

Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa

Contents

Trưởng Thôn Là Đóa Kiều Hoa	2
1. Chương 1: Hàng Xóm Mới!	2
2. Chương 2: Hàng Xóm Mới (2)	5
3. Chương 3: Hàng Xóm Mới (ba)	8
4. Chương 4: Hàng Xóm Mới!	11
5. Chương 5: Hàng Xóm Mới	14
6. Chương 6: Sát Thủ Phòng Bếp	18
7. Chương 7: Chương 7	21
8. Chương 7: Tìm Việc Làm!	24
9. Chương 8: Chương 8	27
10. Chương 8: Tiễn Biệt!	30
11. Chương 9: Chương 9	32
12. Chương 9: Cổ Phu Tử Nhậm Chức!	36
13. Chương 11: Chương 11	40
14. Chương 12: Chương 12	43
15. Chương 13: Chương 13	46
16. Chương 14: Chương 14	49
17. Chương 15: Chương 15	52
18. Chương 16: Chương 16	55
19. Chương 17: Chương 17	57
20. Chương 18: Chương 18	60
21. Chương 19: Chương 19	63
22. Chương 20: Chương 20	65
23. Chương 21: Chương 21	68
24. Chương 22: Chương 22	70
25. Chương 23: Chương 23	73
26. Chương 24: Chương 24	75
27. Chương 25: Chương 25	78
28. Chương 26: Chương 26	81
29. Chương 27: Chương 27	85
30. Chương 28	88
31. Chương 29	90
32. Chương 30	94
33. Chương 31	96
34. Chương 32	99
35. Chương 33	103
36. Chương 34	106
37. Chương 35	108
38. Chương 36	110
39. Chương 37	113
40. Chương 38	116
41. Chương 39	119

Cục tròn vo sau lưng thấy thế liền liếc mắt, nói thầm: Hừ! Nịnh hót!

Thẩm Trại Hoa thấy tay Tiểu Thụ đã siết thành quả dấm, vội vàng kéo người nào đó ra, cười không ngớt nói: “Đây là Tiểu Thụ. Vào nhà mau đi thôi, giờ này chắc đứa nhỏ cũng đang đói bụng!”

Rót cuộc nam tử kia cũng kịp thời buông tay. Thẩm Trại Hoa cúi đầu nhìn về phía Tiểu Thụ, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy chòm đầu, cô nhóc bĩu môi, buông lỏng quả dấm, đi theo nàng vào viện. Trong lúc Thẩm Trại Hoa qua thăm hỏi hàng xóm thì Tiểu Thụ đã dọn dẹp sạch sẽ bàn cơm. Nàng đi vào bếp, múc chút nước nóng trong nồi đưa cô nhóc bưng ra ngoài. Trước tiên phải rửa mặt cho sạch sẽ đã! Chuyện nhóm lửa đơn giản như vậy lại bị hai người kia biến thành một cuộc đánh ác liệt, quần áo trên người coi như hũy sạch, ngay cả mặt cũng không tránh được, chỉ còn lại ánh mắt có thể miễn cưỡng thấy rõ, cứ để nguyên thế ăn cơm, chỉ sợ vừa ăn vừa hít hết bụi bặm.

2. Chương 2: Hàng Xóm Mới (2)

Tiểu Thụ ngoan ngoãn bưng nước nóng đi ra ngoài, rồi rất mau quay vào phòng bếp, nhanh chóng giúp đỡ Thẩm Trại Hoa thêm củi vào lò. Sợi mì đã chuẩn bị sẵn đặt ở bên cạnh, chờ nước sôi lên Thẩm Trại Hoa mới thả vào nồi, nghĩ nghĩ một lúc, lại đập thêm hai quả trứng vào, nên chút dầu vừng rồi bắc ra ngoài.

Đôi phụ tử kia dưới hướng dẫn của Thẩm Trại Hoa đã quen thuộc chạy vào trong nhà, một lớn một nhỏ ngồi ngay ngắn ở trước bàn, qua hơn nửa ngày giày vò đã sớm đói đến hoảng hốt, ra sức hít hà mùi thơm đang tỏa ra tứ phía. Mắt hai người đồng loạt sáng lên, tay không tự chủ nắm chặt đôi đũa, chăm chú nhìn cái bát trên tay Thẩm Trại Hoa chỉ sợ bị rơi ở nửa đường.

Thẩm Trại Hoa vừa đặt hai tô mì nóng hổi lên bàn, hai người nọ liền không thể chờ đợi vùi vào đầu ăn, một câu cũng không nói. Tiểu Thụ bê hai chiếc ghế đặt xuống bên cạnh, Thẩm Trại Hoa ngồi xuống, chỉ chờ bọn họ ăn xong để hỏi rõ lai lịch. Nói thế nào thì nàng cũng là trưởng thôn của cái thôn nhỏ này, nên càng phải quan tâm đến đôi phụ tử vừa dọn tới đây mới phải đạo.

Hai người kia đói bụng từ sáng sớm nên cũng không hề dè dặt, chỉ thi nhau gấp mì cho vào trong miệng, trong phút chốc cả không gian chỉ còn lưu lại tiếng hút mì soàn soạt. Thẩm Trại Hoa ngồi ở một bên âm thầm quan sát, thuận tiện thầm khen tay nghề cán mì của bản thân lại có tiến bộ.

Cậu nhóc kia sau khi rửa sạch mặt trông thật trắng trẻo mềm mại, dường như chỉ cần bấm một cái liền có thể nhéo ra nước, đáng yêu vô cùng, miệng bao bọc lấy sợi mì mút mút chẳng khác nào con chuột nhỏ. Về phần phụ thân của thằng nhóc, da trắng bệch trông có vẻ hơi yếu ớt. Hai người họ cho dù nhếch nhác, những cũng không thể che giấu nổi quý khí trên người dưới bộ y phục tầm thường kia.

Vừa thất thần một chốc, bát mì trước mặt hai người nọ đã trống không. Sau đó lấy đồng loạt đưa tay lên sờ sờ cái bụng, lại còn đồng thanh thở dài, mặt đầy thỏa mãn.

Thẩm Trại Hoa nhìn vào đáy bát sạch trơn ngay cả một chút rau cũng không còn dư lại, hỏi: “Ăn no chưa? Mỳ sợi ta cán vẫn còn nhiều nếu các người chưa no, ta sẽ đi nấu thêm!”

Phụ thân của tên nhóc mập liền phát phát tay: “Đủ rồi, đủ rồi! Chúng ta đã ăn rất no rồi!”. Nhóc mập kia cũng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng, đúng, đúng, rất no rồi. Ăn nữa thì vỡ bụng mất!”.

Thẩm Trại Hoa cũng không khách sáo nữa, bảo Tiểu Thụ dọn dẹp bát đũa, sau đó rót hai chén nước nóng đặt lên bàn: “Cảm ơn. Hôm nay nếu không nhờ phu nhân giúp đỡ, hai chúng ta sợ sẽ phải chết đói mất!”

Thẩm Trại Hoa khoát khoát tay đáp: “Nói đến thật ngại, ta đây chỉ là muốn bồi tội thôi. Tiểu Thụ bướng bỉnh, đập nồi của các vị, làm hại hai người hôm nay không thể nấu cơm, hi vọng các người sẽ không trách tội!”.

Phụ thân nhóc mập nghe vậy cũng không hề tức giận, ngược lại còn cười cười ôn hòa: “Không trách tội, không trách tội. Trẻ con nghịch ngợm là khó tránh khỏi, Cổ Khâu nhà chúng ta cũng y như vậy!”. Cậu nhóc

Cố Khâu nghe vậy liền liếc mắt nói: “Sao lại kéo con vào! Thượng bất chính hạ tắc loạn, hồi phụ thân còn nhỏ cũng có khác gì đâu!”.

Người nọ hình như sớm quen với việc Cố Khâu nói thế với mình, không thấy lúng túng chút nào. Thẩm Trại Hoa lại hỏi: “Không biết lai lịch của hai vị ra sao? Đã hơn nửa ngày rồi mà ta chẳng biết gì cả đấy!”.

Lúc này Cố Khâu liền nhanh nhẹn đáp: “Ta tên là Cố Khâu, hẳn là phụ thân của ta, tên là Cố Nam Châu. Tỷ tỷ, người thì sao?”.

Thẩm Trại Hoa: “Ta là thôn trưởng ở đây, họ Thẩm, tên là Thẩm Trại Hoa. Các người hôm nay chuyển đến thôn Hạ Tuyền, lại ở cạnh nhà ta, cũng xem như có duyên với nhau, sau này có chuyện gì cứ tới tìm ta!”.

“Tỷ tỷ, tên người là Thẩm Trại Hoa à? Tổ mẫu ta từng nói, tên của nữ hài tử nên văn nhã một chút!”. Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Tiểu Thụ như nhàn dao liền bay tới. Cố Nam Châu che miệng khẽ ho hai tiếng, nhẹ nhàng đá chân Cố Khâu, sau đó nhìn Thẩm Trại Hoa ha ha cười gượng: “Đứa nhỏ này nói chuyện không suy nghĩ, đừng để ý đến nó!”.

Thẩm Trại Hoa cũng không có ý kiến gì, nói: “Gia đình bình người đặt tên, đâu để ý đến văn nhã hay không văn nhã. Phụ thân ta năm đó rất bội phục một nhà trung thần Dương gia tướng, mà ta lại là thân nữ nhi nên ông ấy liền lấy tên của Xà Thái Quân đặt cho ta. Phụ mẫu đặt tên, ai thêm quản có tục hay không, có dùng là tốt rồi!”. Lại tiếp tục hỏi: “Hai vị từ đâu chuyển tới thế? Có ở lại đây lâu dài không?”.

Lúc này Cố Nam Châu mới trừng mắt liếc Cố Khâu, không để cho cậu nhóc nói nữa: “Vừa từ Kinh đô tới, trước mắt có thể phải ở chỗ này ở một thời gian ngắn, bao lâu thì vẫn chưa xác định!”.

“Cố gia ở Kinh đô?”, lúc trước còn ở trong kinh Thẩm Trại Hoa tuy không hiểu rõ thế gia danh môn như lòng bàn tay, nhưng những gia tộc lớn thì vẫn biết được đôi chút, Cố gia này chính là một trong số đó. Nhiều thế hệ Cố gia đều theo con đường đèn sách, có người còn đảm nhiệm vị trí Đề sự, có thể nói là một vọng tộc trong thư hương thế gia. Có điều mặc dù danh vọng cao, nhưng có rất ít người Cố gia đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều, phần lớn đều ở Hàn Lâm viện viết thư dạy học, cực ít liên quan đến đấu tranh của đảng phái vì vậy nên mới giữ được uy vọng nhiều năm mà không bị kim thượng nghị kỵ.

Cố Nam Châu gật đầu đáp: “Ngài đối với ta nhưng không hề ấn tượng, còn ta ngược lại còn nhớ rõ Hàn phu nhân. Năm đó phu nhân theo Hàn đại nhân cùng nhau đến Cố gia dự tiệc, ta thực sự rất có ấn tượng đối với phu nhân!”.

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế liền cẩn thận quan sát Cố Nam Châu một phen, nhưng vẫn chẳng hề có chút ấn tượng nào. Tuy nhiên cũng không ngoài dự kiến, Thẩm Trại Hoa năm ấy mặc dù theo lễ tiết phải đi cùng với Hàn Dịch tham dự các buổi tiệc. Nhưng lúc đó nàng chỉ giao thiệp với những quý phụ kinh đô, sau khi đã đi hai ba lần, liền thật sự lười phải lá mặt lá trái với đám người chỉ quần quanh chuyện xử lý tiểu thiếp thông phòng, hay là các đại gia khuê tú ngấm hoa phẩm trà. Vì thế người đi theo bên cạnh Hàn Dịch đổi thành Cam Đường, còn nàng cuối cùng cũng được sống thanh tịnh tự tại. Sau này, khi Hàn Dịch qua đời chưa tới nửa năm, nàng liền cầm thư hòa ly, mang theo Tiểu Thụ rời khỏi Hàn gia, đến thôn Hạ Tuyền định cư, chưa từng bước chân vào kinh đô một lần nào.

Cố Nam Châu cũng không mong Thẩm Trại Hoa sẽ thật sự ra mình, đối với nàng mà nói, hẳn nhiều nhất cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi. Thấy Thẩm Trại Hoa hơi ngượng ngùng, Cố Nam Châu liền khoát khoát tay: “Hàn phu nhân không nhớ rõ cũng là bình thường. Ta và ngài cũng không nói chuyện nhiều, chỉ từng gặp qua ở ven đường năm ngài cùng Hàn đại nhân hồi kinh mà thôi. Sau này mặc dù có gặp lại trong buổi tiệc ở Cố gia nhưng ta vốn không phải là người trong tộc chính, chỉ là họ hàng xa nên cũng không còn cơ hội nói chuyện nhiều với Hàn đại nhân!”.

Thẩm Trại Hoa nghe hẳn mở miệng gọi một tiếng phu nhân thật sự không được tự nhiên, khoát tay một cái nói: “Người đừng gọi ta là phu nhân nữa, thư hòa ly cũng đã cầm rồi, có còn Hàn phu nhân đâu chứ!”.

Cố Nam Châu cười cười xin lỗi: “Là ta sơ sót.”

Cố Khâu vẫn bất mãn vì Cố Nam Châu không cho mình trả lời, xì khê một tiếng: “Rõ ràng là dung mạo của người quá mức bình thường, đừng miên cưỡng kiếm cớ nữa!”. Tiểu Thụ không nhịn được đành cười “Hi hi” ra tiếng, cũng may Cố Nam Châu đã sớm quen, mặt không đỏ sắc đáp trả: “Dáng dấp của ta mà bình

thường, thì con cũng không khá hơn được đâu. Phải biết, thượng bất chính hạ tắc loạn, đời trước bình thường đời sau càng xấu xí!”.

Cổ Khâu rút cuộc vẫn còn nhỏ, trong lúc nhất thời bị phụ thân mình “Đả thương lòng tự tôn trầm trọng” chặn miệng lại, đảo mắt vòng vo nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể khoanh tay trước ngực, nhúu mũi “Hừ” một tiếng, quay đầu không nhìn Cổ Nam Châu nữa. Tiểu Thụ bị dáng vẻ của Cổ Khâu chọc cười, khiến nhóc mặt càng tức giận hơn: “Người cười cái gì!”

Tiểu Thụ cười híp mắt nhìn người đối diện đáp: “Nhìn người!”

Lần này Cổ Khâu càng thêm hậm hực, đứng phắt dậy, hung hăng dậm chân: “Thật là đáng ghét! Ta đi ra ngoài chơi, không muốn nói chuyện với người nữa!”. Dứt lời xoay người chạy ra ngoài. Thẩm Trại Hoa bắt mắt dĩ nhìn Cổ Nam Châu cười cười, vừa muốn đứng dậy đuổi theo, lại bị người kia ngăn cản: “Thẩm cô nương không cần để ý. Đứa nhỏ này chính là như vậy, chốc nữa là tốt thôi. Người mà đi dễ hấn thì lại càng được thể hếch mũi lên mặt!”. Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế cũng không cố kiên trì nữa, lại ngồi xuống. Nhưng lại nghĩ Cổ Khâu mới đến, sợ thằng bé lạc đường, liền nói: “Tiểu Thụ, con đi theo xem một chút đi, Cổ Khâu vừa tới nơi này, còn nhiều chỗ chưa quen, chỉ sợ đi lạc thì khổ!”.

Tiểu Thụ bĩu môi, thuận theo đứng lên, đuổi theo phương hướng Cổ Khâu vừa đi. Thẩm Trại Hoa nhìn về phía Cổ Nam Châu: “Nồi của nhà người bị Tiểu Thụ đập hư rồi, bây giờ ta với người đến chỗ Lý Thiết mua thêm một cái chảo dùng đỡ, nếu không thì hai nhà sẽ nấu cơm chung, để bữa sau các người không bị chết đói nữa!”.

Cổ Nam Châu cũng không từ chối, đi theo sau Thẩm Trại Hoa ra khỏi cửa viện: “Ta và Cổ Khâu vừa tới thôn Hạ Tuyền, cái gì đều không hiểu rõ, có thể sau này vẫn còn phải phiền toái Thẩm cô nương rồi!”.

Thẩm Trại Hoa khóa cửa viện lại, rồi dẫn Cổ Nam Châu đến chỗ Lý Thiết, vừa đi vừa nói: “Có gì mà phiền toái với không phiền toái, hôm nay người dời đến sát vách nhà ta, thì cũng coi như là duyên phận, có thể giúp được thì liền giúp. Hơn nữa, ta còn là Trưởng thôn ở đây, người có phiền toái cứ tới tìm ta, không cần khách khí như thế!”.

Cổ Nam Châu ở phía sau cười tít hết cả mắt: “Đã như vậy, ta cũng vậy cũng không gọi người là Thẩm cô nương nữa, như vậy quá mức xa lạ. Người và ta cứ gọi thẳng tên húy của nhau có được không?”.

Thẩm Trại Hoa suy nghĩ một lát, rồi gật đầu xem như đồng ý. Dù sao nàng cũng không so đo những thứ này, người trong thôn gọi nàng bằng mấy cái tên khác nhau, có người gọi nàng là Trưởng thôn, có người gọi nàng là Trại Hoa muội tử, còn có người trực tiếp kêu Hoa Hoa cực kỳ buồn nôn. Cổ Nam Châu gọi nàng là Trại Hoa, cũng không có gì là không thích hợp.

“Hoa hoa, người đang đi đâu vậy?”. Vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền xuất hiện, nói đến ghê tởm, ghê tởm lập tức đã tới rồi. Toàn thân Thẩm Trại Hoa nổi hết da gà, mí mắt cũng không thèm ngược lên: “Đi đến chỗ Lý Thiết mua nồi!”.

Cổ Nam Châu bị giọng nói đột nhiên xuất hiện này dọa sợ hết hồn, đang nhìn chung quanh tìm kiếm, đã thấy một cái đầu ló ra trên bờ tường, kiêu mị cười với Thẩm Trại Hoa. “Này Hoa Hoa, lúc người về nhớ tới tìm ta, ta mang không ít đồ tốt trở lại đây, đều giữ cho cả người đấy!”.

Thẩm Trại Hoa gật đầu đáp: “Ta biết rồi, lúc trở lại thuận tiện sẽ tới tìm người.”

Nữ nhân kia nghe Thẩm Trại Hoa nói thế, mới vừa ý thu đầu về. Cổ Nam Châu bước nhanh đuổi theo Thẩm Trại Hoa, tò mò hỏi “Vị đại tỷ kia là ai vậy? Nghe ra có vẻ rất quen thuộc với người!”.

Thẩm Trại Hoa đáp: “Nàng ấy không phải là đại tỷ của ta, tên gọi Bạch Hoa, còn nhỏ hơn ta đến mấy tháng đấy. Ta và nàng ấy biết nhau rất nhiều năm rồi!”.

Cổ Nam Châu cười cười: “Ta thấy nàng ấy đối với người vô cùng nhiệt tình.”

Thẩm Trại Hoa nghĩ lại phản ứng vừa rồi của mình, liền sờ sờ đầu: “Nàng ấy từ trước đến giờ đều như thế, thích vui đùa, đi thăm thú chung quanh, qua một thời gian ngắn lại trở về. Ta với nàng ấy vẫn luôn như vậy, người vừa tới không biết, về sau cũng sẽ không thấy lạ nữa!”.

Cố Nam Châu gật đầu đáp: “Bạch Hoa cô nương có vẻ sống tùy ý hơn người bình thường một chút. Bên cạnh người có một tri kỷ không giống với người thường làm bạn cũng là một chuyện may mắn.”

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế gật gật đầu, chỉ về tiểu viện đằng trước cách đó không xa: “Đến nhà thợ rèn rồi!”.

3. Chương 3: Hàng Xóm Mới (ba)

Còn chưa đi vào viện, Cố Nam Châu đã nghe thấy tiếng rèn sắt bên trong, từng phát từng phát, trầm ổn vững vàng. Thẩm Trại Hoa đi ở phía trước, trực tiếp đẩy cửa viện ra, đứng ở cửa chờ Cố Nam Châu đi vào.

Viện này thoạt nhìn đơn sơ, nhưng được sắp xếp rất gọn gàng. Trong góc là một đồng gang xếp chồng lên nhau, một nam tử cao lớn mồ hôi như mưa ngẩng đầu nhìn người tới, thuận miệng nói: “Trại Hoa muội tử tự mình lấy ghế ngồi chờ một lát, ta sắp làm xong rồi!”. Thẩm Trại Hoa đáp một tiếng, vào nhà lấy hai chiếc ghế ra ngoài đưa cho Cố Nam Châu cùng ngồi.

Chân tay Lý Thiết Tượng mau lẹ, chỉ hai ba lần đã gõ cho khối sắt đỏ rực trên tay ra hình ra dạng, sau khi ngâm nước liền đặt ở một bên, tiện tay vuốt hết mồ hôi trên mặt, nhận lấy chén nước Thẩm Trại Hoa đưa tới, chưa kịp thở đã uống một hơi cạn sạch, lúc này mới chậm rãi nói: “Tới lấy mũi tên?”.

Thẩm Trại Hoa lắc đầu: “Lần trước người mài mũi tên giúp ta vẫn còn dùng rất tốt, gần đây không lên núi, không cần phải lấy thêm. Hôm nay tới đây là muốn mua một cái nôi cho người này, Tiểu Thụ nghịch ngợm, đập vỡ nôi của hắn, hai cha con người ta không có cách nào nấu ăn được!”.

Lúc này Lý Thiết Tượng mới đưa mắt đánh giá Cố Nam Châu đang ngồi ở bên cạnh, rồi kéo Thẩm Trại Hoa sang một bên nhỏ giọng nói: “Ta thấy người này dáng dấp không tệ, có vẻ như là người đọc sách. Có điều biết người biết mặt nhưng không biết lòng, người nhớ phải suy nghĩ kỹ càng. Nếu là người tốt thì cùng nhau sống qua ngày thôi với diện mạo kia của hắn chắc chắn người không phải thua thiệt đâu!”.

Lý Thiết Tượng là một đại hán vạm vỡ tiêu chuẩn, hàng năm rèn sắt, bấp thịch cuộn cuộn, khí lực trên người lúc nào cũng dư thừa. Tuy là một đấng trượng phu vai năm thước rộng nhưng vào thời điểm nông nhàn rảnh rỗi thì lại chẳng khác nào tam cô lục bà thích đi tám chuyện, thích nói dây tơ hồng cho người khác. Ở trong mắt Lý Thiết Tượng, cho dù là ai, chỉ cần có một nam một nữ, là có thể ở chung một chỗ, thích hợp sống qua ngày. Thẩm Trại Hoa sống độc thân đã lâu nên càng trở thành một đối tượng quan trọng được Lý Thiết Tượng chú ý. Nhưng người nào đó tâm trí kiên định, những năm qua không biết Lý Thiết Tượng đã phí bao nhiêu công phu miệng lưỡi nhưng lại chẳng hề thành công. Hôm nay Cố Nam Châu này rõ ràng khác hẳn với những hán tử mặt đen phổ biến trong thôn, khiến Lý Thiết Tượng lại một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu.

Từ lâu Thẩm Trại Hoa đã quen với hành động cứ thấy nam nhân ở đâu liền gán ghép cho mình của Lý Thiết Tượng nên cũng chẳng có cảm giác gì. Có điều câu nói sau cùng này thật ra mà nói thì không phải không có mùi vị. Thẩm Trại Hoa vỗ lên vai Lý Thiết Tượng, bắt đắc dĩ cười nói: “Nghĩ gì chứ! Không phải người không biết Tiểu Thụ đâu, hai người bọn họ sáng hôm nay vừa chuyển đến sát vách nhà ta, có thể là trong lúc thu dọn đồ đạc đã đánh thức con bé nên nha đầu kia liền chạy qua đập nôi. Hắn vừa tới nơi này, lạ nước lạ cái nên ta liền thuận đường chỉ hắn tới đây mua nôi!”.

Lý Thiết Tượng gãi đầu cười theo, mà Cố Nam Châu ngồi ở một bên rốt cuộc cũng nghe được trọng điểm. Trước kia hắn chỉ cảm thấy Tiểu Thụ xinh xắn đáng yêu người gặp người thích, lại hoàn toàn không ngờ cô nương này chỉ cần không thích liền động thủ, cũng chỉ là không cần thận quấy rầy giấc mộng của người ta thể mà lại lẳng lặng phá hủy cái nôi, thần không biết quỷ không hay, ha ha ha! Quả thật không thể đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài.

Cảm giác có gì đó không thỏa đáng lắm. Lúc này Cố Nam Châu đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện cực kỳ quan trọng. Đường như mới vừa rồi Tiểu Thụ bị Thẩm Trại Hoa sai đuổi theo Cố Đồi rồi. Mà thằng nhóc kia thỉnh thoảng nói chuyện lại châm chọc người khác, còn Tiểu Thụ kia theo cách nói của Thẩm Trại Hoa lại một thân võ lực không thể khinh thường. Liên tưởng đến cái nôi bị đập thủng một lỗ to tướng trong bếp

nhà mình, sống lưng Cổ Nam Châu chợt lạnh: không biết Cổ Đồi có tùy tiện nói lung tung, chọc cho Tiểu Thụ mất hứng xem miệng thằng bé thành cái miệng nòi mà đâm thủng không?

Càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, bồn chồn không yên, vụt đứng dậy, nói với Thắm Trại Hoa: “Cổ Đồi đi ra ngoài đã lâu, ta có chút không yên lòng, chúng ta hãy nhanh nhanh trở về tìm bọn nhỏ xem sao!”.

Thắm Trại Hoa lơ đãng đáp: “Không có chuyện gì đâu, có Tiểu Thụ đi theo, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện!”.

Cổ Nam Châu thầm nghĩ cũng bởi vì đi cùng Tiểu Thụ nên ta mới lo lắng đấy. “Hay là cứ trở về xem thử xem, đứa nhỏ này tính khí không tốt, vừa tới trong thôn, lỡ lại đắc tội với người thì không tốt!”. Nói xong liền làm bộ phải đi.

Thắm Trại Hoa bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Lý ca, người cầm nôi ra đi, để ta mang về, người ta đang gấp gáp tìm nhi tử của mình!”.

Lý Thiết Tượng thấy ngay cả cơ hội lôi kéo Thắm Trại Hoa cũng không có, âm thầm thở dài, xoay người vào phòng, lúc đi ra liền cầm một cái nôi lớn đưa cho Thắm Trại Hoa. Cổ Nam Châu đang chuẩn bị vươn tay tiếp nhận cái nôi sắt có vẻ rất nặng kia, liền bị Thắm Trại Hoa cướp mất giữa đường: “Để ta đi. Chuyện như vậy nói cho cùng là Tiểu Thụ không phải, sao có thể để cho người trả tiền. Người đi trước đi, mau về tìm Cổ Đồi, ta sẽ theo sau!”.

Tuy Cổ Nam Châu chưa bao giờ từng làm việc nặng, nhưng dù sao cũng là nam nhân, sao có thể để một phụ nhân như Thắm Trại Hoa xách nôi, liền thò tay muốn đoạt lại từ tay người nào đó. Thắm Trại Hoa thấy hần không nghe lời mình khuyên, liền cầm nôi ra khỏi viện: “Lý ca ta đi trước đây. Đạo gần đây thời tiết nóng bức, lại vào vụ nông nhàn, người cũng đừng quá sức, chờ trời mát hơn chút nữa hãy làm nông cụ, đừng có gấp làm gì!”. Cổ Nam Châu bất đắc dĩ, quay đầu lại gật đầu chào Lý Thiết Tượng rồi xoay người đuổi theo.

“Trại Hoa, nôi này có vẻ nặng đấy, hay là để ta xách hộ cho!”. Cổ Nam Châu đi theo sau lưng Thắm Trại Hoa, nói.

Một tay Thắm Trại Hoa giơ chiếc nôi ước chừng bằng nửa người mình lên, một tay dùng đòn nhẹ nhàng nói với Cổ Nam Châu: “Không có chuyện gì, nặng nề gì chứ. Trước kia, ta còn giúp người ta khênh heo còn được, xách cái này có khác gì cầm đồ chơi đâu!”. Sợ Cổ Nam Châu không tin, Thắm Trại Hoa còn đổi từ tay nọ sang tay kia mấy lần: “Đẩy người nhìn xem, không nặng đâu. Người đừng lo lắng cho ta, cứ mau đi tìm nhi tử của người đi, ta theo đằng sau là được!”.

Cổ Nam Châu nhìn cái nôi sắt chẳng khác nào một cái túi trong tay nàng, lại tự lượng sức mình một chút, trầm mặc chốc lát, lại tiếp tục đi nhanh về nhà. Thắm Trại Hoa thấy Cổ Nam Châu lo lắng cho đứa bé như thế cũng tăng tốc độ đi theo.

Còn chưa vào đến cửa, Cổ Nam Châu liền nghe thấy tiếng khóc từ trong viện nhà mình vọng ra, cũng không để ý Thắm Trại Hoa bên cạnh, đẩy cửa viện ra, vọt vào chính phòng. Thắm Trại Hoa cũng mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên: “Hồngбет rồi. Chẳng lẽ là Tiểu Thụ đánh con nhà người ta khóc nhè?”.

Cổ Đồi đang đau lòng muốn chết, bỗng thấy Cổ Nam Châu vọt đến trước mặt mình: “Cổ Đồi, con làm sao vậy? Có phải bị đánh hay không? Cổ Đồi, ta đang hỏi con đấy!”, miệng không ngừng hỏi, tay còn không ngừng lắc lắc.

Thắm Trại Hoa cũng có chút lo lắng, nhìn Tiểu Thụ đang đứng ở một bên, bàng quan như việc không liên quan đến mình hỏi: “Sao thế? Sao Cổ Đồi lại khóc như mưa như gió vậy hả?”.

Tiểu Thụ đang muốn kể lại, lại bị Cổ Đồi rống lên cắt ngang: “Không cho nói! Nếu nói ra ta sẽ không để ý đến người nữa!”.

Tiểu Thụ liếc cậu nhóc đáp trả hai tiếng: “Ngây thơ!”. Sau đó quay về phía Thắm Trại Hoa nói: “Hắn ta bị Khúc Xương dọa sợ thôi.”, rồi lại bồi thêm một câu: “Hứ, mang tiếng là nam nhi mà lá gan nhỏ như vậy, thật là vô dụng!”.

Thẩm Trại Hoa thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ Cổ Nam Châu đang nóng nảy lẫn qua lộn lại kiểm tra Cổ Đồi, nói: “Người đừng lo lắng, Tiểu Thụ đã nói rồi, không việc gì lớn cả!”.

Cổ Nam Châu vẫn còn có chút không yên lòng, Tiểu Thụ nói quá mức đơn giản, hẳn không hiểu rõ thì thật sự không yên lòng: “Khúc xương kia là ai? Sao lại không tốt như vậy. Dọa Cổ Đồi sợ đến mức này?”.

Thẩm Trại Hoa: “Khúc Xương không phải là ai cả, chỉ là con chó nhà Khâu nãi nãi cách đây không xa thôi!”.

Cổ Nam Châu vừa nghe liền nóng nảy hơn: “Chó? Chẳng lẽ Cổ Đồi bị nó cắn sao? Muốn đến chỗ Lang trung xem một chút hay không?”. Cổ Đồi lập tức ngừng khóc, nhìn Cổ Nam Châu lo lắng như thế, không ngừng vịn vịn tay không nói lời nào.

Tiểu Thụ có chút không kiên nhẫn, nhìn về phía Cổ Nam Châu nói: “Khúc Xương còn lâu mới cắn người. Là chính hắn thấy Khúc Xương đáng yêu, liền chơi với nó. Khúc Xương chơi hăng quá, liền đè hắn xuống liếm liếm mặt, Cổ Đồi liền bị hù dọa thành thế này, đã thế hắn còn đấm Khúc Xương một quyền nữa cơ, người ta còn không khóc nháo gì, còn mình thì lại la lối om sòm!”.

Lần này Cổ Đồi mới uất ức lên tiếng: “Ta làm sao biết nó thích liếm người chứ, nó cứ nhào lên, liền nghĩ là nó muốn cắn ta chứ sao. Nó lại không nói trước một tiếng cho ta biết!”.

Lần này cuối cùng Cổ Nam Châu mới yên lòng, chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn về phía Cổ Đồi: “Con làm ta sợ muốn chết! Bình thường không phải trời không sợ đất không sợ hay sao, thế nào mà hôm nay lại bị một con chó dọa thành bộ dáng này. Haiz, thật là hổ phụ khuyển tử mà, hổ phụ sinh khuyển tử mà!”.

Cổ Đồi vốn vẫn còn sợ hãi, lại bị phụ thân mình giễu cợt như vậy, cho dù bình thường thành thực ổn trọng hơn những tiểu hài cùng lứa nhưng hôm nay cũng có chút không chịu nổi, miệng bệt ra, mơ hồ lại bắt đầu nức nở. Tiểu Thụ ở một bên thờ ơ lạnh nhạt lại bất ngờ không kịp đề phòng mà bịt kín miệng Cổ Đồi, quát lên: “Không cho khóc. Người đã khóc một trận rồi!”.

Cổ Đồi đột nhiên bị bịt mũi lập tức dọa cho trừng mắt thật lớn, lại thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc của Tiểu Thụ, theo bản năng “ùng ục” một tiếng, tiếng khóc đã chuẩn bị ra khỏi cửa toàn bộ đều được nuốt xuống. Lúc này Tiểu Thụ mới hài lòng buông tay của mình ra, sờ sờ đầu Cổ Đồi: “Như thế mới ngoan. Người khóc quá ồn, đầu ta cũng ong ong!”. Cổ Đồi bị hành động của nha đầu kia làm cho toàn thân đều không thoải mái, đang muốn mở miệng khiển trách Tiểu Thụ về việc xem mình chẳng khác gì Khúc Xương mà dụ dỗ, nhưng nín nửa ngày, lại cảm thấy nụ cười của nàng ấy thật sự quá đáng yêu, mặt hết trắng rồi lại đỏ, cuối cùng hung hăng dậm chân một cái, chạy sang phòng bên cạnh.

Hiếm khi Cổ Nam Châu thấy Cổ Đồi ở trước mặt bạn cùng lứa tuổi không hề phản kích lại thế này, trong lúc nhất thời quên mất bản thân từ trước đến giờ vẫn cố kỵ Tiểu Thụ, vỗ vỗ lên người cô nhóc: “Tiểu Thụ thật là giỏi, Cổ Đồi nhà ta mà khéo léo hiểu chuyện được như vậy thì tốt quá. Về sau chúng ta chính là hàng xóm của nhau, Tiểu Thụ nhớ giúp ta để ý đến Cổ Đồi một chút nhé, để cho thằng bé học hỏi nhiều một chút!”.

Tiểu Thụ nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, thấy thế nàng liền lên tiếng nói đỡ: “Đó là tất nhiên. Hàng xóm với nhau, nên năng lui tới mới phải. Vừa lúc Tiểu Thụ cũng thiếu bạn chơi, lần này có Cổ Đồi thì vui rồi!”. Thẩm Trại Hoa dứt lời, Tiểu Thụ quay sang gật đầu với Cổ Nam Châu: “Ừm, ta sẽ dẫn hắn đi chơi cùng!”.

Cổ Đồi vén rèm cửa lên lộ ra khuôn mặt vẫn tức giận: “Ai muốn người dẫn theo, không nói đến việc ta còn lớn hơn người, nếu dẫn phải là ta dẫn người mới đúng!”.

Tiểu Thụ cúi đầu suy nghĩ một lát mới đáp: “Người nói cũng có đạo lý. Ta năm nay sắp 11 rồi, nếu như người lớn hơn, liền đổi thành người dẫn ta cũng được!”.

Cổ Đồi nghe vậy, mặt lại trắng xanh, cuối cùng nặng nề buông rèm, không thèm lên tiếng nữa. Cổ Nam Châu ở bên cạnh cười đến sắp rút gân: “Tiểu tử này đầu năm nay mới vừa tròn tám tuổi, dù thế nào cũng nhỏ hơn Tiểu Thụ. Sau này, Tiểu Thụ ngàn vạn lần đừng khách khí, nếu Cổ Đồi có làm gì không đúng, người cứ dạy dỗ nó là được!”.

Tiểu Thụ thấy trước đó Thẩm Trại Hoa đã nói như thế cũng thuận theo gật đầu một cái. Lúc này Thẩm Trại Hoa mới đưa cái nối trong tay ra, nói: “Người đổi nối đi, có cái này thì có thể nấu được rồi!”.

Cố Nam Châu hiện tại mới chú ý tới trong tay Thẩm Trại Hoa vẫn còn cầm cái nồi sắt nặng nề, vội vàng đoạt lại mang vào trong phòng bếp. Nhìn Thẩm Trại Hoa cầm nhẹ nhàng như thế nên Cố Nam Châu cũng không dùng nhiều lực, vừa đổi qua tay, thiếu chút nữa là rớt xuống đất. Thẩm Trại Hoa thấy thế liền hỏi: “Người không có chuyện gì chứ, để ta cầm cho, dù sao cũng không nặng!”. Trên trán Cố Nam Châu nổi đầy gân xanh, cố ổn định thân hình: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cái này quả thật không nặng, người cầm cả chẳng đường rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi!”.

4. Chương 4: Hàng Xóm Mới!

Thẩm Trại Hoa mang nồi vào bếp, lại thuận tiện mức nước cọ rửa từ trong ra ngoài hai lần, mới theo Tiểu Thụ trở về nhà. Sau khi dọn dẹp sân viện một lượt, luyện một bộ quyền với Tiểu Thụ, cho đến khi toàn thân đầm đìa mồ hôi mới thôi. Vào nhà xoa xoa bụng, nàng nhìn Tiểu Thụ đang cầm một quyển sách nhỏ nói: “Buổi chiều muốn ăn gì, để ta nấu!”. Nha đầu nào đó đang chuyên tâm xem sách, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đáp: “Muốn ăn thịt gà!”.

Thẩm Trại Hoa nghe vậy, vào nhà lấy chút bạc vụn: “Vậy ta đến nhà Khâu nãi nãi mua một con gà về. Muội muốn ăn thịt gà rang hay canh gà hầm?”

Tiểu Thụ vẫn cúi đầu: “Gà rang, hầm thì chẳng có mùi vị gì cả!”

Thẩm Trại Hoa liếc mắt: “Có ăn là không tệ rồi, lại còn kén chọn. Vậy ta ra ngoài đây, muối ở nhà ngoan ngoãn một chút”.

Tiểu Thụ: “Nhớ mang về giết, muối muốn làm một quả cầu bằng lông gà.”

“Biết biết, ta sẽ chọn cho muội nhiều màu sắc khác nhau, làm một quả cầu lục sắc!”. Thẩm Trại Hoa cười nói. Đúng theo dự liệu của nàng, nha đầu kia liền nhú mày: “Không cần, màu sắc rực rỡ quá xấu, chỉ có Ngô Mạch Tử mới thích quả cầu xấu như vậy.”

Thẩm Trại Hoa càng vui vẻ hơn, trêu chọc: “Mặc kệ đi, ta sẽ chọn con gà trống lớn màu xanh lục!”. Tiểu Thụ quay đầu hừ một tiếng, không bao giờ muốn để ý tới người kia nữa.

Người nào đó cười cười, xoay người ra cửa. Năm ấy Khâu nãi nãi để tang chồng, sống một mình nhiều năm, bầu bạn bên cạnh cũng chỉ có một con chó. Mấy năm trước còn có thể xuống giường làm việc nhà, sau này lớn tuổi không thể trông trọt được nữa liền nhờ những hộ gia đình khác trong thôn chăm sóc thu hoạch h không n

Tiểu Thụ nghe vậy liền lầm bầm: “Muội không muốn chơi với hấn, dính người đáng ghét!”. Thảm Trại hoa cũng không để ý: “Vậy muội làm cho hấn quả cầu làm gì. Hơn nữa, hấn vẫn còn nhỏ, dính người một chút cũng là chuyện bình thường. Muội xem, lúc muội đeo dính lấy ta, ta có ai ghét bỏ đâu?”.

Tiểu Thụ sững sờ nói: “Muội không nhớ rõ, không tính!”

Đang muốn chuẩn bị ăn cơm, thì lại thấy cửa viện lên tiếng gõ khe khẽ: “Trại Hoa, Cố Đồi có ở chỗ người không?”

Thảm Trại Hoa buông chén xuống, chạy đi mở cửa: “Ở đây, ở đây.”

Cố Nam Châu vào viện, nói: “Thật là xin lỗi, ta mới vừa hết bận. Chắc Cố Đồi đã quấy rầy các người hơn nửa ngày rồi!”.

“Nào có, hàng xóm với nhau cả, có gì mà quấy rầy chứ. Nếu người mới vừa hết bận, khẳng định là không có thời gian nấu cơm rồi, chẳng bằng ăn cơm ở đây luôn, càng đông thì lại càng náo nhiệt!”. Thảm Trại Hoa nói.

Cố Nam Châu đang muốn từ chối, vì dù sao sáng nay đã ăn tiệc một bữa ở nhà người ta rồi, ngại phải làm phiền thêm nữa. Nhưng vừa muốn mở miệng thì một mùi thơm từ trong chính phòng bay ra, Cố Nam Châu nuốt nuốt nước bọt, nói: “Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!”. Sau đó cực kỳ tự nhiên vòng qua Thảm Trại Hoa đi thẳng tới chỗ dự hoặc kia.

Thảm Trại Hoa thoáng sững sờ, vốn nàng chỉ khách khí một chút, bình thường ra thì sẽ biết ý mà từ chối. Thế mà người này lại hoàn toàn trái ngược, không hề do dự mà gặt đầu ngay, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành đi cầm thêm bát đĩa vào chính phòng.

Về phần Cố Nam Châu, cũng chẳng thèm quan tâm Thảm Trại Hoa có khách sáo với mình hay không, có thể nào đi nữa thì chỉ cần giả vờ như không biết là tốt rồi. Dù sao, có cơm ăn mới quan trọng hơn cả!

5. Chương 5: Hàng Xóm Mới

Ban đêm gió nhẹ thổi qua, đèn đuốc dập tắt. Cả sân viện đắm chìm trong ánh trăng bạc.

Bên trong nhà chỉ có tiếng bát đĩa va chạm lạch cạch, nơi chân tường côn trùng không ngừng rả rích kêu, bầu không khí càng thêm vắng lặng. Bởi vì tối nay trên bàn cơm có thêm phụ tử Cố gia nên Tiểu Thụ không ăn ngấu nghiến thì xem ai ăn nhanh hơn mà chuyên tâm gặm thịt gà tươi non.

Cửa viện đột nhiên bị đẩy ra, Bạch Hoa cầm theo một cái bao nhảy vào trong.

Tiểu Thụ thấy người tới là Bạch Hoa, đành tạm thời thả thịt gà trên tay xuống, đi lấy chiếc ghế ở góc tường đặt ở bên cạnh Thảm Trại Hoa, rồi chạy vào phòng bếp cầm thêm bát đĩa mời chào: “Bạch tỷ tỷ ăn cơm!”.

Bạch Hoa cũng không khách sáo, thuận thế ngồi xuống, bẹo má Tiểu Thụ khen: “Chỉ có Tiểu Thụ là ngoan nhất!”, sau đó nhìn về phía Cố Nam Châu, hỏi: “Vị này là?”

Cố Nam Châu lập tức buông chén đĩa xuống: “Tại hạ Cố Nam Châu, mới vừa chuyển đến thôn Hạ Tuyền, ngụ ở bên cạnh viện của Trại Hoa. Đây là khuyến tử Cố Đồi. Về phía chính là người một thôn rồi, kính xin Bạch cô nương giúp đỡ nhiều hơn.”

Bạch Hoa cười cười, trêu: “Vừa nhìn đã biết Cố công tử là người đọc sách rồi, nói chuyện cũng có vẻ nho nhã!”.

Cố Nam Châu cũng không giận: “Chỉ đọc sách được mấy năm mà thôi, Bạch cô nương cứ nói đùa!”

Bạch Hoa và hấn cũng không quen biết, cho nên cũng không nói gì nhiều, khách sáo mấy câu, rồi lại quay sang chất vấn Thảm Trại Hoa: “Hoa Hoa, trí nhớ của người bị ném ra cửa cho chó ăn sao? Buổi trưa đã nói người đến nhà ta một chuyến, cầm đồ về, còn gặt gù đồng ý. Kết quả thì sao, ta chờ nửa ngày cũng không thấy bóng dáng người đâu cả. Cũng may mà chúng ta vốn dĩ thân quen đã lâu nên ta đặc biệt đưa tới đây!”.

Lúc này, Thẩm Trại Hoa mới nhớ buổi trưa trên đường đi đến nhà Lý Thiết đã đồng ý chuyện này, nhưng khi ra về thấy Cổ Nam Châu sốt ruột như thế, hơn nữa nàng vừa quay đầu liền quên mất chủ nhân, chẳng chuyện Bạch Hoa ra sau đầu chẳng nhớ tí gì!. “Là lỗi của ta, là lỗi của ta! Chẳng phải người không biết là trí nhớ của ta vốn không tốt đâu, đừng trách nữa, lần sau ta tuyệt đối sẽ không quên!”.

Bạch Hoa đưa cái bao trong tay cho nàng: “Thôi đi, lời này người đã nói bao nhiêu lần rồi, lần nào mà chẳng thành khẩn như thế này, ta có ngu mới tin người!”. Thẩm Trại Hoa đặt cái bao sang một bên, không phản bác được, đành mở miệng cười trừ, sau đó gấp một miếng thịt gà đặt vào trong chén người nào đó: “Lỗi của ta, lỗi của ta, người ăn thịt trước đi đã, về sau sẽ bồi thường cho người cái khác con không được sao!”.

Mắt Bạch Hoa sáng lên: “Chính miệng người nói đấy nhé. Năm nay mà đi săn thú thì nhớ để ý xem có con tiểu hồ ly nào không, ta cũng muốn nuôi một con!”.

Quanh năm suốt tháng, Bạch Hoa đều ra ngoài du ngoạn, có lúc nhìn thấy người khác có cái gì mới lạ không khỏi động lòng, liền nghĩ hết biện pháp kiểm bằng được. Thẩm Trại Hoa thầm đoán có lẽ lần này nàng ta gặp người nào đó đang nuôi hồ ly rồi... cho nên mới nảy sinh ý niệm này: “Được thôi. Nhất định lần này người ra ngoài lại thấy người ta nuôi hồ ly cho nên trong lòng mới ngứa ngáy như thế chứ gì!”.

Hiếm khi nào Bạch Hoa lại luống cuống như vậy: “Không có, không có, tâm huyết dâng trào thôi, ở đó làm gì có ai rảnh rỗi đi nuôi hồ ly chứ!”.

Thẩm Trại Hoa cũng không đuổi tận giết tuyệt nữa, ngược lại Tiểu Thụ lại cực kỳ hứng thú hỏi: “Bạch tỷ tỷ, tỷ đi Tái Bắc sao? Chỗ đó chơi có vui không? Trước kia nghe nói đại mạc ở Tái Bắc, dân phong tục tày, có thật vậy hay không?”

Bạch Hoa gật đầu đáp: “Đúng vậy. Tái Bắc và Giang Nam Yên Vũ hoàn toàn khác biệt, mỗi khi có gió lớn thổi qua cát vàng bay đầy trời, thực sự rất hùng vĩ. Những hôm thời tiết tốt, ánh trời chiều sáng lạng rục rỏ, tráng lệ đẹp không sao tả xiết!”.

Tiểu Thụ nghe đến mê mẩn, cũng không để ý đến ăn uống nữa, chống cằm nói: “Chờ muối trưởng thành, cũng phải giống như Bạch tỷ tỷ, tự mình đi khắp Đại Giang Nam Bắc này!”.

Ánh mắt Cổ Đồi cũng sáng lên, mê mẩn đến bên cạnh Tiểu Thụ: “Đi một mình khẳng định sẽ không vui, để ta cùng đi với người nhé!”.

Tiểu Thụ liếc mắt nhìn nhìn người vừa nói, bĩu môi: “Không cho đi!”

Cổ Đồi tức giận: “Cái người này, làm sao lại không biết phân biệt như vậy!”

Tiểu Thụ không để ý tới hai tử kia nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, nghĩ tới chuyện lý thú mà Hàn Dịch kể cho mình nghe lúc đang hành quân ở Tái Bắc, khoe miệng khê cong lên.

“Bạch cô nương đến Tái Bắc sao? Ta nghe người ta nói, liễu quận Tái Bắc có Ân tướng quân trấn giữ, anh minh thần võ, rất có phong thái. Bởi vì có hắn, mà đám man di kia không dám phạm nửa bước, là thật chẳng?”. Cổ Nam Châu đột nhiên chen miệng hỏi.

Bạch Hoa vỗ mạnh một cái xuống bàn: “Anh minh thần võ cái quái gì, chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân có thù tất báo, tự đại cuồng vọng, háo sắc thành tính mà thôi, những mỹ danh kia tất cả chỉ là hữu danh vô thực!”

Cổ Nam Châu bị hành động này của nàng ấy dọa sợ hết hồn, Bạch Hoa cũng nhận ra được mình luống cuống, cười khan hai tiếng, không phản ứng gì. Thẩm Trại Hoa ngược lại sớm đã sớm quen với tính cách này của Bạch Hoa, liền nói: “Ân tướng quân đó, trước đây ta cũng từng nghe Hàn Dịch nhắc qua bằng những lời lẽ rất khâm phục thế nào mà đổi sang người lại thành một người như vậy chứ? Chẳng lẽ người và hắn quen biết sao?”

Bạch Hoa lại cười gượng hai tiếng, quanh co nói: “Cái đó, không phải ta và hắn quen biết, mà là ta biết một cô nương quen biết với người này. Đúng, chính là như vậy, những điều này đều do chính miệng người ta nói ra, cô nương kia lại là người thành thật, chắc chắn sẽ không nói láo.”

Cố Nam Châu đang muốn hỏi nữa thì Thẩm Trại Hoa đã nhanh tay gấp một cái đùi gà vào trong chén hân: “Ăn cơm trước đi đã!”. Nàng và Bạch Hoa quen biết đã lâu, nếu muốn nói thì tự khắc sẽ nói, nếu người kia đã không muốn mở miệng thì nhất định sẽ không hỏi tới. Dù sao bất luận quan hệ có thân thiết bao nhiêu thì mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tổn thương của riêng mình không muốn cho người khác biết.

Một bữa cơm kết thúc trong yên lặng. Cố Nam Châu giúp Thẩm Trại Hoa mang bát đĩa vào phòng bếp, sau đó dẫn Cố Đồi trở về viện sát vách. Bên trong phòng Tiểu Thụ vui vẻ thử nghiệm quả cầu mới làm xong, chơi một hồi rồi liền vào phòng trong đi ngủ.

Tiếng người yên tĩnh, chợt có tiếng chó sủa vang lên, rồi lại dần dần chìm ngấm trong bóng đêm dày đặc.

Thẩm Trại Hoa thừa dịp nước trong nồi còn nóng, lấy ít trà xuân lần trước nhờ người ở kinh đô mua hộ ra pha, rồi đưa cho Bạch Hoa một ly. Hài lòng uống một ngụm trà nóng hổi, Thẩm Trại Hoa chậm rãi thở dài một tiếng, mặt đầy thỏa mãn.

Bạch Hoa không thể nhìn nổi dáng vẻ kia của người bên cạnh, cười nhạo một tiếng: “Người nhìn lại đức hạnh của mình, người không biết còn tưởng rằng người còn chưa từng trải việc đời đấy!”.

Thẩm Trại Hoa cũng mỉm cười đáp: “Ta vốn chưa từng trải đời còn gì!”

Bạch Hoa chen chân vào đá đá nàng: “Ôi chao, ai, ôi, không ngờ, tình cảm của Tiểu Thụ đối với Hàn Dịch vẫn còn rất sâu nặng. Hôm nay ta vừa nhắc đến Tái Bắc, muội ấy liền nhớ đến người kia rồi. Chẳng lẽ người cũng giống như Tiểu Thụ, vẫn còn nhớ mãi Hàn Dịch không thôi!”.

Thẩm Trại Hoa cầm ly trà tiếp tục nhâm nhi, hàm hồ đáp: “Chưa hẳn là nhớ, nhưng một người đã từng tồn tại sờ sờ không thể nói quên là quên ngay được. Về phần Tiểu Thụ, năm đó ta dẫn muội ấy từ núi Kim Ngân tới Kinh đô, lại được Hàn Dịch yêu thương chẳng khác nào ấu muội nhà mình, nửa điểm chưa từng giả dối. Muội ấy là một đứa nhỏ cố chấp, ai tốt với mình thì sẽ nhớ họ cả đời!”.

Nói tới chuyện cũ năm xưa, Bạch Hoa cũng có ít nhiều phiền muộn: “Haiz. Nhắc đến Hàn Dịch này, quả thật là một hôn phu tốt. Hoa Hoa, người không biết chữ, nhưng trái lại nhìn người vẫn rất chuẩn. Đội quân đi ngang qua núi Kim Ngân cũng không ít, tướng lĩnh lui tới nói ít cũng phải hơn trăm, mà người lại chọn trúng vị hôn phu như Hàn Dịch, thật không biết có phải vận số cả đời này đã dùng hết trên phương diện này hay không?”.

Thẩm Trại Hoa cười ha ha: “Năm ấy không phải người đã đi Cán Nam sao. Một mình ta vô cùng nhàm chán, ngày ngày trông chừng ở chân núi Kim Ngân, không nghĩ mèo mù lại vớ phải chuột chết*.”

Thẩm Trại Hoa chứng kiến toàn bộ quá trình hành của Cố Nam Châu đã sâu sắc nhận ra rằng người này thật sự tương khắc với nhà bếp.

Ngày đầu tiên, Thẩm Trại Hoa tỉnh lại trong mớ âm thanh lũng xũng loảng xoảng liên miên không dứt. Thở dài thật sâu, nàng khoác áo tới đứng ở phòng bếp sát vách, đập vào mắt là hình ảnh Cố Nam Châu đang cau mày nhìn chằm chằm chum nước đang chảy ra ngoài, phòng bếp đã sớm bị nhấn chìm trong nước, ướt nhèm nhẹp, lầy lội chẳng khác gì ngoài sân.

Bất đắc dĩ, nàng liền dẫn Cố Nam Châu đi đến Tôn gia trong thôn, khiêng một cái chum mới trở lại. Có điều phòng bếp thật không có cách nào đặt chân, Cố Đồi vui mừng chạy sang bên cạnh ăn chực cơm cả ngày.

Ngày thứ hai, Tiểu Thụ tỉnh lại sớm hơn Thẩm Trại Hoa, trong tiếng nôi niêu đổ vỡ không ngừng loảng xoảng, mặt đờ đờ sát khí đi sang nhà cách vách, sau đó trầm lặng trở lại, đi theo phía sau là đôi phụ tử Cố thị hết sức quần bách.

Đến lúc ăn cơm xong, Cố Nam Châu liền đội mưa ra cửa, qua nửa ngày, mới khiêng một cái nôi trở lại. “Trại Hoa, thật xin lỗi, có thể phiền người thay nôi giúp ta được không? Ta thật sự không biết đặt thế nào!”

Thẩm Trại Hoa lại đi vào phòng bếp sát vách. Lần này bên trong cũng khá chỉnh tề, không hề ướt sũng nước nữa. Tuy nhiên vừa đi tới lò bên cạnh lò thì khé mắt liền không tìm được mà bắt đầu giật giật: cái dao đen bóng được dựng thẳng trong nôi, toàn bộ phía trên mặt nôi đã nứt chằng chịt, trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật. Đây mà nấu cơm sao?! Rõ ràng là hiện trường cao thủ vật lộn mới đúng!

Ngày thứ ba, trời quang mây tạnh. Âm thanh lũng xũng loảng xoảng ngược lại không thấy đâu mà đổi thành tiếng gọi thất thanh của Cố Nam Châu, lo lắng vỗ cửa viện: Trại Hoa mau tỉnh dậy, xảy ra chuyện rồi!”

Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế vội bật người dậy, khoác áo chạy ra ngoài: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Cố Nam Châu hiện tại vô cùng nhếch nhác, trên mặt đều là khói đen: “Mau đi lấy nước, ta sợ rất có thể lửa sẽ lan sang viện của người, nên mới chạy tới đây đánh thức!”. Tiểu Thụ ở phía sau, nghe vậy lập tức quay ngược về cầm thùng gỗ chạy vào viện sát vách. Thẩm Trại Hoa cũng đi theo vào, sau một hồi luống cuống tay chân, cuối cùng cũng dập tắt được lửa trong phòng bếp. Rất may chữa cháy kịp thời, mà hai ngày qua thời tiết ẩm ướt, mặc dù lửa bốc cao, nhưng trên thực tế không bị lan rộng ra những chỗ khác.

Có điều phòng bếp này, thật sự không thể nào dùng được nữa rồi.

Lúc này bốn người đang vây quanh bàn yên lặng ăn cơm.

Thẩm Trại Hoa rồi rầm nửa buổi, mới mở miệng nói: “Cứ mãi thế này cũng không phải biện pháp hay, cứ theo đà này, hai phụ tử các người sớm muộn cũng thiêu trụi cả viện này mất!”

Cố Nam Châu lúng túng sờ mũi: “Ta thật sự không ngờ chỉ có mấy mét phòng bếp mà lại khó chinh phục đến vậy. Mấy ngày nay, đã mang đến không ít phiền toái cho các người, thật sự xấu hổ vô cùng!”

Thẩm Trại Hoa liền nói: “Nếu không thì để ta giúp người xem trong thôn này có ai có thể giúp các người làm cơm hay không? Đến lúc đó người trả cho họ chút tiền công là được rồi!”

Cố Nam Châu buống chén đĩa xuống, trầm tư một lát mới nói: “Thuê người nấu cơm, mặc dù tiện lợi, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút không ổn. Không dám lừa người, ta mặc dù xuất thân từ Cố gia, nhưng lần này cùng với Cố Đồi tới thôn Hạ Tuyên, thật ra là đang rời khỏi gia tộc. Nguyên do trong đó rất phức tạp, ta cũng không thể nói tỉ mỉ với người. Hiện tại, ta không có nhiều tiền lắm, miễn cưỡng chỉ đủ duy trì cuộc sống, nếu đặc biệt mời người nấu cơm, thật sự là không thể nào đảm đương nổi!”

Thẩm Trại Hoa trầm mặc. Cố Nam Châu cũng đã nói như vậy, nàng đành phải nghĩ xem còn có biện pháp nào khác không.

“Trại Hoa tỷ tỷ nấu cơm rất ngon, không bằng chúng ta hãy ăn cơm cùng nhau đi, còn phải mượn ai nữa. Đệ cũng không thích có người lạ ở trong nhà của mình!”. Cố Đồi hung ác bới cơm, rất cơ trí nói.

Mắt Cố Nam Châu sáng lên, mặt đầy mong đợi nhìn Thẩm Trại Hoa: “Ý của Cố Đồi cũng không tồi. Ta nhất định sẽ đưa tiền sinh hoạt cho người... còn người thì giúp chúng ta nấu cơm, thường ngày nếu cần ta giúp cái gì thì cứ tùy ý phân phó không cần phải khách khí!”

Có thể nào thì Thẩm Trại Hoa cũng không ngờ chuyện như vậy cuối cùng lại rơi vào trên đầu mình, đang muốn cự tuyệt thì lại thấy Cố Đồi kéo ống tay áo của nàng, mặt đầy uất ức: “Trại Hoa tỷ tỷ thương xót cho tình cảnh đáng thương của chúng ta đi, phụ thân nấu cơm thật sự quá kinh khủng. Ta vẫn còn nhỏ, thật sự không muốn tráng niên đã đi đời nhà ma đâu!”. Thẩm Trại Hoa nhìn mắt cậu nhóc lấp lánh ánh nước, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu đáp: “Được rồi.”

Cố Nam Châu hết sức mừng rỡ, lúc này liền móc chút bạc vụn trên người ra để trên góc bàn.

Lúc ban đêm, Cố Đồi đột nhiên hỏi: “Phụ thân, hôm nay con kéo tay áo tỷ tỷ đúng lúc chứ. Người ấy, quả nhiên muốn giả bộ đáng thương đúng không?”

Cố Nam Châu gật đầu lên tiếng: “Hành động hôm nay của con không hổ là nhi tử của Cố Nam Châu ta, có tiền đồ!”

7. Chương 7: Chương 7

Cuộc sống của nữ đầu bếp của Thẩm Trại Hoa chỉ qua vài câu nói mà chính thức bắt đầu. Sau đó ngồi nghĩ lại, chính bản thân nàng đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cứ thế không giải thích được mà gật đầu đồng ý với Cố Đồi.

Kể từ năm Thẩm Trại Hoa chỉ dựa vào thực lực của mình mà đuổi được giặc cướp ra khỏi thôn, thì tất cả mọi người ở đây không có ai dám nhìn nàng như một cô nương tầm thường nữa. Thêm vào đó, hàng năm nàng đều dựa vào việc săn thú mà sống, thường từ rừng sâu núi thẳm khiêng xác mãnh thú trở lại, nếu mang ra so sánh với những nam tử bình thường càng thêm dữ dội, toàn thôn liền ăn ý bỏ qua bề ngoài nhỏ nhắn của Thẩm Trại Hoa rất lừa gạt người ta kia. Lại thêm việc nàng là trưởng thôn, tính tình lại hào phóng không ngại ngùng, sống hòa hợp với tất cả bất luận là nam nữ, nhưng ít nhiều cũng sẽ có vài phần tử không phục.

Nàng cũng quen không hay giao thiệp với người khác giới, nhưng cho dù như thế, chuyện Thẩm Trại Hoa nấu cơm cho phụ tử Cố gia ăn cùng mình và Tiểu Thụ, cũng hơi khó chịu. Tuy nhiên lời hứa đáng giá nghìn vàng, mặc dù Thẩm Trại Hoa không biết chữ, nhưng những chuyện như thế đã từng được Hàn Dịch dạy bảo nhiều điều, nàng cũng quán triệt nghe theo.

Những thứ khác thì không nói nhưng sức thích ứng đó của Thẩm Trại Hoa quả thật tốt vô cùng. Hai hôm đầu, mỗi khi thấy Hai phụ tử Cố Nam Châu theo như giao ước tới ăn cơm thì cũng có đôi chút khó chịu. Nhưng sau đó, nàng liền hoàn toàn thích ứng. Dĩ nhiên, trong thời gian này không thiếu được công lao nung nấu của Cố Đồi cùng với bản lĩnh hài hước của Cố Nam Châu.

Từng ngày trôi qua đột nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều. Chỉ mới mấy ngày, mà mỗi khi nghĩ lại cảnh mình và Tiểu Thụ ngồi đối diện với nhau ăn cơm liền cảm thấy như đã trải qua mấy đời rồi.

Thói quen, quả nhiên thật đáng sợ.

Trời sáng choang.

Thẩm Trại Hoa người đầy mồ hôi từ sau núi chạy ra, chưa về đến cửa nhà, đã nhìn thấy Tiểu Thụ đứng đó.

Thẩm Trại Hoa vô cùng thắc mắc. Từ trước tới nay, Tiểu Thụ luôn là người ưa ngủ nước, bình thường phải đến khi mặt trời treo lên cây sào mới chịu bò dậy, sao hôm nay lại tích cực chủ động tới đây tìm nàng chứ?

Đợi Thẩm Trại Hoa đến gần, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Tiểu Thụ đã nhú mày tuôn một tràng: “Sáng sớm Lý phu tử lại tới, nói là có chuyện tìm người thương lượng, đang chờ ở nhà rồi đấy!”. Thẩm Trại Hoa

bình tỉnh hiểu ra, gật đầu một cái.

Lý phu tử là một tú tài cũng là tiên sinh dạy học duy nhất trong học đường phía dưới thôn Hạ Tuyền. Ban đầu lúc còn trẻ sau khi thi đậu tú tài xong, thì liền dặm chân tại chỗ, thi biết bao lần Cử nhân nhưng chưa từng trúng lần nào. Sau đó thì quả mẩu bị bệnh qua đời, thê tử không muốn cả ngày lẫn đêm quần quật làm việc để phục vụ ông tham gia thi thố, nên liền từ bỏ giấc mộng Cử nhân, được Trưởng thôn thu xếp đến dạy ở học đường, dạy đám trẻ con biết chữ, hàng năm thu chút lợi tức kiếm sống, trong nhà ngày càng dễ chịu hơn rất nhiều.

Có điều mặc dù Lý phu tử buông bỏ tâm tư thi đậu Cử nhân, nhưng đối với bọn nhỏ ở thôn Hạ Tuyền vẫn ôm rất nhiều kỳ vọng, vì vậy lúc ở trường dạy học không khỏi nghiêm nghị cứng nhắc đôi chút. Lúc Thẩm Trại Hoa mới tới, cũng dắt Tiểu Thụ đến học đường. Nhưng chưa đến ba ngày, con bé liền không đi nữa. Thẩm Trại Hoa hỏi muội muội nguyên nhân, thì Tiểu Thụ liền nói thẳng rằng Lý phu tử dạy chữ thật sự rất buồn tẻ, đi học chỉ thấy buồn ngủ, không giống với Hàn Dịch dạy học cực kỳ thú vị, những thứ khác thì càng không đáng nói đến. Thẩm Trại Hoa khuyên nhủ mấy lần, nhưng Tiểu Thụ vẫn như cũ không chịu đi học, nghĩ tới vương mắc trong lòng con bé nàng cũng không nhiều lời nữa.

Tuy nhiên sau đó, Tiểu Thụ không bao giờ muốn gặp Lý phu tử nữa, bình thường nếu đi bộ nhìn thấy xa xa liền tình nguyện đi đường vòng không muốn chạm mặt người kia.

Thẩm Trại Hoa xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói: “Vậy muội cứ mặc kệ Lý phu tử ở đó, không thèm mời người ta uống nước hay sao?”

Tiểu Thụ cười hả hê: “Sáng sớm Cổ Đồi đã tới chỗ chúng ta rồi, hẳn ta đang ở đó tiếp Lý lão đầu đấy!”

Thẩm Trại Hoa tức cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Thụ: “Muội đấy, sai bảo người khác không chút nương tay. Còn nữa, đã nói bao nhiêu lần, phải gọi là Lý phu tử, không cho được kêu người ta là Lý lão đầu. Dầu gì ông ấy cũng là phu tử dạy người học chữ mấy hôm, phải tôn sư trọng đạo chứ!”

Tiểu Thụ không phục hừ một tiếng: “Còn lâu! Những gì ông ấy dạy muội đều biết cả rồi!”

Thẩm Trại Hoa không phản bác, bất đắc dĩ nói: “Muội có lý của muội, ta không bàn cãi vấn đề này với muội nữa. Nhanh đi về đi, vừa sáng sớm Lý phu tử đã tới đây, nhất định là có việc gấp!”

Tiểu Thụ ở phía sau tiếp tục lầm bầm: “Là tỷ về muộn ấy chứ, không liên quan đến muội!”

Thẩm Trại Hoa quay đầu lại kéo tay con bé dắt đi: “Đừng có lêu bêu nữa, mau mau trở về thôi!”

Thẩm Trại Hoa vốn cho là sẽ thấy bộ mặt giận dữ của Lý phu tử, vậy mà đến lúc đẩy cửa viện ra thì lại nhìn thấy Cổ Đồi đang hết sức chăm

8. Chương 7: Tìm Việc Làm!

Cuộc sống của nữ đầu bếp của Thắm Trại Hoa chỉ qua vài câu nói mà chính thức bắt đầu. Sau đó ngồi nghĩ lại, chính bản thân nàng đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cứ thế không giải thích được mà gặt đầu đồng ý với Cổ Đồi.

Kể từ năm Thắm Trại Hoa chỉ dựa vào thực lực của mình mà đuổi được giặc cướp ra khỏi thôn, thì tất cả mọi người ở đây không có ai dám nhìn nàng như một cô nương tầm thường nữa. Thêm vào đó, hàng năm nàng đều dựa vào việc săn thú mà sống, thường từ rừng sâu núi thẳm khiêng xác mãnh thú trở lại, nếu mang ra so sánh với những nam tử bình thường càng thêm dữ dội, toàn thôn liền ăn ý bỏ qua bề ngoài nhỏ nhắn của Thắm Trại Hoa rất lừa gạt người ta kia. Lại thêm việc nàng là trưởng thôn, tính tình lại hào phóng không ngại ngừng, sống hòa hợp với tất cả bất luận là nam nữ, nhưng ít nhiều cũng sẽ có vài phần tử không phục.

Nàng cũng quen không hay giao thiệp với người khác giới, nhưng cho dù như thế, chuyện Thắm Trại Hoa nấu cơm cho phụ tử Cổ gia ăn cùng mình và Tiểu Thụ, cũng hơi khó chịu. Tuy nhiên lời hứa đáng giá nghìn vàng, mặc dù Thắm Trại Hoa không biết chữ, nhưng những chuyện như thế đã từng được Hàn Dịch dạy bảo nhiều điều, nàng cũng quán triệt nghe theo.

Những thứ khác thì không nói nhưng sức thích ứng đó của Thắm Trại Hoa quả thật tốt vô cùng. Hai hôm đầu, mỗi khi thấy Hai phụ tử Cổ Nam Châu theo như giao ước tới ăn cơm thì cũng có đôi chút khó chịu. Nhưng sau đó, nàng liền hoàn toàn thích ứng. Dĩ nhiên, trong thời gian này không thiếu được công lao nung nấu của Cổ Đồi cùng với bản lĩnh hài hước của Cổ Nam Châu.

Từng ngày trôi qua đột nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều. Chỉ mới mấy ngày, mà mỗi khi nghĩ lại cảnh mình và Tiểu Thụ ngồi đối diện với nhau ăn cơm liền cảm thấy như đã trải qua mấy đời rồi.

Thói quen, quả nhiên thật đáng sợ.

Trời sáng choang.

Thắm Trại Hoa người đầy mồ hôi từ sau núi chạy ra, chưa về đến cửa nhà, đã nhìn thấy Tiểu Thụ đứng đó.

Thắm Trại Hoa vô cùng thắc mắc. Từ trước tới nay, Tiểu Thụ luôn là người ưa ngủ nước, bình thường phải đến khi mặt trời treo lên cây sào mới chịu bò dậy, sao hôm nay lại tích cực chủ động tới đây tìm nàng chứ?

Đợi Thắm Trại Hoa đến gần, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Tiểu Thụ đã nhíu mày tuôn một tràng: “Sáng sớm Lý phu tử lại tới, nói là có chuyện tìm người thương lượng, đang chờ ở nhà rồi đấy!”. Thắm Trại Hoa bình tĩnh hiểu ra, gặt đầu một cái.

Lý phu tử là một tú tài cũng là tiên sinh dạy học duy nhất trong học đường phía dưới thôn Hạ Tuyền. Ban đầu lúc còn trẻ sau khi thi đậu tú tài xong, thì liền dặm chân tại chỗ, thi biết bao lần Cử nhân nhưng chưa từng trúng lần nào. Sau đó thì quả mẩu bị bệnh qua đời, thê tử không muốn cả ngày lẫn đêm quần quật làm việc để phục vụ ông tham gia thi thố, nên liền từ bỏ giấc mộng Cử nhân, được Trưởng thôn thu xếp đến dạy ở học đường, dạy đám trẻ con biết chữ, hàng năm thu chút lợi tức kiếm sống, trong nhà ngày càng dễ chịu hơn rất nhiều.

Có điều mặc dù Lý phu tử buông bỏ tâm tư thi đậu Cử nhân, nhưng đối với bọn nhỏ ở thôn Hạ Tuyền vẫn ôm rất nhiều kỳ vọng, vì vậy lúc ở trường dạy học không khỏi nghiêm nghị cứng nhắc đôi chút. Lúc Thắm Trại Hoa mới tới, cũng dắt Tiểu Thụ đến học đường. Nhưng chưa đến ba ngày, con bé liền không đi nữa. Thắm Trại Hoa hỏi muội muội nguyên nhân, thì Tiểu Thụ liền nói thẳng rằng Lý phu tử dạy chữ thật sự rất buồn tẻ, đi học chỉ thấy buồn ngủ, không giống với Hàn Dịch dạy học cực kỳ thú vị, những thứ khác thì càng không đáng nói đến. Thắm Trại Hoa khuyên nhủ mấy lần, nhưng Tiểu Thụ vẫn như cũ không chịu đi học, nghĩ tới vướng mắc trong lòng con bé nàng cũng không nhiều lời nữa.

Tuy nhiên sau đó, Tiểu Thụ không bao giờ muốn gặp Lý phu tử nữa, bình thường nếu đi bộ nhìn thấy xa xa liền tình nguyện đi đường vòng không muốn chạm mặt người kia.

Thẩm Trại Hoa xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói: “VẬY MUỘI CỨ MẶC KỆ LÝ PHU TỬ Ở ĐÓ, KHÔNG THÈM MỜI NGƯỜI TA UỐNG NƯỚC HAY SAO?”

Tiểu Thụ cười hả hê: “SÁNG SỚM CỔ ĐỒI ĐÃ TỚI CHỖ CHÚNG TA RỒI, HẮN TA ĐANG Ở ĐÓ TIẾP LÝ LÃO ĐẦU ĐẦY!”

Thẩm Trại Hoa tức cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Thụ: “MUỘI ĐẦY, SAI BẢO NGƯỜI KHÁC KHÔNG CHÚT NƯƠng TAY. CÒN NỮA, ĐÃ NÓI BAO NHIÊU LẦN, PHẢI GỌI LÀ LÝ PHU TỬ, KHÔNG CHO ĐƯỢC KÊU NGƯỜI TA LÀ LÝ LÃO ĐẦU. DẦU GÌ ÔNG ẤY CŨNG LÀ PHU TỬ DẠY NGƯỜI HỌC CHỮ MẤY HÔM, PHẢI TÔN SỰ TRỌNG ĐẠO CHỨ!”

Tiểu Thụ không phục hừ một tiếng: “Còn lâu! NHỮNG GÌ ÔNG ẤY DẠY MUỘI ĐỀU BIẾT CẢ RỒI!”

Thẩm Trại Hoa không phản bác, bất đắc dĩ nói: “MUỘI CÓ LÝ CỦA MUỘI, TA KHÔNG BÀN CẢI VẤN ĐỀ NÀY VỚI MUỘI NỮA. NHANH ĐI VỀ ĐI, VỪA SÁNG SỚM LÝ PHU TỬ ĐÃ TỚI ĐÂY, NHẤT ĐỊNH LÀ CÓ VIỆC GẤP!”

Tiểu Thụ ở phía sau tiếp tục lầm bầm: “LÀ TỶ VỀ MUỘN ẤY CHỨ, KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN MUỘI!”

Thẩm Trại Hoa quay đầu lại kéo tay con bé dắt đi: “ĐỪNG CÓ LẦU BẦU NỮA, MAU MAU TRỞ VỀ THÔI!”

Thẩm Trại Hoa vốn cho là sẽ thấy bộ mặt giận dữ của Lý phu tử, vậy mà đến lúc đẩy cửa viện ra thì lại nhìn thấy Cổ Đồi đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Lý phu tử hai mắt nhắm lại, gật gù hả hê giảng giải Thiên Tự Văn, dáng vẻ ham học hỏi như đói khát kia khiến nàng không khỏi run run người.

Tuổi còn nhỏ mà kỹ năng diễn thật thâm hậu!

Tiểu Thụ im lặng không lên tiếng đứng ở ngoài cửa viện, không hề lộ mặt vào. Thẩm Trại Hoa đổi một tách trà khác cho Lý phu tử, cắt đứt mạch cảm xúc đang tuôn trào của người nào đó, hỏi: “KHÔNG BIẾT HÔM NAY PHU TỬ TỚI ĐÂY LÀ VÌ CHUYỆN GÌ? MỚI SỚM THẾ NÀY, KHÔNG NÊN PHIỀN NGÀI XA XÔI ĐI MỘT CHUYẾN, CÓ GÌ CỨ SAI NGƯỜI THÔNG BÁO CHO TA MỘT TIẾNG LÀ ĐƯỢC RỒI!”

Lý phu tử thật vất vả mới gặp được một thánh giả hứng thú nghe mình nói như Cổ Đồi, đang nói hăng say lại bị Thẩm Trại Hoa cắt đứt, sắc mặt không vui, nhưng thấy nàng cung kính nói thế, với lại lần này tới đây xác thực có chuyện quan trọng cần bàn cũng không tiện nổi giận.

Cổ Đồi thấy thế, đứng dậy khom lưng hành lễ với Lý phu tử: “PHU TỬ HỌC RỘNG TÀI CAO, HÔM NAY CỔ ĐỒI

Có điều rất dễ nhận thấy, từ thái độ tránh như tránh bò cạp của Tiểu Thụ mỗi khi gặp Lý phu tử có thể thấy được ông ấy tuy lập được uy nhưng lại mất đi cảm giác thân cận.

Cứ thế Cố Nam Châu nhất nhất đi theo Lý phu tử đến học đường khoảng bảy tám ngày. Lý phu tử truyền thụ hết kinh nghiệm sang cho người mới, lại thấy hần đã thành thạo đối mặt với đám đệ tử của mình liền lên lút thương lượng với thê tử của mình một phen, ngay sau đó bắt tay vào thu thập hành lý, từ giã Thẩm Trại Hoa.

Lúc phu thê ông ta tới, vừa hay đụng phải Cố Nam Châu đang dọn dẹp bát đĩa. Thấy hần tay chân lanh lẹ, hành động vô cùng lưu loát như thế liền kinh ngạc không thôi.

“Sao Sơn Quy lại ở đây? Còn làm những việc của phụ nhân này?”, Lý phu tử lớn tuổi hơn với Cố Nam Châu rất nhiều, qua mấy ngày chung đụng liền gọi thẳng tên tự của người kia. Hần vốn là một người đọc sách, luôn luôn mất điếc tai ngơ không quản gia sự, chỉ nói những chuyện nho nhã lịch sự. Mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một tay phụ nhân của mình thu xếp, ông ta chỉ cần mang tiền công dạy học nộp về đúng hạn là được, sau đó lại gặt gù hủ hê xem chút sách, nhớ lại những ngày tháng tuổi trẻ phong lưu.

Mấy bữa nay Cố Nam Châu đi theo ông ta, ân cần lắng nghe dạy bảo, thái độ cung kính, không qua loa chút nào. Lý phu tử vô cùng hài lòng thật tâm xem Cố Nam Châu như văn bối, như một người bạn vong niên. Hôm nay thấy hần ở trong viện Thẩm Trại Hoa, còn không chú ý thân phận của người đọc sách, làm những việc của phụ nhân này không khỏi lên tiếng chất vấn.

Thẩm Trại Hoa nghe tiếng từ phòng bếp ra ngoài, thấy người đến là Lý phu tử, vội vàng rửa tay vào nhà chính, cung cung kính kính rót ly trà nước đặt ở trước mặt ông ta, lại bảo Tiểu Thụ cầm bát đĩa trong tay Cố Nam Châu đi rửa.

Cố Nam Châu xoa xoa tay, đoan chính ngồi ở một bên. Lý phu tử nghiêm mặt nói: “Từ xưa quân tử xa phòng bếp, Sơn Quy người là một người đọc sách, làm sao lại không biết đạo lý này? Những chuyện vốn của phụ nhân này, sao đến lượt người nhúng tay? Người đọc sách, nên thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh, mỗi ngày chung đụng với Thánh Nhân, mà không phải là bị những việc vặt này quản thân!”. Dứt lời, còn liếc nhìn Thẩm Trại Hoa, thể hiện ý trách cứ rõ ràng.

Thẩm Trại Hoa không biết chữ, luôn luôn kính trọng với người đọc sách. Vì vậy dù Lý phu tử có chỉ trích một chút thì nàng cũng chỉ nhu thuận đứng nghe, không hề lên tiếng phản bác hoặc tỏ thái độ không vui.

Cố Nam Châu cười cười, nói: “Lời ấy của Phu tử sai rồi. Thánh nhân dạy quân tử tránh xa phòng bếp, nhưng Sơn Quy lại cho rằng, giữa trăm ngàn vị của cuộc sống hơn phân nửa bắt nguồn từ ở đây. Người đọc sách đi học, không chỉ là vì hiểu rõ cương thường luân lý, mà nên thấy được cuộc đời bách thái, thể gian phù hoa từ trong sách. Có thể nào bởi vì thân là người đọc sách mà chỉ đi nghiên cứu Tứ Thư Ngũ Kinh không hề phân biệt được ngũ cốc? Quả thật, chúng ta sẽ thu hoạch được rất nhiều

10. Chương 8: Tiễn Biệt!

Ăn xong điểm tâm, Thẩm Trại Hoa liền dẫn Cố Nam Châu đến nhà Lý phu tử, Cố Đồi và Tiểu Thụ được phân công ở nhà trông nhà. Sau khi thảo luận một hồi, ba người liền nhất trí để Cố Nam Châu ngày mai theo Lý phu tử đến học đường. Thứ nhất là để cho đám trẻ làm quen dần với phu tử mới, thứ hai là muốn Cố Nam Châu có thể học hỏi tham khảo qua cách dạy dỗ của Lý phu tử. Những hài tử trong thôn này không thể so với những đệ tử con quan ở kinh đô từ nhỏ đã đọc thuộc thi thư Khổng Mạnh, phần lớn đều đang ở trong giai đoạn vỡ lòng, thành phần biết chữ không nhiều lắm, đặc biệt còn có một số đệ tử bởi vì phải giúp đỡ gia đình làm việc đồng áng mà tạm thời vắng mặt.

Bởi vì phụ mẫu của chúng quá nửa thời gian đều ngập đầu ngập cổ tìm kế sinh nhai, nên những hài tử này hầu hết được nuôi trong trạng thái tự do, rất nhiều đứa còn là lão đại trong nhà sau lưng là một bầy em út nhít. Dưới tình huống như thế, thân làm phụ mẫu chỉ cầu cho hài tử của mình có thể bình an lớn lên là tốt rồi, cũng không có thời gian để ý tới nhiều thứ khác. Vì vậy, những đứa trẻ này đối với những hài tử con quan nhà cao cửa rộng mà nói thì hồn nhiên lẫn lộn từng bừng sức sống hơn nhiều nhưng kèm theo đó là tính cách khó dạy dỗ vô lại. Thứ Cố Nam Châu cần học, chính là cách để vừa có thể tạo uy với đám đệ tử mà vừa không mất thân cận như thế nào.

Có điều rất dễ nhận thấy, từ thái độ tránh như tránh bò cạp của Tiểu Thụ mỗi khi gặp Lý phu tử có thể thấy được ông ấy tuy lập được uy nhưng lại mất đi cảm giác thân cận.

Cứ thế Cố Nam Châu nhất nhất đi theo Lý phu tử đến học đường khoảng bảy tám ngày. Lý phu tử truyền thụ hết kinh nghiệm sang cho người mới, lại thấy hắn đã thành thạo đối mặt với đám đệ tử của mình liền lên lút thương lượng với thê tử của mình một phen, ngay sau đó bắt tay vào thu thập hành lý, từ giã Thẩm Trại Hoa.

Lúc phu thê ông ta tới, vừa hay đụng phải Cố Nam Châu đang dọn dẹp bát đĩa. Thấy hắn tay chân lanh lẹ, hành động vô cùng lưu loát như thế liền kinh ngạc không thôi.

“Sao Sơn Quy lại ở đây? Còn làm những việc của phụ nhân này?”, Lý phu tử lớn tuổi hơn với Cố Nam Châu rất nhiều, qua mấy ngày chung đụng liền gọi thẳng tên tự của người kia. Hắn vốn là một người đọc sách, luôn luôn mất điếc tai ngơ không quản gia sự, chỉ nói những chuyện nho nhã lịch sự. Mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một tay phụ nhân của mình thu xếp, ông ta chỉ cần mang tiền công dạy học nộp về đúng hạn là được, sau đó lại gật gù hã hê xem chút sách, nhớ lại những ngày tháng tuổi trẻ phong lưu.

Mấy bữa nay Cố Nam Châu đi theo ông ta, ân cần lắng nghe dạy bảo, thái độ cung kính, không qua loa chút nào. Lý phu tử vô cùng hài lòng thật tâm xem Cố Nam Châu như văn bối, như một người bạn vong niên. Hôm nay thấy hắn ở trong viện Thẩm Trại Hoa, còn không chú ý thân phận của người đọc sách, làm những việc của phụ nhân này không khỏi lên tiếng chất vấn.

Thẩm Trại Hoa nghe tiếng từ phòng bếp ra ngoài, thấy người đến là Lý phu tử, vội vàng rửa tay vào nhà chính, cung cung kính kính rót ly trà nước đặt ở trước mặt ông ta, lại bảo Tiểu Thụ cầm bát đĩa trong tay Cố Nam Châu đi rửa.

Cố Nam Châu xoa xoa tay, đoan chính ngồi ở một bên. Lý phu tử nghiêm mặt nói: “Từ xưa quân tử xa phòng bếp, Sơn Quy ngươi là một người đọc sách, làm sao lại không biết đạo lý này? Những chuyện vốn của phụ nhân này, sao đến lượt ngươi nhúng tay? Người đọc sách, nên thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh, mỗi ngày chung đụng với Thánh Nhân, mà không phải là bị những việc vặt này quản thân!”. Dứt lời, còn liếc nhìn Thẩm Trại Hoa, thể hiện ý trách cứ rõ ràng.

Thẩm Trại Hoa không biết chữ, luôn luôn kính trọng với người đọc sách. Vì vậy dù Lý phu tử có chỉ trích một chút thì nàng cũng chỉ nhu thuận đứng nghe, không hề lên tiếng phản bác hoặc tỏ thái độ không vui.

Cố Nam Châu cười cười, nói: “Lời ấy của Phu tử sai rồi. Thánh nhân dạy quân tử tránh xa phòng bếp, nhưng Sơn Quy lại cho rằng, giữa trăm ngàn vị của cuộc sống hơn phân nửa bắt nguồn từ ở đây. Người đọc sách đi học, không chỉ là vì hiểu rõ cương thường luân lý, mà nên thấy được cuộc đời bách thái, thế gian phù hoa từ trong sách. Có thể nào bởi vì thân là người đọc sách mà chỉ đi nghiên cứu Tứ Thư Ngũ Kinh không hề phân biệt được ngũ cốc? Quả thật, chúng ta sẽ thu hoạch được rất nhiều kiến thức ở trong sách,

nhưng nếu chỉ biết đọc mà lại không biết ngẫm ra ý vị từ những chuyện vụn vặt hàng ngày, thì có khác gì đang đi vào ngõ cụt, thật sự là cái được không bù nổi cái mất!”.

Thẩm Trại Hoa chưa từng nghe người nào đó nghiêm chỉnh lý luận như vậy, ngược mắt lên nhìn Lý phu tử thì chỉ thấy chòm râu của ông ta lay động một phen, cổ họng lên xuống cuộn cuộn, rõ ràng là muốn tranh cãi với Cố Nam Châu một phen. Thẩm Trại Hoa âm thầm thở dài, một khi những người đọc sách tranh luận thì chẳng khác nào gà chọi nhất thiết phải tranh thắng bại, nếu là nàng trước kia, chỉ cần ý kiến bất đồng liền trực tiếp động thủ động cước, phí nhiều nước bọt thì có ích lợi gì? Nói đến miệng đắng lưỡi khô, người ta ngoài mặt gật gù, nhưng chỉ cần quay lưng đi là trong lòng không ngừng oán thầm cho xem.

Vậy mà còn không đợi Lý phu tử thao thao bất tuyệt phản bác lại, Cố Nam Châu đã chặn trước một bước: “Không biết hôm nay Lý phu tử tới đây là vì chuyện gì? Trời cũng sắp tối mà còn cất công thể này chắc chắn là có chuyện quan trọng gấp gáp rồi!”.

Tuy hành động chuyển đề tài thật sự có chút cứng rắn, nhưng một khi Cố Nam Châu đã hỏi thế, Lý phu tử đang hăng hái muốn phản bác lại nghẹn họng không thốt nên lời, có thể thấy được hàng mày đang run lên, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Lần này ta đến, là muốn từ già Trưởng Thôn. Sơn Quy dù trẻ tuổi, nhưng về phương diện dạy học, ta cũng không có gì có thể truyền thụ cho hắn nữa. Nếu Sơn Quy đã quen thuộc với học đường thì cũng là thời điểm chúng ta phải lên đường. Bên Liễu Quận lại thúc giục quá, ta đã nhiều năm không trở lại cố thổ, nên cũng hoài niệm vô cùng!”.

Thẩm Trại Hoa vốn tưởng rằng Lý phu tử sẽ tranh cãi với Cố Nam Châu một trận nảy lửa, lại vụn không ngờ, người nào đó vô tâm ngênh chiến, chỉ một câu nói liền nhẹ nhàng đẩy hết mọi âm ức của Lý phu tử về lại trong bụng. Chiêu “Đánh xong bỏ chạy, ta quân người có phản kháng lại hay không” ra tay thật quang minh lỗi lạc! Có điều nhìn đôi mày đang lay động của Lý phu tử cũng biết chiêu phòng thủ mà không chiến này đối với người từ trước đến giờ không phục như ông ta mà nói, đã tạo thành bao nhiêu kìm nén.

“Khi nào Phu tử chuẩn bị lên đường? Ta sẽ sắp xếp một buổi tiệc tiễn đưa Phu tử!”. Thẩm Trại Hoa cúi đầu giơ tay lên, nhanh chóng che dấu khoe miệng không không chế được mà khe nhếch lên của mình, sau đó nghiêm nghị quay sang hỏi Lý phu tử.

“Thôi thôi, tiệc tiễn đưa gì chứ, sao phải phiền toái như vậy. Hành lý đã thu thập xong rồi, sáng mai ta sẽ xuất phát. Khởi hành sớm để còn nhanh chóng tới Liễu Quận. Sắc trời cũng đã tối, ta cáo từ trước đây. Thôn trưởng bảo trọng nhé!”. Lý phu tử dứt lời, liền đứng lên đi ra ngoài cửa. Lý thẩm cùng đi phía sau, ngăn Thẩm Trại Hoa đang muốn đứng tiễn: “Đừng tiễn nữa, đừng tiễn nữa, cũng không sớm sửa gì, người mau nghỉ ngơi thôi!”.

Tuy thế Thẩm Trại Hoa vẫn đứng dậy, đi theo phía sau hai người họ, tiễn ra tận đường lớn, mới trở lại.

Sáng tinh mơ, trên con đường nhỏ vẫn còn nồng đậm hơi nước, sương mù vẫn chưa kịp tan đi, khoảng không mờ昧, chỉ có tiếng đinh đang phát ra từ chiếc một xe lừa, bóng người từ từ rõ ràng, chính là đôi phu thê Lý phu tử mang theo chút gia sản, vội vàng đi tới cửa thôn.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủn mà Lý phu tử đã quay đầu lại mấy lần. Lý thẩm thấy thế liền oán thán: “Trưởng thôn đã nói làm tiệc tiễn đưa mà ông cứ một mực từ chối, đã thế lại còn không bỏ được những hài tử kia, thật đúng là phiền toái mà!”.

Lý phu tử hiếm khi không phản bác lại, chỉ hết than ngắn lại thở dài, cúi đầu tiếp tục vội vàng đánh xe lừa.

Đi tới cửa thôn, lại thấy phía trước có một đám đông. Lý phu tử định thần nhìn lại, hóa ra là đám học trò của mình không thiếu một ai, nhìn quần áo trên người chúng vẫn còn điểm sương, sợ là đợi đã lâu.

“Sao các trò lại ở chỗ này? Sớm tinh mơ, không cố ngủ nhiều thêm một chút đến lúc vào học đường lại mệt rồi!”. Lý phu tử nghiêm mặt nói.

Một học trò dẫn đầu bước lên trước, đưa cái túi trong tay tới trước ngực Lý phu tử, nức nở nói: “Chúng con, chúng con tới đưa tiễn Phu tử. Trưởng thôn nói, Phu tử phải đi Liễu Quận hưởng phúc, lần này rời đi, có lẽ sẽ không trở lại nữa, huhu...òà òa!”.

Vừa mở đầu, sau lưng đồng loạt vang lên tiếng ghen ngào. Về mặt Lý phu tử cũng không kìm nén được nữa, hốc mắt đỏ lên, sờ sờ đầu của đứa bé kia, khăn khăn nói: “Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, hôm nay ly biệt, còn nhiều thời gian, có duyên chắc chắn sẽ tái ngộ. Sau khi ta đi, các trò phải kính trọng Phu tử mới, dốc lòng theo nghiệp đèn sách. Đi học là một chuyện lâu dài, không thể vì lưỡi biếng mà bỏ giữa chừng, nhớ kỹ chưa?”.

Đám học trò rối rít vừa lau nước mắt vừa gật đầu. Lý phu tử trong lòng vui mừng, xoay người lên xe lừa. Mặc dù trong lòng không nỡ, nhưng đi xa là việc đã định, không thể thay đổi. Ly biệt đã định, không có lý do để kéo dài nữa.

Xe lừa chậm rãi chạy qua đám hải tử đang gặt lẹ, từ từ đi xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong màn sương mờ lung. Đám hải tử khóc thút thít một phen, từ từ tản ra, ai trở về nhà nấy.

Nơi xa Thấm Trại Hoa thấy đám trẻ rối rít quay về nhà, mới xoay người đi tới trong thôn. “Ngày hôm qua thật sự đã phiền người phải đi theo ta chạy khắp cả thôn”. Nàng quay sang nói với Cố Nam Châu bên cạnh.

“Không sao không sao. Để đám học trò tới tiễn Lý phu tử vốn là chủ ý của ta, sao có thể có đạo lý nhìn người lao tâm lao lực chạy khắp chung quanh được!”. Cố Nam Châu đáp.

“Cũng may mà người nghĩ ra chủ ý đưa tiễn này. Phu Tử đi gấp như thế, không kịp tổ chức một bữa tiệc chia tay, để đám học trò đến tiễn ông ấy dầu gì cũng là một tâm ý.”

“Lý phu tử mặc dù nghiêm nghị cứng nhắc một chút, nhưng thực sự quan tâm đến những hải tử kia. Để bọn chúng tới tiễn biệt, xem như thể hiện chút tấm lòng với người đã dạy dỗ mình. Nếu không có ai đưa tiễn thật sự quá lạnh bạc rồi!”.

“Vây cũng tốt. Có điều Cố Phu tử này, người đã chuẩn bị xong tâm lý làm vi sư chưa đấy?”. Thấm Trại Hoa cười nhìn về phía người bên cạnh, cất tiếng trêu chọc.

Cố Nam Châu gật đầu, nghiêm nghị đáp: “Không dám gặt người, Tổ phụ ta đã từng đảm nhiệm cương vị này. Hồi còn nhỏ ta vẫn thường trộm nghe ông dạy học, nghe nói học trò của ông rải khắp thiên hạ, hăm mộ không dứt. Lúc đó ta đã từng nghĩ về sau sẽ không ôm mộng công danh, chỉ dốc lòng truyền thụ lại cho đám học trò, hôm nay cũng coi như đã hoàn thành giấc mộng thời niên thiếu!”.

Lúc người nọ nói những lời này vô cùng trịnh trọng. Thấm Trại Hoa ngược mắt nhìn lên, gò má của hắn trong buổi sớm mai có chút mơ hồ, còn vương chút hơi sương nhàn nhạt. Chẳng biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy bộ dáng này của hắn lúc này thật kiên nghị, làm cho những mạch máu dưới da cũng khẽ sôi trào.

Cuộc đời là thế, cứ ngỡ những hoài bão những ước mơ khi còn tấm bé chẳng bao giờ thành sự thật, nhưng biết đâu trong tương lai, vào một thời khắc bất ngờ nào đó, bỗng đứng lại ở gần ta hơn bao giờ hết.

11. Chương 9: Chương 9

Trở về nhà, Thấm Trại Hoa lại nghĩ tới hôm nay là ngày đầu tiên Cố Nam Châu đi nhậm chức nên tốt nhất là đi sớm một chút, gặt ý niệm ngủ tiếp qua một bên, tay chân lạnh lẽo nổi lửa, bỏ bánh màn thầu vào lồng hấp lại lần nữa, múc thêm chút rau ngâm, bưng sang cho Cố Nam Châu, lúc này mới trở về viện nhà mình.

Nháo nhào một phen như thế Tiểu Thụ không thể không tỉnh, cất giọng ngái ngủ hỏi: “Lý phu tử đi rồi sao?”.

Thấm Trại Hoa gật đầu: “Trời còn chưa sáng đã lên đường, có lẽ lúc này đã sắp đến trên trấn rồi!”.

Tiểu Thụ cũng không nói thêm gì nữa, xoay người múc nước rửa mặt. Vốn đã không thích người cổ hủ có chấp như Lý phu tử nên mới vừa rồi cô nhóc cũng chỉ thuận miệng hỏi, chứ tuyệt không quan tâm đến hành trình của người nọ chút nào.

Ăn điểm tâm xong, Cố Đồi cầm chén dưa đã rửa sạch đưa tới, Cố Nam Châu thì đứng đợi ở cửa để cùng đến học đường. Hiếm có ngày không bị Cố Đồi đeo bám, Tiểu Thụ tùy ý ăn vài miếng rồi lười kéo Thấm

Trại Hoa bày cọc gỗ trong sân luyện võ, lấy một cuốn sách hơi rách nát ra vừa nhìn vừa luyện theo những chiêu thức quý dị.

Ai ngờ vẫn chưa tới thời gian ăn cơm trưa, Tiểu Thụ đang vui vẻ luyện võ liền cảm giác sau lưng có ai đó đang nhìn mình chằm chằm, vừa quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là hình ảnh Cố Đồi mắt chữ O mồm chữ A, đứng trước cửa viện mặt đực ra như ngỗng.

Bình thường có rất ít thứ có thể làm cho cô nhóc chuyên chú say mê nhập tâm thể này, ngoài quyển sách nhỏ rách nát mà Tổ phụ truyền lại cho mình. Vì vậy, mỗi lần luyện tập các chiêu thức đều tập trung cao độ, nhập tâm vô cùng, hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Lúc này nếu không phải sự sùng bái trong mắt Cố Đồi quá mức nhiệt liệt, chỉ sợ Tiểu Thụ cũng sẽ không phát hiện.

Có điều vừa quay đầu lại thì chợt phát hiện một mái đầu đen lấp ló ở cửa, trong nháy mắt mê mang, Tiểu Thụ theo bản năng nhặt cây gậy giắt quần áo bên cạnh lên ném về phía đó. Mắt thấy cây gậy đang nhắm thẳng đến đầu Cố Đồi, thì đột nhiên một cánh tay mảnh khảnh giơ lên, khó khăn chặn cây gậy kia lại.

Một khắc sau, Bạch Hoa liền cầm cây gậy giắt quần áo đi vào viện, tiện tay ném xuống đất, nói: “Đừng nên ném loạn, chẳng may làm người ta bị thương thì sao?”.

Tiểu Thụ vừa ném cây gậy xong cũng liền hoảng hốt, đợi cô nhóc nhận ra người đứng trước cửa viện nhìn chằm chằm mình là Cố Đồi thì đã không kịp thu tay lại nữa, nếu không phải Bạch Hoa phản ứng nhanh, thì e là một gậy này không tài nào tránh được. Tiểu Thụ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không lên tiếng.

Còn người suýt nữa bị đập vào đầu thì cứ cúi đầu không nói lời nào, vội theo vào viện, rồi quay sang cười nói với Bạch Hoa: “Đừng trách Tiểu Thụ, là đệ vụng về, Tiểu Thụ cũng không phải cố ý ném vào đệ đâu, Bạch tỷ tỷ đừng trách nàng ấy!”.

Bạch Hoa nở lòng nào trách cứ Tiểu Thụ, cũng chỉ mạnh miệng một chút mà thôi, thấy Cố Đồi gấp gáp bảo hộ bạn bè, chỉ cảm thấy trẻ con thật thú vị, cười cười, thuận tay ngắt má cậu nhóc, rồi hỏi: “Hoa Hoa đâu? Tỷ có chút việc cần bàn!”.

Thẩm Trại Hoa sau khi giúp đỡ Tiểu Thụ đặt những cây cọc gỗ vào sân liền đến ngay nhà Khâu nãi nãi. Sau một thời gian mưa dầm dề, thì mấy ngày nay nắng chói chang, ngay cả mặt đường cũng đã nứt toác ra. Người trong thôn đều đi đến con sông duy nhất lấy nước, ngày nào cũng phải tưới nước cho đất đúng giờ nếu không e là sẽ không thu hoạch nổi hoa màu. Mặc dù Khâu nãi nãi không trồng trọt, nhưng trước cửa sau nhà đều trồng không ít rau dưa, diện tích không hề nhỏ. Mấy ngày nay nhìn vườn rau xanh mướt bị ánh mặt trời hun cho héo rũ, mà mình lại không có sức đi lấy nước, nên chỉ có thể nhờ Thẩm Trại Hoa. Việc này vô cùng bận rộn, cũng may Thẩm Trại Hoa khí lực lớn, tay chân lanh lẹ, trước khi mặt trời đứng bóng liền hoàn tất mọi việc, một thân mồ hôi ướt đầm trở về.

Mới vừa cất bước vào viện, liền nghe thấy Bạch Hoa hỏi thăm tung tích của mình, cho là nàng ấy có chuyện gì gấp nên chẳng buồn mức nước rửa mặt lau mồ hôi trên người, đã hỏi: “Tìm ta làm chi?”.

Bạch Hoa lập tức ném đồ sang, Thẩm Trại Hoa nhanh tay bắt lấy, thì ra là một chiếc chìa khóa. “Người mới vừa về chưa bao lâu? Lại muốn đi ra ngoài?”. Mỗi lần Bạch Hoa rời nhà du ngoạn đều mang chìa khóa sang nhờ Thẩm Trại Hoa bảo quản hộ, đề phòng đánh rơi đâu đó trên đường thì lại càng thêm phiền toái.

Bạch Hoa gật đầu đáp: “Thời tiết nóng thế này cứ ở mãi trong nhà thì chán chết, nên muốn đi đây đó một chút. Người cũng biết ta rồi mà, không thể ở mãi một chỗ được.”

“Được rồi. Đi thì đi đi, trên đường nhớ chú ý một chút!”. Thẩm Trại Hoa cất chìa khóa đi, rồi nói tiếp: “Ở lại ăn cơm đã? Người muốn ăn gì để ta nấu?”.

Bạch Hoa khoát khoát tay: “Không ăn. Lúc trước ở nhà ta đã ăn rồi, hành lý cũng đã thu thập xong xuôi đâu đấy, tới đây nói với người một tiếng là đi luôn. Người nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt!”. Sau đó xoay người ra khỏi viện.

Chân trước Bạch Hoa vừa mới đi, thì chân sau Cố Nam Châu đã bước vào viện, thấy Cố Đồi đang gặt gao đi theo phía sau Tiểu Thụ, liền tức giận chỉ vào nhi tử mắng: “Tiểu tử thú vị, vừa chớp mắt đã không trông

thấy người dẫu, thì ra là ngày đầu tiên vừa đến học đường, những cái khác đều chưa thông đã vận dụng ngay chiêu trốn học này rồi?”

Cổ Đồi cũng không hề sợ hãi chút nào, nhú nhú mày đáp: “Những điều phụ thân dạy trước kia con cũng học qua rồi, sao phải lãng phí thời gian học lại làm gì nữa? Còn không bằng trở lại xem sách khác!”

“Cổ nhân nói ôn cố tri tân*. Người học qua rồi học một lần lại nữa thì có làm sao? Trước kia học kiến thức nông cạn, học một lần liền có thể thông hiểu đạo lý, chẳng thừa chút nào!”

*) Ôn cố tri tân: Xem lại cái cũ, biết cái mới. Đây là một lời khuyên nên nhắc lại cái cũ để hiểu biết những cái mới hơn. Ôn lại quá khứ để tiên đoán tương lai.

”Nhưng những đứa trẻ trong học đường ngày hôm nay còn chưa học xong Thiên Tự Văn, mà hai năm trước phụ thân đã bắt đầu dạy con Luận Ngữ rồi. Học thức hơn kém nhau một trời một vực

Bạch Hoa nở lòng nào trách cứ Tiểu Thụ, cũng chỉ mạnh miệng một chút mà thôi, thấy Cố Đồi gấp gáp bảo hộ bạn bè, chỉ cảm thấy trẻ con thật thú vị, cười cười, thuận tay ngắt má cậu nhóc, rồi hỏi: “Hoa Hoa đâu? Tỷ có chút việc cần bàn!”.

Thẩm Trại Hoa sau khi giúp đỡ Tiểu Thụ đặt những cây cọc gỗ vào sân liền đến ngay nhà Khâu nãi nãi. Sau một thời gian mưa dầm dề, thì mấy ngày nay nắng chói chang, ngay cả mặt đường cũng đã nứt toác ra. Người trong thôn đều đi đến con sông duy nhất lấy nước, ngày nào cũng phải tưới nước cho đất đứng gờ nếu không e là sẽ không thu hoạch nổi hoa màu. Mặc dù Khâu nãi nãi không trồng trọt, nhưng trước cửa sau nhà đều trồng không ít rau dưa, diện tích không hề nhỏ. Mấy ngày nay nhìn vườn rau xanh mướt bị ánh mặt trời hun cho héo rũ, mà mình lại không có sức đi lấy nước, nên chỉ có thể nhờ Thẩm Trại Hoa. Việc này vô cùng bận rộn, cũng may Thẩm Trại Hoa khí lực lớn, tay chân lanh lẹ, trước khi mặt trời đứng bóng liền hoàn tất mọi việc, một thân mồ hôi ướt đầm trở về.

Mới vừa cất bước vào viện, liền nghe thấy Bạch Hoa hỏi thăm tung tích của mình, cho là nàng ấy có chuyện gì gấp nên chẳng buồn mức nước rửa mặt lau mồ hôi trên người, đã hỏi: “Tìm ta làm chi?”.

Bạch Hoa lập tức ném đồ sang, Thẩm Trại Hoa nhanh tay bắt lấy, thì ra là một chiếc chìa khóa. “Người mới vừa về chưa bao lâu? Lại muốn đi ra ngoài?”. Mỗi lần Bạch Hoa rời nhà du ngoạn đều mang chìa khóa sang nhờ Thẩm Trại Hoa bảo quản hộ, đề phòng đánh rơi đâu đó trên đường thì lại càng thêm phiền toái.

Bạch Hoa gật đầu đáp: “Thời tiết nóng thế này cứ ở mãi trong nhà thì chán chết, nên muốn đi đây đó một chút. Người cũng biết ta rồi mà, không thể ở mãi một chỗ được.”

“Được rồi. Đi thì đi đi, trên đường nhớ chú ý một chút!”. Thẩm Trại Hoa cất chìa khóa đi, rồi nói tiếp: “Ở lại ăn cơm đã? Người muốn ăn gì để ta nấu?”.

Bạch Hoa khoát khoát tay: “Không ăn. Lúc trước ở nhà ta đã ăn rồi, hành lý cũng đã thu thập xong xuôi đâu đấy, tới đây nói với người một tiếng là đi luôn. Người nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt!”. Sau đó xoay người ra khỏi viện.

Chân trước Bạch Hoa vừa mới đi, thì chân sau Cố Nam Châu đã bước vào viện, thấy Cố Đồi đang gắt gao đi theo phía sau Tiểu Thụ, liền tức giận chỉ vào nhi tử mắng: “Tiểu tử thúì, vừa chớp mắt đã không trông thấy người đâu, thì ra là ngày đầu tiên vừa đến học đường, những cái khác đều chưa thông đã vận dụng ngay chiêu trốn học này rồi?”

Cố Đồi cũng không hề sợ hãi chút nào, nhú nhú mày đáp: “Những điều phụ thân dạy trước kia con cũng học qua rồi, sao phải lãng phí thời gian học lại làm gì nữa? Còn không bằng trở lại xem sách khác!”.

“Cổ nhân nói ôn cố tri tân*. Người học qua rồi học một lần lại nữa thì có làm sao? Trước kia học kiến thức nông cạn, học một lần liền có thể thông hiểu đạo lý, chẳng thừa chút nào!”.

*) Ôn cố tri tân: Xem lại cái cũ, biết cái mới. Đây là một lời khuyên nên nhắc lại cái cũ để hiểu biết những cái mới hơn. Ôn lại quá khứ để tiên đoán tương lai.

“Nhưng những đứa trẻ trong học đường ngày hôm nay còn chưa học xong Thiên Tự Văn, mà hai năm trước phụ thân đã bắt đầu dạy con Luận Ngữ rồi. Học thức hơn kém nhau một trời một vực như thế, con thật sự không có cách nào phối hợp với người được!”. Cổ Đồi nói xong còn cố ý thở dài, vẻ mặt bi thống nói.

Trong lúc nhất thời Cổ Nam Châu không phản bác được, Cổ Đồi học vỡ lòng từ sớm, Thiên Tự Văn, Tam Tự kinh đã sớm thành thạo, tất nhiên không có cách nào hòa hợp được với đám trẻ em trong học đường, nhưng vừa thấy nhi tử cố làm ra vẻ bất đắc dĩ thì lại chỉ muốn xông đến đánh cho nó một trận. Thẩm Trại Hoa vừa vào bếp liền nghe thấy tiếng của Cổ Nam Châu, vừa bưng đồ ăn ra cửa liền thấy hai phụ tử cách vách đang trừng mắt nhìn nhau, người một câu ta một câu, chẳng ai nhường ai, không hề ngừng nghỉ, đành phải đưa đĩa thức ăn đến trước mặt bọn họ, nói: “Đừng cãi nhau nữa, ăn cơm quan trọng hơn.”

Ấy thế mà không hề có tác dụng, hai người vẫn cứ mãi mê tranh luận không nghỉ. Tiểu Thụ ở bên cạnh phiên chết đi được, trực tiếp vươn tay, che miệng Cổ Đồi lại, kéo vào trong nhà, đến trước bàn cơm. Cổ Nam Châu theo vào nhà chính, trước khi ngồi xuống trước còn rất ý vị cười một tiếng giễu cợt.

Nếu nói lực sát thương của ai mạnh nhất thì phải nói đến Tiểu Thụ đang ngồi bên cạnh Cổ Đồi.

Tâm tư của cậu nhóc đang đặt hết vào lòng bàn tay ấm áp mới vừa được ai đó nắm, gương mặt trắng nõn hết đỏ lại trắng, làm gì có thời gian rảnh chú ý tới Cổ Nam Châu. Chỉ có Thẩm Trại Hoa quan tâm đến cậu nhóc, ân cần hỏi “Sao mặt lại đỏ rực lên thế kia? Lẽ nào lại bị sốt?”. Nói xong liền đưa tay đặt lên trán Cổ Đồi, nhưng lại không thấy có gì khác thường cả.

Cổ Nam Châu cười cười: “Trại Hoa không cần lo lắng đâu, chắc là do máu huyết không lưu thông thôi, lát nữa là tốt ngay ấy mà. Trẻ con, kiến thức vẫn còn hạn hẹp lắm!”.

Những lời này rơi vào tai Thẩm Trại Hoa chẳng khác nào như đang đi trong sương mù, chỉ có Cổ Đồi cuối cùng cũng đã dẹp yên được cơn sóng trào, ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi, đúng rồi, con làm sao so được với ngài chứ, đi qua bụi hoa mà chẳng dính một chiếc là nào vào người.”

Hai người họ cãi vã như cơm bữa, Thẩm Trại Hoa nhìn nhiều cũng quen, coi như có thêm không ít niềm vui thú, vừa nghe thấy thế không khỏi cười ra tiếng. Cổ Nam Châu thấy nàng cười, vội mở miệng nói: “Người đừng nghe thằng bé nói bậy, cái gì mà qua trăm khóm hoa, ta cũng không phải là người phong lưu như thế!”.

Thẩm Trại Hoa thuận miệng nói tiếp: “Cũng không nhất định. Thường ngày ta vẫn nghe người ta nói, thư sinh nhất mực phong lưu. Người vừa là người đọc sách, vừa là con cháu danh môn, sao có thể thiếu hồng nhan tri kỷ được?”.

Cổ Nam Châu lập tức khoát tay: “Người nói thế là đổ oan cho ta rồi. Tổ phụ ta là người nghiêm cẩn, từ trước đến giờ rất ghét những người đọc sách mà cả ngày trầm mê phong hoa tuyết nguyệt. Vì vậy các văn bối trong nhà, trừ thê thiếp của mình ra, không bao giờ dám dây dưa bên ngoài!”.

Thấy hán nghiêm chỉnh giải thích với mình, Thẩm Trại Hoa lại có chút lúng túng, thầm trách bản thân vừa rồi đã quá tùy tiện, trong lúc nhất thời không tìm được lời nào đáp lại, chỉ đành phải gật gù: “Vậy thì

tốt, vậy thì tốt!”.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Thắm Trại Hoa lại cảm thấy không thích hợp, chỉ hận cắn nát đầu lưỡi của mình. Chẳng hiểu bản thân sao lại thốt ra những lời này! Hắn chỉ là thuận miệng giải thích một phen, mình nói thế chẳng khác nào như đang nghĩ người ta bảo đảm không trêu hoa ghẹo nguyệt với nàng, đúng là nhiệt tình quá mức.

Cố Nam Châu lại không hề phát hiện ra Thắm Trại Hoa đang lúng túng, sau khi kiên định tỏ rõ lập trường của mình liền bưng chén lên thông thả ung dung dùng bữa.

Tiểu thụ ở một bên yên lặng ăn cơm, sau đó chống tay vào má ngẩn người. Còn Cố Đồi thì cứ ăn một miếng cơm lại lặng lẽ nhìn sang bên cạnh, sau đó lại vùi đầu ăn một miếng cơm, tâm trạng vui vẻ vô cùng.

Cơm nước xong xuôi, Cố Nam Châu mới hỏi: “Cố Đồi, con có muốn đến học đường không? Nếu đi, thì phải tuân theo quy củ, không thể trốn học giữa chừng. Nếu để người khác học theo thì sao có thể tĩnh tâm học hành!”.

Cố Đồi quay đầu nhìn về phía người nào đó: “Tiểu Thụ, buổi chiều muốn đến học đường không?”

Thắm Trại Hoa vừa nghe thấy vậy liền động lòng, lập tức nhìn về phía Tiểu Thụ. Ban đầu tuy đồng ý cho Tiểu Thụ ở nhà đọc sách của Hàn Dịch không đến học đường nhưng trong thâm tâm nàng vẫn hy vọng muội muội có thể đi học, học càng nhiều càng tốt, đừng giống như mình, cho tới bây giờ vẫn dốt đặc cán mai.

Tiểu Thụ chống cằm suy nghĩ một chút, rồi lại nhìn sang Cố Nam Châu, lắc lắc đầu: “Ta không đi. Trong học đường có nhiều người, ta không thích!”. Nghe vậy bả vai của Thắm Trại Hoa liền rũ xuống. Mặc dù muội muội nàng thoát nhìn ngoan ngoãn dễ nói chuyện, nhưng lại là người cố chấp hơn bất kì ai. Năm đó từ núi Kim Ngân đến kinh đô, chỉ biết một mình Thắm Trại Hoa, tính tình cô độc không để ý tới ai, thế mà Hàn Dịch lại xem con bé như muội muội ruột. Chỉ cần chuyện liên quan đến muội ấy, tuyệt không qua loa. Hàn Dịch dạy con bé viết chữ, một bút một vạch, từng ly từng tý kiên nhẫn cực kỳ. Con bé lại có thiên phú về võ thuật, nên chỉ cần rảnh rỗi là Hàn Dịch liền đến luyện võ, chỉ bảo chiêu thức cho Tiểu Thụ.

Từ trước đến giờ ai đối tốt với mình con bé đều khắc ghi trong lòng. Lúc Hàn Dịch còn sống, xem con bé như muội muội ruột, cho nên Tiểu Thụ vẫn nhớ mãi không quên là vì thế. Dù cho hiện tại Hàn Dịch không còn nhưng muội ấy vẫn cứ cố chấp với những ký ức kia.

Khi đó con bé nghe lời Thắm Trại Hoa, đi đến học đường. Lý phu tử giải thích ý tứ câu từ trong sách Tiểu Thụ liền mang những gì Hàn Dịch đã dạy mình ra phân bác lại, nhưng phu tử lại nói như chém đinh chém sắt rằng điều ấy là sai. Trong lòng Tiểu Thụ hết sức bất bình, đó là những điều mà Hàn Dịch đã dạy, vì có gì mà ông lão xa lạ trước mắt lại dám bảo là sai? Con bé không phục, tranh cãi không ngừng, Lý phu tử lại kinh thường nói rằng những thứ kia vừa nghe đã biết là cuồng ngôn của đám con cháu thế gia chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt không đọc sách thánh hiền. Vì thế Tiểu Thụ càng tức giận, tay siết chặt lại thành nắm đấm nhưng rồi lại ngại Thắm Trại Hoa “Muốn Tôn Sư Trọng Đạo” nên chỉ hậm hằm chạy ra khỏi học đường.

Mấy năm sau, con bé không hề bước vào học đường một bước, kể cả với Lý phu tử cũng chưa từng nói câu nào.

Hôm nay Lý phu tử đã đổi thành Cố phu Tử, nhưng ai có thể chắc chắn Cố Nam Châu có cùng suy nghĩ với người trước hay không? Lúc trước hại Hàn Dịch mất mạng, cho nên hôm nay con bé không cho phép bất kỳ kẻ nào xấu Hàn Dịch dù chỉ là một chút xíu. Mặc kệ là cố tình hay là vô ý, thì cũng không thể tha thứ.

Tiểu Thụ mạnh mẽ cự tuyệt, Cố Đồi cũng lập tức lắc đầu: “VẬY con cũng không đi. Một mình phụ thân đi thôi, con tự ở nhà ôn tập là được rồi. Trong học đường nhiều người, chưa chắc đã thanh tịnh bằng nhà mình”.

Cố Nam Châu gật đầu coi như đã ngầm cho phép. Trẻ em trong thôn đi học vỡ lòng tương đối muộn, hẳn là Phu Tử, phải chiếu cố hết thầy cho chu toàn. Nếu đã như vậy thì Cố Đồi cũng không cần phải đến học đường học đi học lại làm gì cho mệt.

13. Chương 11: Chương 11

Nghỉ ngơi chốc lát, đợi cho khí nóng tản đi bớt, Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu mới cùng nhau ra cửa. Sáng nay lúc nàng lấy nước cho Khâu nãi nãi thì phát hiện củi đốt đã sắp hết, nên bèn đi chặt ít củi cho bà dự trữ.

Đi chưa được bao xa, đột nhiên Cố Nam Châu chợt nói: “Buổi chiều học đường tan sớm, nếu Tiểu Thụ không muốn đi đến đó thì sau khi về ta sẽ dạy chữ cho muội ấy, cũng đâu có phiền phức gì!”. Lúc này hẳn đã nhìn thấy được sự thất vọng của Thẩm Trại Hoa, vừa muốn Tiểu Thụ biết chữ nhưng lại không muốn bắt ép muội ấy phải đến học đường.

Thẩm Trại Hoa khoát khoát tay: “Được rồi, được rồi. Con bé rất cứng đầu, đã nói không học chính là không học. Tiểu Thụ vô cùng ngưỡng mộ Hàn Dịch, không thích người khác nói hấn một câu không tốt. Ban đầu cũng bởi vì Lý phu tử vô tâm thốt ra một câu mà con bé liền ghi hận trong từng ấy năm. Hôm nay cự tuyệt, có lẽ là muốn đề phòng không muốn xảy ra chuyện giống như vậy nữa thôi.”

Cố Nam Châu nghe vậy trầm tư một lát rồi đáp: “Cái này thì dễ thôi. Năm đó khẳng định Lý phu tử không biết điều này, mới thốt ra những lời kia. Nếu người dạy đổi thành người thì sao? Tiểu Thụ rõ ràng rất nghe lời người!”.

Thẩm Trại Hoa nghe thế càng mừng hơn: “Ta không biết được mấy chữ, còn không nhiều bằng Tiểu Thụ đâu, sao mà dạy con bé đây?”.

Cố Nam Châu: “Cái này thì đơn giản thôi. Nếu người đồng ý, trước tiên ta sẽ dạy chữ cho người sau đó người lại dạy lại cho Tiểu Thụ, nhất cử lưỡng tiện cả người đều biết chữ!”.

Thẩm Trại Hoa không ngờ Cố Nam Châu lại để ý chuyện dạy học cho Tiểu Thụ như vậy. Hắn vừa đề nghị nàng liền thấy động lòng. Bản thân nàng từ nhỏ lớn lên trong sơn trại, không được ai dạy cho lễ nghĩa chữ viết. Sau này gặp Hàn Dịch tuy người dạy văn chương, nhưng trên đường hành quân vội vàng không có thời gian dạy cho nàng, hồi kinh thì lại bị quy củ quần thân không rảnh để học. Cho nên sống từng ấy năm, Thẩm Trại Hoa vẫn là một cô nương mù chữ. Năm đó đưa Tiểu Thụ đến học đường, hi vọng để muội ấy biết được vài chữ, có thêm nhiều kiến thức để cuộc sống sau này dễ dàng hơn.

Hôm nay Cố Nam Châu vừa nói như thế, nàng tất nhiên vô cùng nguyện ý. Nhưng vừa nghĩ đến số tuổi của mình thì lại có chút ngượng ngùng: “Ta đã từng này tuổi, hiện tại học chữ có quá muộn không. Hơn nữa, còn phải phiền đến người!”.

Cố Nam Châu chẳng hề để ý: “Học không bao giờ là muộn, cũng chẳng phân biệt tuổi tác, có chí thì nên thôi. Trại Hoa đừng bận tâm đến những nguyên nhân vô vị này làm gì. Kể từ khi ta chuyển đến đây, người đã giúp đỡ phụ tử ta rất nhiều, chỉ dạy người học chữ thôi, cũng không phải là chuyện phiền toái gì cả. Nếu như người cứ khách khí như vậy, ta cũng không biết phải làm gì cho đúng!”.

Rốt cuộc Thẩm Trại Hoa cũng bị thuyết phục, gật đầu đáp: “Được. Vậy ta trở về thông báo cho Tiểu Thụ một chút.”

Ở bên này hai người lớn rồi rít ra cửa, trong viện hiện tại chỉ còn lại Cố Đồi và Tiểu Thụ. Người nào đó đã hứa với phụ thân mình sẽ tự giác ở trong nhà đọc sách luyện chữ nên lúc này đang yên lặng cầm sách, ở dưới mái hiên râm mát chuyên tâm học hành. Còn Tiểu Thụ buổi sáng luyện võ nên người đầy mồ hôi, lại còn vào giữa trưa nắng nóng, động cũng chẳng muốn động, không thể làm gì khác hơn là học theo Cố Đồi cẩn thận nhìn từng chiêu từng thức trong sách, ở trong đầu khoa tay múa chân.

Một lát sau, gió nóng thổi tới, đột nhiên Tiểu Thụ thấy ngứa mũi, như có một cây lông mềm nhẹ phất qua, nàng khẽ vuốt vuốt mũi, nhưng mãi vẫn không thấy giảm đi tí nào. Cuối cùng liền há miệng, hắt hơi một cái thật to: “A ~ hắt xì ~” vang dội giữa trưa hè im ắng.

Cố Đồi đang cúi đầu đọc sách nghe thấy thế liền liếc về

Thẩm Trại Hoa cũng không rối rắm nữa, lật người, rất nhanh liền ngủ mất. Mà Tiểu Thụ ở sau lưng mắt vẫn không tài nào ngủ được, vừa nhắm mắt lại, chuyện cũ liền như thác lũ ào ào chảy ra ngoài.

Năm ấy, Hàn Dịch phụng mệnh nhậm chức Đô Ủy Ung quận, hăng hái từ kinh đô lên đường, khí vũ hiên ngang, trên dưới Hàn gia toàn bộ đều ra tận cổng thành tiễn đưa. Có điều cũng khó trách Hàn gia tạo ra cục diện hoành tráng như thế, ở độ tuổi của Hàn Dịch mà nhận được chức Tổng binh của một quận, cũng coi như vinh quang sáng rọi cửa nhà rồi. Mặc dù vị trí này có chút quan hệ với Nhạc gia kim thượng, nhưng nhiều hơn vẫn vì những chiến tích mà Hàn Dịch đã tạo nên vài năm trước đây.

Trước khi nhậm chức, Hàn Dịch đã nhắc đi nhắc lại không cần nhiều người đưa tiễn mình như vậy, nhưng vì sợ Hàn mẫu lo lắng, cuối cùng cũng không thể làm gì khác hơn đành nghe theo lời bà. Trước khi đi, Hàn mẫu kéo Hàn Dịch tay không nỡ rời, hết dặn dò ăn uống, mặc, lại đến việc ở đâu, đi lại như thế nào, hiếm có khi nào ôn hòa với Thẩm Trại Hoa bên cạnh như thế. Bà còn ra sức dặn dò Thẩm Trại Hoa thân là thê tử, mọi chuyện phải lấy phu quân làm đầu, phải chăm sóc kỹ lưỡng cuộc sống thường ngày của Hàn Dịch, tuyệt đối không thể có

15. Chương 13: Chương 13

Lúc Thẩm Trại Hoa vất vả chen lấn vào trong đám đông, liền nhìn thấy một cô nương mặc giá y đang gắt gao túm chặt lấy tay phụ thân mình không buông, nước mắt giàn giụa khiến cho gương mặt đầy son phấn thê thảm không nỡ nhìn. Tuy nhếch nhác như thế, nhưng phong thái vẫn toát lên vẻ thùy mị, nước mắt đầy mặt lại càng thêm diễm đạm đáng yêu. Tân lang đứng sau lưng, không giữ nổi bình tĩnh dậm chân, nói: “Đã xong chưa. Nữ nhân ai nấy đều lễ mễ như nhau cả, gả vào Cát gia ta chính là phúc khí của người, về sau đi theo ta ăn sung mặc sướng, lại còn ông ọ ra vẻ, đúng là không biết điều tí nào!”. Dứt lời, vung tay một cái, mấy tráng hán sau lưng liền tiến lên nhét cô nương kia vào trong kiệu hoa luôn.

Người nọ khóc càng thêm tê tâm liệt phế, lôi kéo tay lão phụ, thê lương hô: “Nương, con không muốn gả, nương, nương mau cứu con... con không muốn gả đâu. . .”. Lão phụ kia cũng té quỵ xuống đất, không ngừng đập đầu xuống con đường trải đá xanh: “Cát Đại gia, Cát Đại gia, ta van cầu ngài, ngài bỏ qua cho khuê nữ nhà ta đi, tính khí của con bé không tốt, không thể phục vụ tốt Cát Đại gia đâu ạ, van cầu ngài, van cầu ngài!”.

Tân lang kia vừa nghe thấy thế liền đá lão phụ một cước ngã xõng xoài trên mặt đất, rồi hung dữ nhỏ một bãi nước bọt: “Bà già này đúng là không biết điều. Nữ nhi nhà người gả cho ta, đó là phúc khí tám đời. Đi theo ta hưởng giàu sang phú quý, mà bà còn muốn tìm mọi cách ngăn trở, không sợ ta mách với ca ca ta sao?”

Một cước này của tên Tân lang vô cùng ác độc, lão phụ nhân vô lực ngã quỵ ở đó, cả người xụi lơ, không bò dậy nổi. Còn cô nương mặc giá y vẫn khóc như mưa, nhưng không thể nào đánh lại đám tráng hán, bị cứng rắn kéo đến chỗ kiệu hoa cách đó không xa.

Thẩm Trại Hoa nhìn khắp bốn phía, phát hiện đám người chung quanh ai cũng đều lộ vẻ không đành lòng, nhưng không có người nào dám đứng ra, ngay cả bàn luận xôn xao cũng không có. Mắt thấy cô nương kia sẽ bị nhét vào kiệu hoa, rốt cuộc nàng cũng không nhịn được nữa, ba hai bước vọt tới trước mặt người nọ, đánh cho mấy tên tráng hán ngã xuống đất, kéo người ra phía sau bảo hộ.

Động tác của Thẩm Trại Hoa cực nhanh, tên tân lang còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy mấy tráng hán té xuống đất hô cha gọi mẹ lên rồi, không hiểu nàng ra tay thế nào mà mấy người mình mang tới cũng không địch lại nổi, trong lúc nhất thời cũng không dám vọng động, chỉ vào Thẩm Trại Hoa nói: “Người là người phương nào? Ngay cả Cát gia ta mà cũng dám động vào, không muốn sống nữa sao? Nếu thức thời thì mau thả nàng ta ra, hôm nay tâm tình của gia rất tốt, không thêm so đo với người nữa!”.

Thẩm Trại Hoa lạnh lùng khế hừ một tiếng: “Hơ, thật là không khéo. Hôm nay ta lại chỉ hy vọng người sẽ so đo đấy. Cô nương này rõ ràng là không muốn gả, thế mà người lại cứ cưỡng bức người ta lên kiệu hoa, rõ ràng là cường thường dân nữ. Ban ngày ban mặt lại dám làm ra chuyện khi nam phách nữ như thế, trong mắt còn có vương pháp hay không?”.

Tân lang kia nghe vậy, liền cười to, chỉ chỉ đám người chung quanh đang đứng xem: “Vương pháp? Người hỏi thử những người này xem, ở trấn Bạch Câu này ai là vương pháp? Sắp đến giờ lành của gia rồi, lười phải so đo với người, mau trả lại người cho ta nếu làm lỡ giờ lành của đại gia ta, người đảm đương không nổi đâu!”.

Thẩm Trại Hoa đưa mắt nhìn ra chung quanh, lại phát hiện tất cả đang rối rít cúi đầu, không dám nàng nhìn thẳng vào mắt. Còn người sau lưng thì lại kéo kéo vạt áo của nàng, nói: “Cô nương, ta biết người tốt bụng, nhưng tội gì vì ta mà đắc tội với Cát gia, người đi đi. Mệnh ta vốn đã như thế, ta nhận, ngàn vạn lần không thể liên lụy tới người được nữa!”.

Thấy cô nương kia nói vậy, tên tân lang lại càng thêm ngông cuồng: “Xem đi, xem đi, người ta cũng đã nói không cần người quan tâm, sao còn không thả nương tử của ta ra?”.

Lời của vị cô nương sau lưng rõ ràng đã mặc cho số phận một lòng tìm chết, sao Thẩm Trại Hoa lại có thể để mặc cho nàng đi được, lập tức lui về phía sau một bước, trầm giọng nói: “Hôm nay ta nhất định phải bảo hộ cô nương này!”.

Tân lang thấy Thẩm Trại Hoa cố chấp như thế bèn thẹn quá hóa giận, liếc thấy mấy tên gia đình mang tới đã đứng lên, liền vung tay lên, nói: “Đoạt nàng ta lại!”. Những tráng hán kia nghe vậy, rối rít vây quanh

Thẩm Trại Hoa tung quyền. Vậy mà chưa kịp đến gần người nào đó thì đã thấy từng tên rồi rít ngã trên mặt đất, Tiểu Thụ đứng ở trước người Thẩm Trại Hoa, lạnh lùng nhìn mấy hán tử lần lộn kêu rên trên mặt đất.

“Các người mau ngồi dậy, đứng lên đoạt lại tân nương tử cho ta! Đừng có mà nằm đó giả chết, mau mau đứng lên!”. Tên tân lang thấy động tác của tiểu hài này so với cô nương trước đó càng quý dị hơn, liền sợ hãi lùi về sau mấy bước, lớn giọng quát mấy tên gia đình trên đất.

“Nhị Lão Gia, tiểu cô nương này đã cắt đứt chân của chúng ta, thật sự không thể đứng lên nổi!”, một tên gia đình thảm thiết kêu.

Tiểu Thụ nhìn chằm chằm tên tân lang rồi thốt lên: “Cút.”

Tên nọ thấy mấy gia đình của mình

16. Chương 14: Chương 14

Lời này của Hàn Dịch hoàn toàn xuất phát từ thật tâm, những hán tử này vừa nhìn đã biết là không có khí lực, cũng chẳng có nền tảng võ công, ngay cả một mình hán tử cũng đánh không lại, chứ đừng nói đến Tiểu Thụ có thiên phú dị bẩm. Nhưng lọt vào tai đối phương thì có khác nào miệt thị trắng trợn, người ta đương nhiên không chịu rồi, bắt đầu hùng hục hổ hổ.

Sắc mặt hán tử cầm đầu cũng không tốt: “Lời này của người huynh đệ có chút khinh thường đối thủ đấy. Đây là chưa kể chúng ta người đông thế mạnh, mà trong đám các người chỉ có mình người là đàn ông, cho nên lời này không nên tùy tiện nói ra ngoài!”

Hàn Dịch thở dài. Hán vội vã đưa hai mẹ con sau lưng ra ngoài, sau đó lại còn muốn trở về quận lý để tra rõ chuyện tình trong trấn này, vì thế chẳng có tâm tình dây dưa lòng vòng, định bước lên trước, ôm quyền nói với hán tử cầm đầu: “Người đã không tin, vậy thì thế này đi, ta với ba huynh đệ người đánh một trận, nếu là trong vòng ba chiêu ta toàn thắng, người hãy để chúng ta đi, như thế nào?”

Hán tử kia còn chưa mở miệng, các huynh đệ sau lưng liền nổi giận: “Đại ca, chúng ta xông lên thôi. Tên mặt trắng nhỏ này đúng là khinh người quá đáng, phải đánh chết hán cho hả!”. Hán tử cầm đầu trầm tư một lát, phát phát tay, ba người sau lưng lập tức đứng dậy, xông về phía Hàn Dịch.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ba người vừa xông lên liền ngã lăn ra đất, không biết bị Hàn Dịch đánh trúng chỗ nào mà luôn miệng gào thét kêu đau, nhất thời đều không thể đứng lên. Thủ lĩnh kia bị màn phủ đầu này của Hàn Dịch làm cho sững sờ, trầm mặt phát tay phái người kéo những người đang nằm trên đất về, sau đó hung hăng nhổ một bãi nước bọt lên đất, nhưng vẫn chưa bỏ hết chương ngại vật trên đường ra. Sắc mặt Hàn Dịch trầm xuống, cả giận nói: “Không ngờ huynh đài lại nuốt lời. Hôm nay mặc kệ các người có nhường lối hay không, Hàn Dịch ta cũng phải đi qua nơi này!”

Tên cầm đầu rũ mắt suy tư trong chốc lát, sau đó vung tay lên, người phía sau liền nhanh tay lẹ chân dời chương ngại vật trên đường đi. “Hôm nay ta đã đắc tội nhiều, kính xin huynh đệ chớ so đo. Xin mời!”

Mặc dù Hàn Dịch rất ngạc nhiên vì người nọ đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, nhưng không có cách nào hỏi cho ra nhẽ, dẫn đoàn người vội vã chạy tới quận thành.

Tiến hai người kia đi, Hàn Dịch trực tiếp trở về phủ Đô Úy, cầm tờ văn thư mới nhậm chức lên, đổi một bộ quần áo liền ra cửa, cho đến tận hai ngày sau mới trở về.

Hàn Dịch vừa đến nhà không bao lâu, lập tức có người phủ Thái Thú đưa thiệp tới, mời Hàn Dịch đến tụ họp một chút. Mặc dù không hề có danh tiếng, nhưng Hàn Dịch không tiện cự tuyệt, thay quần áo khác, liền đi đến đó.

Đến phủ Thái Thú, nhìn thấy người đang ngồi trên bàn tiệc, Hàn Dịch mới hiểu được mục đích của Ngô Vu Điền. Tên kia rõ ràng chính là hán tử cầm đầu chặn đường họ ở bạch câu trấn.

Trong lòng Hàn Dịch vừa kinh ngạc vì Ngô Vu Điền thế nhưng lại chịu để bang trộm cướp giật dây, mặt khác lại vô cùng tức giận vì đã làm nhục sứ mệnh của mệnh quan triều đình, thông đồng làm vậy, vì vậy khi Ngô Vu Điền nhiệt tình lôi kéo ngồi vào bàn thì sắc mặt không khỏi có chút cứng ngắc.

Ngô Vu Điền nâng chén lên, cười ha hả nói: “Hàn Đô Úy, lần này mời người tới, là vì huynh đệ Cát Minh ra sức cầu khẩn nhờ ta làm sứ giả hòa giải hiểu lầm giữa hai người, hôm nay trên bàn cơm này mọi người cùng nâng chén xóa bỏ hết hiềm khích lúc trước là tốt rồi!”

Cát Minh cũng nhân cơ hội mời rượu: “Hàn Đô Úy, chúng ta có thể nói là không đánh nhau thì không quen biết. Hôm đó bởi vì đau lòng ấu đệ, cho nên đã đắc tội, ta cạy một ly trước, hi vọng ngài đại nhân lượng, không so đo với những dã phu như chúng ta!”

Hàn Dịch làm sao mà nuốt trôi ly rượu này, lập tức nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Ngô đại nhân, thân thể ta có chút không thoải mái, bữa cơm này sợ là không có cách nào ăn tiếp, xin bồi tội, cáo từ trước!”. Dứt lời liền phát tay áo ra ngoài phòng mặc kệ Ngô Vu Điền có chèo kéo thế nào cũng không ở lại.

Còn chưa đi tới cổng lớn của phủ Thái Thú, Ngô Vu Điền đã đuổi theo, trực tiếp kéo tay áo Hàn Dịch lại, luôn miệng nói: “Hàn Đô Úy đừng bước, xin đừng bước. Đều tại ta, không biết tình huống liên tục tự tiện làm

người đứng ở giữa, là do ta không đúng, kính xin Hàn Đô Ủy dừng bước, chúng ta thương thảo một chút.”

Hàn Dịch thấy sau lưng Ngô Vu Điền không có bóng dáng của Cát Minh, mới dừng lại: “Cũng tốt. vừa lúc Hàn mỗ có một số việc cần thương lượng với Thái Thú ngài. Mời vừa rồi, vị kia.”

Ngô Vu Điền vội vàng cười cười: “Yên tâm, yên tâm, nhà hần có việc nên đã về trước rồi, ta cũng không lưu lại. Hàn Đô Ủy có chuyện cứ việc nói, ta và người đều là mệnh quan triều đình, phối hợp lẫn nhau cũng là việc nên làm.”

Hàn Dịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi đi theo Ngô Vu Điền tới thư phòng.

Người hầu mang nước trà đi vào rồi nhanh chóng lui ra, trước khi đi còn đóng chặt cửa lại. Hàn Dịch uống một hớp trà, sau đó liền kể lại tất cả mọi chuyện mà huynh đệ Cát thị vẫn làm, nào là khi nam bá nữ, chuyện ác nào cũng chẳng từ ở trấn Bạch Cầu mà bản thân đã đích thân thị sát trong hai ngày qua. Ngô Vu Điền nghe xong tỏ vẻ rất khiếp sợ, liên tục giải thích mình bị Cát Minh lừa gạt, hoàn toàn không biết tí gì về những việc mà hần ta đang làm. Hàn Dịch tuy nghe thế nhưng bụng lại nửa tin nửa ngờ.

Hần vốn cho rằng Cát Minh dám ngông cuồng như thế chẳng qua là đã cấu kết với Huyện lệnh nhưng đến hôm nay mới phát hiện thì ra núi dựa của người ta lại là vị đứng đầu một Quận này, chẳng trách mấy lần xuất binh cũng không san bằng được cái trại cỏn con. Xem ra, việc

17. Chương 15: Chương 15

Thẩm Trại Hoa vội vã chạy đến trước mặt đám binh sĩ, hỏi: “Hàn Dịch đâu? Hàn Dịch đâu?”

Binh lính thấy nàng hung hăng như thế, cũng không dám hỏi nàng là ai, vội vàng chỉ về đội ngũ phía sau: “Hàn Đô Úy bị thương, mấy huynh đệ đang dìu ngài ấy ở đằng sau!”. Thẩm Trại Hoa vừa nhanh chân chạy ra đằng sau, quả nhiên liền thấy Hàn Dịch sắc mặt chợt tái nhợt, xem ra hết sức yếu ớt, nửa tỉnh nửa mê, chỗ ngực đang bị quần băng lỏng lẻo.

Thẩm Trại Hoa chạy tới đỡ lấy Hàn Dịch, một binh sĩ cơ trí vội tìm một chiếc xe ngựa kéo tới, để chở Hàn Đô úy về phủ. Tiểu Thụ cũng đợi ở trong phủ cả đêm, thấy Hàn Dịch bị thương, mơ mơ màng màng, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm như nước.

Sau đó không lâu Lang trung cũng được mời đến trong phủ, qua một phen tỉ mỉ tra xét vết thương, sắc mặt dần nặng nề. Thẩm Trại Hoa thấy thế thấp thỏm, hỏi: “Thế nào? Thương thế rất nặng sao?”

Lang trung vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nói: “Vết thương không nghiêm trọng lắm, không ảnh hưởng đến chỗ yếu hại, có điều đầu mũi tên lại có độc, mà độc tính rất nặng, một đại phu nhỏ nhỏ như ta, thật sự không có cách nào!”.

Thẩm Trại Hoa nghe xong liền nóng nảy, vỗ bàn một cái: “Cái gì mà không thể có cách nào? Người là Lang trung, mà ngay cả độc cũng không giải được?”

Mặt đại phu kia tỏ vẻ rất bất đắc dĩ: “Cô nương không biết đâu. Độc trên thế gian này thiên hình vạn trạng, nếu tùy tiện tìm mấy loại độc trộn lại với nhau thì chỉ có trời mới cứu được, cũng không có cách nào bắt bệnh hút thuốc được!”.

Dứt lời, lão Lang Trung lấy giấy bút, viết một phương thuốc đưa cho Thẩm Trại Hoa: “Trong chốc lát độc này chưa thể giải được đâu, người cứ đi mua ít thuốc, dùng để cho vết thương thối rửa. Ta đi về trước cẩn thận nghiên cứu xem xem có thể tìm được biện pháp hay không. Nếu như người sốt ruột thì có thể đi tìm kiếm chung quanh biết đâu lại tìm được thuốc giải ”

Lang trung người ta đã nhiệt tâm nói thế, Thẩm Trại Hoa cũng không thể nín lấy không buông, không thể làm gì khác hơn là dặn dò Tiểu Thụ trông coi Hàn Dịch, còn mình theo Lang trung đi lấy thuốc.

Tiểu Thụ lấy nước nóng, giúp Hàn Dịch đang ngủ mê man lau mặt thật sạch sẽ. Có lẽ do độc tính phát tác, nên đôi môi hần cũng dần thắm lại trông thật kinh khủng, mày cũng chau lại, thỉnh thoảng còn mơ hồ rên lên một tiếng. Tiểu Thụ không dám rời hần nửa bước, vác một chiếc ghế đến ngồi xuống bên giường, cứ thế nhìn chăm chăm Hàn Dịch, mắt cũng không chớp lấy một cái. Thấy người nọ khổ sở như vậy, trong lòng con bé cũng khó chịu vô cùng, càng thêm hận Ngô Vu Điền.

Qua nửa buổi, cuối cùng Hàn Dịch cũng mở mắt, thấy Tiểu Thụ đang ngồi canh giữ ở bên cạnh, liền suy yếu cười một tiếng: “Tiểu Thụ có mệt không, đi nghỉ một lát đi!”.

Tiểu Thụ liền lắc lắc đầu: “Không, muội muốn ở đây trông chừng huynh. Có chỗ nào khó chịu thì mau nói cho muội biết!”

Hàn Dịch khê ho khan vài tiếng, thân thể đau dữ dội, mí mắt không khống chế khép lại, trầm trầm hôn mê. Một giấc ngủ này mãi cho đến ngày sáng hôm sau vẫn không tỉnh lại. Khi Thẩm Trại Hoa nấu thuốc xong dứt cho hần uống thì cũng chỉ uống được một nửa, còn lại đều rót ra ngoài. Đến nửa đêm, tình huống Hàn Dịch đột nhiên nghiêm trọng, mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán không ngừng tuôn ra, chỉ chốc lát sau ngay cả chân cũng bị thấm ướt. Thật vất vả chịu đựng đến trời sáng, Thẩm Trại Hoa lập tức ra cửa đi tìm Lang trung.

Tiểu Thụ thấy Thẩm Trại Hoa đi ra cửa, liền vào nhà tìm một cây chủy thủ giấu ở trong giày, sau đó đứng ở trước giường Hàn Dịch, trầm giọng nói: “Ca ca, huynh chờ một chút, muội sẽ trở lại nhanh thôi!” Dứt lời liền ra cửa.

Đại môn màu đỏ bị gõ vang, gã sai vặt trông công vừa mở cửa ra đập vào mắt là một tiểu cô nương mặt tròn. “Người là ai? Muốn tìm ai?”

Tiểu cô nương kia nói: “Ta là muội muội của Hàn Dịch, ta đến tìm Ngô Vu Điền.”

Lúc trước quả thật là Hàn Dịch đã từng dẫn Tiểu Thụ đến phủ làm khách nên gã sai vặt vẫn còn có chút ấn tượng, liền tranh thủ mở cổng ra: “VẬY mau vào đi. Trước tiên tiểu thư cứ chờ trong đại sảnh một chút. Lúc này Đại nhân nhà ta đang làm việc ở thư phòng, hiện đã có người đi bẩm báo rồi, ngài ấy lập tức tới đây bây giờ”.

Tiểu Thụ trực tiếp đi vào cửa chính, lướt qua gã sai vặt: “Không cần, tự ta đi tìm ông ta!”.

Gã sai vặt kia vừa đưa tay muốn ngăn, Tiểu Thụ đã nắm lấy cổ tay hắn ta, trực tiếp đẩy người ra: “Ta nói, ta tự đi tìm!”. Gã sai vặt bị đánh vể âm trầm của tiểu cô nương dọa sợ, hậm hực tức giận đứng ở

mặt báo.

Liêu Tiếu Thu đẩy cửa thư phòng ra, người hầu vừa nói tin tức có kẻ đến cho Ngô Vũ Diên. Thấy tiếu cô nương tiến vào, Ngô Vũ Diên sai người đi ra, mặt đầy lo lắng nói: "Ca ngươi nói, Liêu Diệc Hy bị thương, đang chuẩn bị đi qua nhìn, ngươi chắc chắn không thể có người trông không?".

Ánh đèn loang lổang, Liêu Thu nháy lên theo ánh, kẻ đứng đầu tiên trên cổ Ngô Vũ Diên, cầm gươm lạnh leo lên tới tầm đầu ta sẽ ra. "Đừng nói nhảm, mau đem thuốc giải cho ta, nếu không thì cứ đợi xuống chầu đêm vương đi!"

Ngô Vũ Diên bị dọa đến mức lắp ba lắp bắp: "Cái... Cái gì mà thuốc giải chứ? Ta... ta... ta không biết người đang nói đến thuốc giải gì?".

Tay Liêu Thu lập tức đưa ra, chỉ vào đầu lưỡi trắng men đỏ: "Thuốc giải này là của Hàn Dịch, ta biết rõ người có. Nếu không thì ngươi giải chết người, quyết định đi!".

Ngô Vũ Diên đưa đến mắt không dám nói bèn, run run rẩy rẩy ở bên cạnh thư án lấy ra một bình sứ nhỏ: "Cái này, cái này chính là thuốc giải, Liêu Thu có nương cầm đi, rửa rửa ra!".

Liêu Thu thủ nhưng vẫn chưa thả tay ra tiếp nhận bình sứ, người lại còn bế sát chúng thư gần cổ Ngô Vũ Diên hươ: "Ngươi cầm, đi với ta một chuyến. Nếu thuốc này là giả, ta lập tức giải chết!". Ngô Vũ Diên nào dám nói một chữ không, không thể làm gì khác hơn là tự mình cầm bình sứ, thấy Liêu Thu đang lùi. Liêu Thu thấy tác là một nhin loãn chung quanh, sắc mặt liền lạnh bèo: "Sau khi ra cửa, người tốt nhất ăn phần một chút. Đem vào mấy tên hộ vệ của ngươi chứ không nên được ta, mà nghĩ có cái mạng của ngươi cũng không giải được!". Ngô Vũ Diên nào dám lấy tình mạng của mình ra đùa, nghe xong lời này, không ngừng gật đầu, chỉ sợ xảy ra sự xấu.

Thấy Liêu Thu trả lại, Thẩm Trại Hoa cuối cùng cũng thả phần nhẹ nhõm. Loang trung xem hình hèn qua sáng sớm này đã đi khắp kinh thành, đang chờ một không thấy trở lại. Liêu Thu đi với ta một lần lang trung khác đến kiếm người này, người này lại còn chẳng bằng người trước, khám xét vào người cũng không thấy ra hành gì. Nhưng lúc kết vòng tâm liền khác khi báo người đem ra phủ. Chờ đến khi người thì mới phát hiện không thấy bóng dáng Liêu Thu đâu cả, nàng lại không dám lao đi tìm, chỉ có thể ngồi ở Hàn Dịch bên cạnh mà lo lắng không thôi.

Liêu Thu vừa bước vào cửa chính, Thẩm Trại Hoa còn chưa kịp hỏi con bé đi đâu, đã thấy Ngô Vũ Diên run run rẩy rẩy đi theo vào. "Mau đi lên lầu lấy thuốc giải. Liều ta tự mình đi lấy, ngươi đừng có ra, nếu như vô dụng, chúng ta sẽ đi tìm người khác, sau đó sẽ mang huyết ủy hỏi kinh!".

Ngô Vũ Diên sợ mất một quý phục xuống trước mặt Thẩm Trại Hoa, nước mắt nước mũi gần gần: "Hàn phu nhân à, ta sợ hãi đó, ta sợ nhất thời đó nên mới làm ra chuyện sai lầm như vậy. Ta sẽ giải độc cho Hàn Đồ Hy!". Bật lại, liền mức kinh sử ra, đem viên thuốc từ khóa miệng Hàn Dịch.

Cả phủ Đồ Hy chìm trong bầu không khí yên lặng quỷ dị. Không khí quỷ dị này, Liêu Thu thiếu chút nữa đứng người không vững. Thẩm Trại Hoa cùng Hàn Dịch cũng mở mắt, vẻ mặt cũng không còn đơn thuần trước. Thấy Hàn Dịch mở mắt, Liêu Thu và Thẩm Trại Hoa vẻ cũng mừng rỡ, nhưng có ai có sức nhớ chủ ý của Ngô Vũ Diên. Liêu ta thấy thì, nhận cơ hội chạy ra khỏi phủ Đồ Hy, rồi lại chạy trốn khỏi vô phủ Thái Thái của mình.

Đến chúng 'Long quân khi tên mới thấy Quan Thái Thái chạy như ma đuổi trên đường phố nhộn nhịp, không khỏi cảm thán: Thái Thái quả nhiên Long tinh hệ mệnh, cùng gia cùng đeo đai, chạy bằng không thể thực không phải người thường có thể làm được.

Mặc dù ý thức đã tỉnh táo, nhưng Hàn Dịch vẫn cực kỳ suy yếu, chỉ có thể nằm ở trên giường, để Thẩm Trại Hoa từ từ dắt nước cho uống.

Người đã tỉnh nên tăng độ trong tâm nàng cuối cùng cũng rơi xuống, một lát lại nói cho cho Hàn Dịch, một lát lại nhìn cảnh, rồi vào phòng vắng, rồi đi tới sân. Hàn Dịch đã sao cũng bị thương, tình thần không tốt, vẫn mới giải độc xong nên liền thấy mệt mỏi, không có đủ sức lực.

Thẩm Trại Hoa thấy Liêu Thu cũng đã mấy ngày không ngon giấc, nên khi trong lang hoàng lang, liền trở về phòng của mình, vào dùng giải độc liên tiếp này này.

Liều đêm đêm, trong cảnh tối tăm tối tăm, Thẩm Trại Hoa chợt nghe tiếng hát, liền theo theo, giấc mộng vẫn mới gặp ả ả heo đến khiến nàng hết thở không thông. Giấc đêm thoả qua, quân áo trong đi đi mà hỏi lãnh thâm oán.

Lo lắng trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, nàng chợt xuống giường, chạy đến phòng của Hàn Dịch.

Trông sáng sớm hôm, thế nhưng lúc này bầu trời đêm lại có mây đen ảm ảm kéo đến, từng cơn từng cơn tiếp nối. Vào buổi sáng thì nắng sao cũng chạy lại cũng vô lực, hàn châu nặng như đá đeo, mỗi lần cái bước, trên người liền nhanh chóng tỏa ra một tầng mờ mờ mờ.

Xuân Thiên từ: <http://www.baidu.com/sitemap.php?y=3281440/3281441>

18. Chương 16: Chương 16

Đẩy cửa phòng ra, một mùi máu tươi nồng đậm phủ vào mặt, hai chân Thẩm Trại Hoa mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Nhưng vẫn không dám dừng lại, vội vàng châm lửa đốt cây nến bên mép giường lên.

Cửa phòng chưa kịp đóng, gió len lỏi ùa vào, khiến cho ánh nến càng thêm leo lét, lúc tối lúc sáng. Nhưng kể cả ánh nến có mong manh cỡ nào thì Thẩm Trại Hoa vẫn nhìn rõ một màn trước mắt: máu đen đã thấm ướt cả cái chăn mới đổi, còn khoe miệng Hàn Dịch vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Người trên giường tựa như bờ đê trong cơn giông bão không thể khổng chế được nước sông ngày càng dâng cao, không có biện pháp ngăn lại sinh mạng đang dần dần lụi tàn.

Trong đầu Thẩm Trại Hoa đã hoàn toàn rối tinh rối mù. Nàng vén chăn lên, đỡ Hàn Dịch tựa vào trên gối, dùng tay áo không ngừng lau dòng máu đang trào ra, càng lau lại càng nhiều, càng lau lại càng tứa ra. Nàng bỗng có cảm giác nếu như lau sạch sẽ thì Hàn Dịch sẽ tốt thôi.

Hàn Dịch nỗ lực giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Thẩm Trại Hoa: “Đừng khóc. Còn Tiểu Thụ nữa, nàng mà khóc, thì muội ấy sẽ làm thế nào.”

Thẩm Trại Hoa vuốt mặt, liền nhận ra lòng bàn tay người nào đó đã ướt đầm, mới phát hiện ra lệ đã sớm rơi đầy mặt.

“Hàn Dịch chàng chờ một chút, chờ ta một chút, ta đi mời Lang trung, ta phải đi tìm Lang trung, chờ ta, ta lập tức sẽ trở lại. Lang trung tới thì chàng sẽ tốt thôi, thật đấy, sẽ khỏe lại ngay thôi!”. Thẩm Trại Hoa muốn đứng dậy, máu và nước mắt đã hòa vào làm một, gió vừa thổi khô thì một khắc sau lại bị máu và nước mắt mới thấm ướt.

Hàn Dịch lắc đầu một cái, hơi thở mong manh: “Vô dụng thôi Trại Hoa, ta không sống được. Thuốc của Ngô Vu Điền cho chỉ sợ là ..., ta đây, thật sự không cầm cự nổi nữa. Nàng đừng để Tiểu Thụ biết. Ngô Vu Điền đã hạ quyết tâm giết ta, sợ là sẽ không bỏ qua cho nàng và Tiểu Thụ đâu. Nàng mau thay quần áo khác, thừa dịp còn chút hơi tàn, ta sẽ mang hai người ra khỏi thành.”

“Ca ca sắp chết phải không?”, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói của Tiểu Thụ, vững vàng không hề có một tia phấp phỏng nào: “Lão ta cho chúng ta thuốc giả có đúng hay không, muội đã nghe thấy hết rồi!”.

Lúc Thẩm Trại Hoa đẩy cửa phòng Hàn Dịch ra, Tiểu Thụ đã ra khỏi giường, đi theo qua.

Tiểu cô nương thẳng tắp đứng ở trước mặt Hàn Dịch, âm trầm nói: “Thật xin lỗi, muội không biết lão ta lại cho chúng ta thuốc giả. Huynh chờ muội một chút, muội sẽ đi tìm thuốc giải thật sự về đây, sau đó giết chết lão ta báo thù cho huynh!”. Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Lòng Hàn Dịch như lửa đốt, trước đó Ngô Vu Điền bị Tiểu Thụ ức hiếp, một người luôn tiếc mạng như lão sau khi trở về phủ tất nhiên

19. Chương 17: Chương 17

Kết quả chính là cả đêm không ngủ. trước mắt lại là vẻ mặt Cố Đồi muốn cười nhưng lại không dám cười. Tiểu Thụ phiền muộn vô cùng, đặt đôi đũa lên bàn: “Muốn cười thì cứ cười. Dáng vẻ hiện tại của người chẳng khác nào sáng sớm không đi vệ sinh, kìm nén đến đến đáng sợ!”.

Cố Đồi nào dám cười ra tiếng, vội vàng cúi đầu húp cháo: “Sột sột”, cực kỳ chuyên chú.

Ăn điểm tâm xong, Cố Nam Châu về nhà cầm vài cuốn sách đưa cho Tiểu Thụ: “Đây là Thiên Tự Văn và Tam Tự kinh, muối cứ học qua để nhận biết mặt chữ, vì ta cũng không phải là người dạy trực tiếp. Muối thử đọc qua đi, nếu có chữ nào không biết hoặc có chỗ không rõ, trước tiên có thể hỏi Cố Đồi, thằng bé đọc sách cũng không ít, có nhiều vấn đề có thể truyền thụ lại được. Còn nếu không được nữa thì chờ sau khi tan học, ta trở về sẽ dạy cho muối!”. Sửa sang lại áo, Cố Nam Châu chuẩn bị đi đến học đường. Lúc đi qua Cố Đồi liền trừng mắt với nhi tử nhà mình một cái.

Người làm phụ thân chỉ có thể giúp người đến đây thôi!

Cố Đồi ngằm hiểu trong lòng, khẽ gật đầu. Yên tâm đi, Tiểu Thụ nhất định sẽ bị tài hoa uyên bác học thức kinh người của nhi tử ngài chinh phục!

Vậy mà.

Tiểu Thụ vác ghế ngồi ở bậc cửa chuyên tâm lật sách, còn Cố Đồi tiếp tục cầm Tư Trì Thông Giám mà mấy ngày trước Cố Nam Châu ném cho mình, đoạn đoạn chính chính ngồi thẳng tắp nhưng ánh mắt lại không hề tập trung, lát lại quay sang nhìn Tiểu Thụ bên cạnh chốc lại liếc một cái, cứ thế một trang sách mà đọc mãi không xong.

Cố Đồi chờ cả ngày, lại không hề thấy Tiểu Thụ chủ động chạy tới hỏi mình những chữ không biết như trong tưởng tượng, đầy bụng tài hoa lại không có đất dụng võ, trong lòng rất chi lo lắng, rốt cuộc không nhẫn nại được, vừa cầm sách, vừa lơ đãng đi ngang qua trước mặt tiểu cô nương nào đó: “Những thứ này, người biết hết sao?”.

Giờ phút này nếu ngẩng đầu lên nhìn chắc chắn sẽ liền phát hiện mặt cậu nhóc đầy vẻ chờ mong “Mau hỏi đi, mau hỏi đi, ta cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu”, nhưng Tiểu Thụ lại đang cố gắng hồi tưởng lại những chữ trước đây Hàn Dịch đã dạy, hoàn toàn không quan tâm đến Cố Đồi, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên: “Đang xem đây, đừng quấy rầy!”.

Vẻ mặt háo hức của người nào đó lập tức xui xuống, lộ vẻ tức giận lại ngồi về chỗ của mình, trong lòng căm giận bất bình: Hừ! Chờ người gặp chữ không biết cũng đừng hỏi ta...ta rất bận, không rảnh để ý tới!

“Cố Đồi, người qua đây, cái chữ này ta thật sự không nghĩ ra!”. Tiểu Thụ ngẩng đầu lên gọi.

Cố Đồi úp mặt vào trong sách, buồn bực nói: “Chính người nghĩ đi, ta rất bận!”

Tiểu Thụ cũng không giận: “Được rồi. Vậy chờ phụ thân người trở lại ta sẽ hỏi vậy!”.

Cố Đồi nghe vậy, liền đứng “Vụt” lên, hai ba bước đã đến trước mặt Tiểu Thụ, không kiên nhẫn nói: “Thật là hết cách với người. Phụ thân ta dạy ở học đường cả một ngày rất mệt mỏi, cũng nên để cho ông ấy nghỉ xả hơi một chút. Thôi để ta giúp cho xong, người nói đi, chữ nào không biết!”.

Một ngày cứ thế trôi qua, sau khi ăn cơm tối xong, Thảm Trại Hoa lấy ra một cây cung tỉ mỉ lau, Tiểu Thụ ở bên cạnh thì hươu hươu thanh đao nhỏ, lạnh lẽo sâu kín, lưỡi đao sắc bén phá vỡ không khí lúc to lúc nhỏ, khiến Cố Đồi sợ hãi lui hai bước về phía cửa.

Cố Nam Châu tò mò hỏi: “Hai người đang chuẩn bị làm gì vậy?”

Thảm Trại Hoa để cây cung sang một bên, sau đó lại cầm từng mũi tên lên lau: “Qua một thời gian nữa chính là ngày giỗ của Hàn Dịch, ngày mai ta và Tiểu Thụ chuẩn bị đi săn đổi lấy ít tiền, để mua cho chàng ấy vài món đồ!”.

Mắt Cố Đồi sáng lên, chạy đến bên cạnh Tiểu Thụ: “Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi!”.

Cố Nam Châu nói: “Thiếu bạc để dùng sao? Chỗ ta còn chút ngân lương, người cứ việc cầm mà dùng, hai cô nương gia các người, tội gì vì bạc mà phải nguy hiểm đi săn, hơn thế nữa lại vô cùng tốn sức!”

Thẩm Trại Hoa cười nói: “Cũng không phải thiếu bạc dùng. Dù gì ta và Tiểu Thụ vẫn luôn dựa vào việc săn thú kiếm sống, không coi là nguy hiểm. Chúng ta lâu rồi không lên núi, vừa hay để thả lỏng gân cốt!”

Cố Nam Châu dù sao vẫn cảm thấy không ổn, dù hẳn biết hai cô nương trước mắt này công phu e là có thể giết

20. Chương 18: Chương 18

Nơi Thảm Trại Hoa sẵn thú có tên Tín Âm Sơn, dưới chân núi là con sông Tín uốn lượn chảy quanh. Tín Âm Sơn nằm ở phía đông thôn Hạ Tuyền, khoảng cách rất xa, nghiêm chỉnh mà nói cũng không tính nằm trong địa phận của thôn này. Vì vùng núi này có địa hình hiểm trở, hơn nữa thường có dã thú hung mãnh xuất hiện, Tín Âm Sơn cũng ít có người lai vãng. Rất hiếm có người lên núi, đường đi lại rất khó khăn, nhánh cây xòe ra tứ phía, khắp nơi đều có đầy gai nhọn. Mới leo núi được một lúc, Cổ Nam Châu đã bị gai trên nhánh cây đâm vô số lần, trên xiêm áo đều là lỗ nhỏ li ti. Thảm Trại Hoa mặc trang phục màu xám tro, đi lại trên đường núi gập gềnh rất lưu loát, nhưng người nào đó thì ngược lại, cứ đi một bước, lại dừng lại cẩn thận tháo cây gai quấn ở trên người của mình ra. Cứ như vậy, hành trình dĩ nhiên là chậm đi rất nhiều.

Thảm Trại Hoa đi ở phía trước vừa dùng cây đao trong tay chém đứt nhánh cây trước mặt, vừa âm thầm chú ý đến tốc độ của Cổ Nam Châu, cuối cùng vẫn không nhận được, mà bước tới trước mặt hắn, nói: “Quần áo này thực sự rất khó di chuyển, nếu như ngươi không để ý, ta sẽ giúp sửa đổi một chút, cho dễ đi, nếu không đến lúc trời tối chúng ta cũng chẳng làm được gì đâu!”

Cổ Nam Châu không hề muốn làm chậm trễ hành trình của Thảm Trại Hoa, chỉ đành phải gật đầu một cái. Được hắn cho phép, nàng ngồi xổm xuống, chỉ nghe “xoạt” một tiếng, vạt áo dài liền bị xé mất một mảnh lớn. Cổ Nam Châu còn chưa kịp đau lòng cho y phục, Thảm Trại Hoa đã nhanh nhẹn kéo miếng vải vừa xé xuống rồi đứng dậy vòng tay qua hông Cổ Nam Châu. Bất chợt bị Thảm Trại Hoa ôm lấy, toàn thân hắn lập tức căng như dây đàn, không ngừng thắc mắc lẫn rối rắm không hiểu sao đột nhiên nàng lại làm như thế. Nhưng chưa nghĩ ra được về sau, thì eo bị thắt chặt, vừa cúi đầu xem xét, mới phát hiện thì ra là Thảm Trại Hoa đã cột hết vạt áo còn sót lại vào thắt lưng của mình, xiêm y rộng rãi trong nháy mắt gọn gàng hơn rất nhiều.

Thảm Trại Hoa thắt chặt những dây vải, rồi đứng lên nói: “Vươn tay ra!”

Cổ Nam Châu nghe vậy ngoan ngoãn vươn hai bàn tay đến gần, nàng lại móc ra hai dây vải, cột tay áo thùng thình lại. Thảm Trại Hoa cúi thấp đầu, cách Cổ Nam Châu rất gần, gần đến mức mà hắn cảm thụ được rõ ràng hô hấp giữa cánh mũi nàng, từng trận khí nóng phả lên cổ tay mình, lan tỏa ra xa, ngay cả mặt cũng như bốc cháy.

May mắn Thảm Trại Hoa hành động rất nhanh, sau đó vỗ tay một cái, có chút tự đắc nói: “Được rồi! Lần này ngươi đi bộ nên hơi bị khó khăn một chút. Lần sau mà đi săn thú, nhớ mặc trang phục gọn gàng đơn giản, đừng mặc những thứ phiền toái này!”

Khí nóng vừa rời xa, Cổ Nam Châu vừa mừng vì bầu không khí quái dị này biến mất, tránh cho mặt của mình khỏi bị thiêu cháy, vừa có chút mất mát. Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng quên đáp lại Thảm Trại Hoa.

Thảm Trại Hoa thấy Cổ Nam Châu trầm mặc như thế, chỉ xem như hắn đang đau lòng cho bộ xiêm áo, cho nên không rảnh để ý chính mình, liền quay đầu, lại tiếp tục vung đao chém nhánh cây cản đường.

Đến một chỗ khá bằng phẳng, rốt cuộc nàng cũng dừng bước, nói với Tiểu Thụ ở bên cạnh: “Để mấy cái này ở chỗ này đi. Ta mới quan sát bốn phía xung quanh phát hiện có phân và nước tiểu mới, ở đây nhất định phải có hồ ly Nếu vận khí tốt bắt được hồ ly, chắc chắn Bạch Hoa sẽ rất vui mừng cho xem!”

Tiểu Thụ gật đầu, sau đó ném cái bao trên lưng xuống đất, đưa cho Thảm Trại Hoa mấy cái bẫy thú, rồi vui đùa bận rộn. Cổ Nam Châu và Cổ Đồi ở phía sau vô cùng tò mò, hai người họ trước đây ở kinh đô, bởi vì nhiều nguyên nhân mà rất ít khi tham gia vào những buổi săn bắn của các danh môn đệ tử, bình thường cũng chỉ nghe người ta miêu tả lại mà thôi. Huống chi những thế gia kia trước khi tiến hành săn thú, đều có người chuẩn bị ổn thỏa tất cả từ trước, mũi tên, thốt ngựa, bẫy rập đều không cần tự mình động thủ, thậm chí ngay cả con mồi, có khi còn được bắt thả vào trong khu vực săn bắn. Tất cả đều được bố trí sắp xếp từ trước, săn bắn nói tóm lại cũng chỉ là cuộc biểu diễn luân phiên hết lần này tới lần khác, với ý đồ tô điểm cho cuộc sống vốn mục nát thối rữa trở nên phong phú hơn một chút mà thôi.

Còn buổi đi săn bình thường, mặc dù đơn sơ, lại tràn đầy bất ngờ không biết thu hoạch, không biết đến nguy hiểm như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Một phen bận rộn qua đi, hai người họ ngụy trang toàn bộ chỗ bẫy thú lại. Thắm Trại Hoa đứng dậy, vỗ tay cho hết bùn đất, sau đó lại vác mũi tên lên lưng, phất phất tay với Cố Nam Châu: “Đi thôi. Chờ đến chiều trở lại xem là được rồi.”

Cố Nam Châu gật đầu, lo Cố Đồi không cẩn thận đạp lên những cái bẫy đã được che lấp kia, vội đưa tay kéo lại, rồi mới thận trọng đi tới bên cạnh Thắm Trại Hoa.

Vừa đi tiếp không lâu, thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng dã thú gào thét, Thắm Trại Hoa và Tiểu Thụ chợt ngừng lại, sau đó phất tay ra hiệu cho Cố Nam Châu không được động dậy: “Tiểu Thụ, lên cây xem tình huống thế nào!”. Thắm Trại Hoa nhỏ giọng nói.

Tiểu Thụ nhỏ giọng đáp một tiếng, nắm thật chặt con dao nhỏ trên người, liếc nhìn cái cây cổ thụ bên cạnh ước chừng hai người ôm mới hết, nhẹ nhàng nhảy một cái, ôm chặt lấy thân cây. Cố Đồi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy giờ phút này Tiểu Thụ đã hóa thân thành con khỉ, vụt vụt hai cái đã chui vào trong nhánh cây, bị đám lá rậm rạp che khuất lúc ẩn lúc hiện. Chỉ chốc lát sau, liền thấy Tiểu Thụ “soạt” một cái từ nhánh cây kia tuột xuống, nhỏ giọng thông báo: “Có một con heo rừng đang đánh nhau với sói!”.

”Sói? Chung

21. Chương 19: Chương 19

Khi thấy vẻ mặt Cố Nam Châu đầy trầm luân và say mê, Thẩm Trại Hoa liền hả hê nói: “Sao nào, ta không lừa ngươi chứ. Ngắm phong cảnh ở trên cao, cảm giác rất khác biệt đúng không!”

Cố Nam Châu gật đầu, cũng không lên tiếng đáp lại. Đứng ở trên ngọn cây cao này nhìn ra dãy núi chập chùng đằng xa, thay đổi khôn lường. Trong muôn nghìn vạn người, hắn chỉ cảm thấy trong chớp nhoáng này, lòng vô vùng trống trải, toàn thân đều thoải mái không nói nên lời, ngay cả lỗ chân lông cũng sáng khoái theo.

Cái gọi là “Hội đương lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu*” , trong nháy mắt ở trên cao đó liền cảm thấy mọi phiền nhiễu thế gian cũng chỉ là gió thoảng mây trôi.

)“Hội đương lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu”: đây là hai câu cuối trong bài Vọng Nhạc của Đỗ Phủ với hàm ý đứng trên đỉnh núi cao thì vạn vật bên dưới đều vô cùng nhỏ bé.

Trong lúc nhất thời Cố Nam Châu chìm đắm vào cảnh đẹp trước mắt, vô ý nhắc chân bước tới, Thẩm Trại Hoa sợ hết hồn, liền thò tay kéo lại. Cố Nam Châu nhất thời không kịp phản ứng, vội vã quay người lại, theo quán tính mặt nhào về người ở phía đối diện.

Trại Hoa mặc dù không trắng lăm, nhưng da dẻ không ngờ lại mịn màng, trơn bóng. Cố Nam Châu thầm nghĩ trong lòng.

Trong chốc lát, Thẩm Trại Hoa cũng ngây ngẩn cả người, không biết phải làm thế nào, nhanh chóng lui về sau một bước, ha ha cười gượng: “Thật ngại quá, mới vừa rồi hơi lơ đãng. Ta thấy ngươi nhắc chân về phía trước, sợ ngươi té xuống, nên mới tùy tiện kéo lại, thật sự xin lỗi, người đừng để ý nhé!”

Cố Nam Châu rút cuộc cũng ý thức được bản thân mình đang luống cuống, hiện tại có chút quần bách, làm bộ như lơ đãng nghiêng đầu, nói: “Người xem, con heo rừng kia có phải sắp không thua rồi không?”

Thẩm Trại Hoa vừa nghe thấy thế liền nhảy sang một nhánh cây khác, gạt lá sang một bên nhìn xuống, lập tức hưng phấn hẳn lên, quay sang bên cạnh nói: “Tiểu Thụ, có thể động thủ rồi. Muội phụ trách heo rừng, ta phụ trách con sói kia, không để con nào chạy thoát!”

Từ tầng tầng lá cây truyền đến tiếng “Ừ” nhỏ của Tiểu Thụ, Thẩm Trại Hoa như nước chảy mây trôi thoăn thoắt giương cung, lắp tên, nhắm ngay con sói xám đã sức cùng lực kiệt nhưng vẫn hăng hái chém giết lẫn nhau cách đó không xa, chậm rãi kéo căng dây cung, rồi thả tay ra, mũi tên tựa như sao rơi lập tức vọt ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, Tiểu Thụ cũng nhanh bắn tên tới chỗ heo rừng đã đầm đìa máu tươi.

Một kích phải trúng! Ngay sau đó đập vào tai là tiếng gào thét kinh người. Thẩm Trại Hoa thấy thế, đưa tay rút một mũi tên khác, nhỏ giọng quát: “Tiếp tục bắn tên!”. Dưới bầu không khí sôi sục, bốn năm mũi tên từ trong tàng cây liên tiếp bay đến chỗ đám dã thú, xé gió mà tới đâm thẳng vào trong da thịt.

Con heo rừng cùng với sói xám đang say sưa chém giết liền tách ra, sau khi phát ra mấy tiếng kêu rên vô lực, heo rừng liền co quắp run rẩy, cuối cùng không còn chút hơi thở.

22. Chương 20: Chương 20

Lúc Thắm Trại Hoa kéo thi thể sói xám trở lại chỗ cũ thì Tiểu Thụ đã vót sẵn hai cây gậy đặt chung một chỗ, làm thành xe kéo đơn sơ nhưng có thể vận chuyển tốt thú về nhà. Cổ Đồi ở bên cạnh giúp một tay, mặc dù chỉ là chuyển cành cây hoặc vặt hết lá cây đi tuy thế cậu nhóc vẫn cực kỳ vui vẻ.

Thấy Thắm Trại Hoa trở lại, Tiểu Thụ cột chắc xe kéo, liền đứng dậy chung tay kéo heo rừng đặt lên xe. Ai ngờ con heo rừng này tuy bề ngoài không quá lớn, nhưng cũng không nhẹ chút nào, Thắm Trại Hoa dùng hết sức mà chỉ kéo được một nửa. Cổ Nam Châu thấy thế, vội vàng giúp một tay, nàng cũng không hề khách sáo, ba người họ hợp lực lôi cả người nó lên, sau đó lại trói sói xám sang bên cạnh.

Một đường chậm chậm, Cổ Nam Châu và Thắm Trại Hoa luân phiên kéo sợi dây, Tiểu Thụ và Cổ Đồi thì kéo hai bên. Lúc đi đến chỗ đặt bẫy thú lúc trước, mắt thấy màu trắng lấp ló sau đồng lá cây, Tiểu Thụ mừng rỡ chạy tới xem xét, hóa ra là một con thỏ toàn thân trắng như tuyết. Thận trọng cởi bộ bẫy thú ra, Tiểu Thụ xách con thỏ lên, hưng phấn lắc lắc.

Hai mắt của Cổ Đồi trong nháy mắt cũng biến thành hai đốm lửa nhỏ, nhìn chăm chăm con thỏ nhỏ đang run lẩy bẩy trên tay Tiểu Thụ, không rời. Tiểu Thụ thấy thế, liền nhét con thỏ vào trong ngực cậu, nói: “Người cầm đi, đừng để nó chạy!”.

Mặt Cổ Đồi đầy cảm kích nhìn về phía Tiểu Thụ, gật đầu liên tục không ngừng: “Ừm, người yên tâm, ta sẽ không để cho nó chạy mất đâu, ta nhất định sẽ chăm sóc cho nó thật tốt!”. Dứt lời lại cúi đầu, vươn tay vuốt ve bộ lông mềm mại, yêu thích không buông tay.

Chờ Thắm Trại Hoa thu về toàn bộ bẫy thú, Cổ Nam Châu lại từ từ kéo sợi dây đi.

“Muội đói rồi!”, đi được một đoạn thì Tiểu Thụ đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa nói ra, Cổ Nam Châu, Thắm Trại Hoa và Cổ Đồi đồng loạt cúi đầu nhìn qua bụng của mình, sau đó ngẩng đầu lên, hai mặt nhìn nhau. Lúc này nàng mới nhận ra đã quá giữa trưa, lập tức lấy lương khô chuẩn bị từ trước ra, nhưng lại phát hiện đồ ăn đã bị máu của con sói thấm ướt, bốc mùi máu tanh hôi. Thắm Trại Hoa cười gượng hai tiếng, nhìn về phía Tiểu Thụ nói: “Không có cách nào ăn được nữa rồi, trước tiên cứ ăn đồ trong túi của muội đi!”.

Tiểu Thụ mở túi vải ra nhìn một lát, rồi trầm tư nói: “A Đồi, người đi lấy ít củi khô đi, củi đốt chung quanh đây không đủ để nổi lửa nấu cơm đâu!”

Cổ Đồi nghe vậy, liền gật đầu đưa con thỏ êm ái trong tay cho Tiểu Thụ, Cổ Nam Châu cũng để sợi dây trên vai xuống đi theo nhi tử.

Cảnh cây rừng đầy đất, có điều do mảnh rừng này toàn là đại thụ, ánh mặt trời khó khăn lắm mới len lỏi vào được vài nơi, vì vậy phần lớn đều ẩm ướt, chờ hai phụ tử tìm kiếm chung quanh, mỗi người ôm một đồng củi khô trở lại thì Thắm Trại Hoa và Tiểu Thụ đã tìm được vài cành củi khô nhóm lửa, bánh bao khô cùng với thịt khô đã gác ở trên đồng lửa, kêu vang tanh tách.

Lúc bọn họ đưa củi đốt đến thì Thắm Trại Hoa đã nướng thịt vàng ruộm và bánh màn thầu nóng hổi, mỗi người một phần. “Thịt này không có muối, các người ăn tạm vậy!”. Thắm Trại Hoa bôi mỡ lên trên bánh bao, cắn một miếng lớn, nói hàm hồ không rõ.

Ai cũng đều đói meo, lại thấy Thắm Trại Hoa ăn ngon lành như thế, Cổ Đồi cũng học theo, lấy mỡ quét lên bánh màn thầu, há miệng thật to gặm một cái. Trong lúc nhất thời, miệng đều là mùi thơm của thịt cùng bánh màn thầu, dạ dày cũng vô cùng thoải mái, vội vàng lại cắn hai cái, nhai nuốt nhồm nhồm.

Một bữa cơm ăn cực nhanh, chỉ hai ba lần liền giải quyết xong đồ trên tay của mình đầu ngón tay cũng không dính lại tí mỡ nào. Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi trong chốc lát, Thắm Trại Hoa liền đứng dậy đập tắt đồng lửa, nói: “Đi thôi. Trì hoãn nữa, e là đến tối cũng không về kịp!”.

Cổ Đồi nghe vậy, liền vội vàng đứng lên, đi hai bước mới đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, quay đầu hỏi Tiểu Thụ: “Thỏ đâu?”

Tiểu Thụ chỉ chỉ vệt mỡ vẫn còn dính bên miệng cậu, đáp: “Mới vừa ăn rồi đấy thôi!”.

Cố Đồi sững sốt: “Ăn cái gì? Ta ăn cái gì chứ?”

“Thỏ đây. Cả đồng lương khô đều là bánh mìn thầu, sợ người ăn không quen, nên mới làm thêm chút thịt thỏ ăn cho ngon hơn!”. Tiểu Thụ lướt qua cậu, đi lên phía trước. Đi được hai bước, phát hiện Cố Đồi không đuổi theo, vẫn ngậy người ở phía sau, không nhúc nhích. Tiểu Thụ lại vòng trở lại hỏi: “Sao lại không đi?”.

Cố Đồi chợt ngẩng đầu lên nhìn, lúc này Tiểu Thụ mới phát hiện, trong mắt cậu mơ hồ đã có ánh lệ, chuẩn bị khóc nức lên. Cô nhóc sững sờ, không biết nên làm thế nào cho phải, ngơ ngác đứng im tại chỗ.

“Tại sao người lại muốn ăn nó? Mới vừa rồi nhặt được nó còn vui mừng như vậy, tại sao vừa quay đầu liền ăn nó, còn để cho ta ăn nó nữa!”. Cố Đồi mở miệng hỏi, giọng nói đã không che giấu được nước nỡ.

“Ồ trong túi xách của ta không có đồ ăn, tất cả đều là bánh bao khô, ăn không ngon, thịt thỏ có nhiều mỡ, ăn cùng bánh bao sẽ ngon hơn nhiều. Ta vui mừng là bởi vì có thể được ăn thịt thỏ. Chúng ta đều ăn giống nhau, cho nên cũng đưa cho người!”. Tiểu Thụ khẽ giải thích.

Trong lúc nhất thời không kịp phản ứng Tiểu Thụ đang nói gì, một lát sau mới ý thức được Tiểu Thụ đang trả lời vấn đề của mình. Có điều nghe câu trả lời rất hợp tình hợp lý chuyện vừa xảy ra, làm cho cậu quên mất phải chất vấn Tiểu Thụ như thế nào, vô lực mở miệng, Cố Đồi ủ rũ cúi đầu nói: “Nhưng cũng không thể ăn nó được, nó là thỏ, sao chúng ta có thể ăn nó chứ!”.

Tiểu Thụ nghi ngờ nhíu nhíu mày: “Tại sao không thể ăn nó?”

Cố Đồi bị Tiểu Thụ lẽ thẳng khí hùng hỏi ngược lại liền trăn trở ghen hòng, nói: “Bởi vì, bởi vì, con thỏ đó thật đáng yêu!”.

Tiểu Thụ nói: “Gà con mà Khâu nãi nãi nuôi cũng rất đáng yêu, nhưng lúc lớn lên rồi vẫn sẽ bị ăn thôi!”.

Cố Đồi thấy cô nhóc tỏ ra đương nhiên như thế trong lòng không hiểu sao lại nóng hừng hực, lớn tiếng nói: “Cái này chỉ là ngẫu nhiên, người không phải đang giảng đạo lý. Thỏ đáng yêu như vậy, người lại ăn nó, người quá tàn nhẫn, người...người, người. , người quả thật không phải người! Ta...ta chán ghét người!”. Dứt lời, oán hận xoay người lại, chạy đến chỗ Thẩm Trại Hoa, bỏ lại một mình Tiểu Thụ đứng đó.

Tiểu Thụ giơ tay lên muốn gọi người lại nhưng vừa há miệng, rồi lại buông tay xuống, lầm lũi đi phía sau lưng Cố Đồi, một đường trầm mặc.

Thẩm Trại Hoa và Cố Nam Châu đi ở phía trước, thấy hai đứa bé theo ở phía sau, một nỗi giận dưng dưng, một lại trầm tư suy nghĩ, trong lòng mặc dù hiểu kỳ, nhưng hiện tại đã vô cùng mệt mỏi, không thừa tình lực để đề ra nghi vấn.

Rốt cuộc trước khi mặt trời lặn về phía tây thì bọn họ cũng trở về đến

23. Chương 21: Chương 21

Hiện tại đã giữa trưa, Thẩm Trại Hoa nghe được âm thanh của một vài học trò chạy qua cửa viện, càng đẩy nhanh tốc độ trên tay. Vậy đến khi thức ăn được bưng hết lên bàn, Cố Nam Châu vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Thẩm Trại Hoa đi ra cửa nhìn mấy lần, nhưng vẫn không thấy người đâu. Bất đắc dĩ, lại đành phải đặt thức ăn ở bên cạnh bếp lò cho ấm áp.

Đến khi thức ăn sắp nguội lạnh đến nơi, cuối cùng Cố Nam Châu mới đẩy cửa viện ra. Thẩm Trại Hoa tranh thủ bưng thức ăn lên bàn, bày biện bát đĩa. Cố Nam Châu bước vào, tự nhiên ngồi vào chỗ của mình, sau đó đưa phong thư trong tay cho nàng. Thẩm Trại Hoa không hiểu, hỏi “Từ đâu tới?”

Cố Nam Châu xoa xoa tay, nói: “Lý phu tử đến sau khi đến Liễu quận, đã sai người đưa thư tới đây. Một phong khác thì ta không biết, cùng gửi theo thư của ông ấy đến đây, có điều phía trên viết tên của người, ta cũng không nhìn kỹ lắm!”

Thẩm Trại Hoa mở lá thư rồi đưa cho Cố Nam Châu, nói: “Người giúp ta xem xem là ai gửi tới. Ta không biết chữ, xem cũng không hiểu!”

Cố Nam Châu nhận lấy thư vừa mới nhìn liền nói: “Là Bạch Hoa cô nương nhờ Lý phu tử viết hộ, rồi gửi đến đây. Nàng ấy gặp Lý phu tử ở Liễu quận, vừa vặn thấy Lý phu tử muốn viết thư cho ta, nên mới nhờ ông ấy giúp một tay!”

Thẩm Trại Hoa vừa nghe là thư của Bạch Hoa, liền buông đĩa xuống, tiến tới bên cạnh: “Nàng ấy nói gì? Người này thật là bày vẽ, biết rõ ta không biết chữ, mà còn viết thư làm gì, rõ là....!”

Mặc dù nhỏ giọng oán trách, nhưng Cố Nam Châu vẫn nhìn ra sự vui vẻ ánh trên mặt nàng, liền cười cười: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ kể lại hành tung của mình, còn nói lần này lâu lắm mới có thể trở lại, thuận tiện nhắc nhở người đừng quên bắt Bạch hồ ly cho nàng ấy!”. Đưa thư trả lại cho Thẩm Trại Hoa, nói: “Không biết chữ đích xác có chút không tiện, nếu như người đồng ý thì ta sẽ dạy cho người!”

Trước lo lắng Tiểu Thụ không chịu học, Cố Nam Châu liền đề nghị dạy cho Thẩm Trại Hoa trước, sau đó nàng sẽ dạy lại cho Tiểu Thụ. Tuy nhiên về sau Tiểu Thụ nghĩ thông suốt, nên cũng không cần Thẩm Trại Hoa phải bỏ công bỏ sức nữa, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng ngượng ngùng lần nữa nhắc tới khiến chú ngại nhắc lại với Cố Nam Châu chuyện dạy học này. Hôm nay người nào đó nhắc tới lần nữa, chẳng biết tại sao trong lòng có chút hốt hoảng, khoát tay lia lịa,

24. Chương 22: Chương 22

Từng cơn gió lạnh lẽo thi nhau thổi tới, ngọn cây vốn toàn những phiến lá xanh mướt, cũng từ từ biến sắc. Sau hai ngày từ trong núi quay về, sống lưng Thẩm Trại Hoa lại bắt đầu nhức buốt, rốt cuộc cũng nhận ra thời tiết đã sớm vào thu.

Từng gia đình trong thôn bắt đầu bận rộn bước vào vụ thu hoạch. Mỗi ngày, Cố Nam Châu chỉ cần đến học đường vào buổi sáng, buổi trưa đã tan việc về nhà. Những đứa trẻ không phải học buổi chiều rồi rít về nhà, giúp nhà mình phơi kê, chăm sóc lương thực. Mặc dù trong thôn Thẩm Trại Hoa không trồng trọt gì, nhưng bởi vì sức dài vai rộng, có vài người không làm xuể công việc trong nhà nên tìm đến nàng xin giúp một tay, nàng cũng không cự tuyệt. Nhưng đồng nhất với việc giúp người này thì hậu quả đi kèm chính là không có thời gian nấu cơm, bắt đắc dĩ, Tiểu Thụ phải kế thừa nhiệm vụ tay dao tay thớt này.

Ngày hôm đó, Tiểu Thụ mới vừa sai Cố Đồi bưng thức ăn lên bàn, thì Thẩm Trại Hoa liền một thân mồ hôi bước vào viện. Cố Nam Châu đang ngồi chơi thấy nàng mệt nhọc như thế vội vàng đổi một chậu nước ấm đặt ở trước mặt, lại cầm khăn lông sạch đứng ở bên cạnh. Thẩm Trại Hoa mệt mỏi vô cùng, cũng không khách sáo, vùi mặt vào trong nước, trong nháy mắt sáng khoái hơn rất nhiều, nhất thời vui mừng, thở ra một hơi, ngay lập tức liền có bọt khí “ùng ục ùng ục” nhô ra. Cố Nam Châu ở bên cạnh thấy nàng cử động như vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Người nào đó một khắc trước vừa thở không ra hơi rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nước đậu lên lộn tóc cũng theo đà bắn ra xung quanh ngay cả Cố Nam Châu cũng không may mắn thoát khỏi. Hắn bắt đắc dĩ lau hết nước trên mặt, lại đưa khăn trong tay cho Thẩm Trại Hoa, nàng nhìn đối phương cảm kích cười một tiếng, tỉ mỉ lau sạch.

“Hôm nay trở về sớm hơn mọi hôm nhỉ!”, Cố Nam Châu nói.

“Hôm nay hoạt động không nhiều. Hơn nữa ngày mai còn có chút chuyện khác nữa, nên tối nay ta cần phải chuẩn bị một chút!”. Thẩm Trại Hoa ném khăn vào trong chậu, vừa vò vừa nói.

“Chuẩn bị cái gì? Rất phiền toái sao?”

“Cũng không phải là chuyện lớn gì, sáng mai không phải là ngày giỗ của Hàn Dịch sao? Ta và Tiểu Thụ phải đi tế bái hắn. Cho nên hôm nay mới trở về sớm để chuẩn bị lễ vật bái tế!”. Khi bọn họ nói chuyện, thì Tiểu Thụ đã dọn thức ăn xong, Thẩm Trại Hoa đang đói, cầm chén lên ăn lấy ăn để, Cố Nam Châu thực hoài nghi không biết người nọ có nhai không hay đã nuốt vào rồi.

Cố Đồi nghe vậy, nhìn Tiểu Thụ hỏi: “Người cũng đi sao? Bao lâu thì trở lại?”

Tiểu Thụ gật đầu đáp: “Đi chứ! Mấy lần trước đều mất gần nửa ngày, chưa tới giữa trưa đã về. Nếu đi quá muộn thì lại đụng phải người đáng ghét mất!”.

“Chạm mặt ai vậy?”, Cố Đồi lại hỏi.

Tiểu Thụ đang muốn trả lời, Thẩm Trại Hoa lại đột nhiên nghiêm mặt, nói: “Tiểu Thụ, bọn họ là trưởng bối của muội. Bất luận người ta có làm cái gì, muội cũng không nên tùy ý đánh giá họ như vậy. Ta muốn muội biết chữ, không phải chỉ với mục đích để muội nhận mặt chữ, mà là muốn cho muội có thể sớm hiểu chuyện hơn!”.

Khóe miệng Tiểu Thụ giật giật, cũng không lên tiếng. Thẩm Trại Hoa lại buông chén đĩa xuống, nói: “Bọn họ đối với muội mà nói, xác thực không tính trưởng bối thân thiện gì, nhưng tóm lại vẫn là những người lớn tuổi hơn, bối phận cao hơn. Thường ngày bọn họ đối xử với muội với ta không tốt, đó là do bọn họ không hiền hậu, nhưng thân là văn bối, không biết giữ mồm giữ miệng, tùy ý đánh giá trưởng bối, chính là không tôn kính!”.

Ánh mắt Thẩm Trại Hoa không ôn hòa lắm, nhìn thẳng vào Tiểu Thụ. Người nào đó móm móm đầu ngón tay, buồn bực nói: “Biết rồi, về sau muội không nói nữa là được.”

“Tiểu Thụ à, mở cửa hộ ta, tay ta không rảnh!”. Không khí còn chưa hòa hoãn lại, cửa viện liền vang lên âm thanh già nua.

Thẩm Trại Hoa liền vội vàng đứng lên, mở cửa viện ra, nhận lấy đồng đồ trong tay Khâu nãi nãi, sau đó mời bà vào nhà chính, ảo não nói: “Thật xin lỗi, hai ngày vừa rồi quá bận rộn, nên quên mất. Nhiều đồ như vậy, còn bắt bà phải mang sang tận đây!”

“Ta thấy sắp tới ngày rồi nên mới chuẩn bị đồ cho người. Thấy người hai ngày nay vội vàng chân không chạm đất, một mình ta ở nhà cũng không có chuyện gì, liền thuận đường đưa tới đây. Ôi chao, già khom rồi, đi vài bước đường đã thấy mệt mỏi vô cùng!”

Tiểu Thụ yên lặng đưa tới một chén nước, lại ngồi về cửa mình. Khâu nãi nãi thấy mặt cô nhóc trầm trầm, thuận tay nhéo má hỏi: “Làm sao vậy hả? Mặt cứ như đưa đám thế này, cũng không cười một cái!”

Thẩm Trại Hoa ngượng ngùng cười đáp: “Cũng không có gì đâu ạ, mới vừa nói muối ấy đôi câu, nên chắc là không cao hứng đấy mà!”

Khâu nãi nãi liếc Thẩm Trại Hoa một cái: “Chuyện gì quan trọng mà lại cần phải nói ở ngay trên bàn cơm. Lúc ăn cơm, mà bụng đầy tức giận, sẽ bị đau bụng mất!”

Thẩm Trại Hoa gật đầu: “Vâng ạ. Bà đã ăn cơm chưa? Để cháu đi nấu thêm bát canh trứng gà mời bà!”. Khâu nãi nãi khoát tay lia lịa: “Không cần đâu, ta ăn cơm xong mới tới đây. Ta lập tức về đây, không lại tới mất chẳng nhìn thấy đường!”. Dứt lời liền đứng dậy muốn đi.

Thẩm Trại Hoa nhanh chóng đưa những đồ trong tay cho Cố Nam Châu đang đứng bên cạnh, rồi dìu Khâu nãi nãi: “Vây để cháu

25. Chương 23: Chương 23

Lúc đến trước mộ Hàn Dịch thì trời cũng chỉ vừa hưng hửng sáng. Thắm Trại Hoa để đồ lễ sang một bên, rồi vén tay áo lên bắt đầu dọn dẹp. Mặc dù Hàn gia vẫn muốn người đứng giờ tới lau dọn, nhưng luôn có chỗ sơ sót, hơn nữa khoảng thời gian này lại rơi đúng vào ngày mùa, người trông nom cũng không có cách nào đặt hết tâm tư vào việc này.

Dọn hết cành khô lá rách chồng chất bốn phía ra xa, trước mộ Hàn Dịch cuối cùng cũng sạch sẽ hơn rất nhiều. Thắm Trại Hoa và Tiểu Thụ đoan đoan chính chính quỳ gối trước mộ, rồi nhen lửa, đốt từng tờ giấy tiền vàng mã, sắc mặt đầy trịnh trọng. Ngọn lửa bùng bùng, mặt Tiểu Thụ bị lửa sạt qua có chút nóng rát, lại không chịu nhúc nhích nửa bước. Thắm Trại Hoa lại lấy ra ba cái hương đưa cho Tiểu Thụ, nói: “Đốt hương xong rồi chúng ta đi!”.

Tiểu Thụ cầm hương ở trước mộ Hàn Dịch, nói: “Muội có vài lời muốn nói với huynh ấy, tỷ cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi tạm đi đã!”.

Thắm Trại Hoa nghe vậy, cũng không nhiều lời, xoay người đi đến Tiểu Đình cách đó không xa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Tiểu Thụ quỳ gối trước mộ Hàn Dịch, tự lẩm bẩm. Lần ngồi xuống này, thời gian không hề ngắn. Chờ đến lúc Tiểu Thụ đứng dậy thì mặt trời đã đến gần chính Ngọ. Thắm Trại Hoa sờ sờ bụng, nghĩ đến rở trứng mới mua trong nhà, tí nữa về sẽ cán chút bột mì, nấu một nồi mì trứng thơm ngát, nóng hổi, nhất định có thể toát được một tầng hôi mỏng. Càng nghĩ càng đói, người nào đó không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

“Người tới đây làm gì?”, mới vừa đặt chân lên đường nhỏ còn chưa đi được hai bước, Thắm Trại Hoa liền bị đoàn người trước mặt chặn lại. Dẫn đầu chính là Hàn phu nhân với mái tóc bạc trắng, được Cam Đường nhu thuận ngoan ngoãn đứng bên cạnh, thận trọng dìu lấy.

Thắm Trại Hoa thầm cảm thán, biết bao nhiêu năm đến tế bái Hàn Dịch, chưa bao giờ đụng phải Hàn phu nhân, một mặt là bởi vì mỗi lần nàng đều cố ý dậy thật sớm, trời chưa sáng cùng Tiểu Thụ lên đường, chưa tới giữa trưa đã có thể trở về, mặt khác có lẽ là vì đoàn người Hàn phu nhân thích phô trương nên quá trình đến đây sẽ có nhiều hạn chế, mỗi lần đều vào lúc giữa trưa mới có thể đến được Nam Sơn.

Nhưng không hiểu sao năm nay tế bái thế nào, tâm kết của Tiểu Thụ dường như đã có chút dấu hiệu mở ra, trước mộ phần Hàn Dịch nói thật lâu mới làm chậm trễ hành trình. Còn Hàn phu nhân, bởi vì mấy ngày liên tục tâm thần có chút không yên, khiến bà cho rằng Hàn Dịch bị quỷ hồn quấy phá, nên lên đường sớm hơn bình thường một canh giờ, chỉ mong sớm đến xem nhi tử, trong lòng cũng sớm được bình an.

Thắm Trại Hoa bên này trẻ nãi, Hàn phu nhân bên kia tới sớm hơn thường lệ, hai đội ngũ bao nhiêu năm chưa từng gặp nhau, lúc này ngoài ý liệu mà đụng phải.

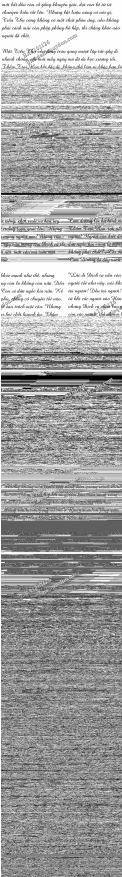
“Ta tới tế bái Hàn Dịch!”, Thắm Trại Hoa cúi đầu đáp.

“Người lấy loại nào thân phận tới tế bái hử? Hử chỉ mới vừa qua đời nửa năm, người đã vội vàng cầm thư hòa ly, rời khỏi cửa Hàn gia ta. Hôm nay lại dám vác mặt tới cúng bái, Thắm Trại Hoa, người thật đúng là vô liêm sỉ!”

“Ta vì nghĩ đến tình nghĩa trước kia nên mới đến bái tế thôi. Hàn Dịch đối với ta mà nói, vừa là huynh trưởng vừa là bằng hữu, khi còn sống hử đối với ta không tệ, sau khi hử chết ta tới tế bái cũng là lẽ thường tình!”.

Thắm Trại Hoa không nhanh không chậm đáp lời, Hàn phu nhân nghe thấy thế lại càng thêm tức giận, cũng không giữ nổi đoan trang nữa ... chỉ vào mặt Thắm Trại Hoa mắng: “Người chính là đồ sao chổi! Hàn Dịch bị người khác chết tức tuổi như thế mà đến khi chết người vẫn còn không chịu bỏ qua, còn phải chạy đến trước mộ của nhi tử nhà ta khấn nó. Thắm Trại Hoa, người nói người làm vậy mới yên lòng sao? Phải khiến Hàn Dịch nhà ta thành quỷ người mới bằng lòng đứng không? Người đã cầm thư hòa ly, ra khỏi cửa Hàn gia, hôm nay còn mặt mũi mà xuất hiện ở đây sao?”

Cam Đường vẫn dùng ánh mắt xem thường như cũ liếc về phía nàng, dịu dàng nói: “Phu

27. Chương 25: Chương 25

Tiết trời vào thu, nên ngày cũng ngắn lại. Chỉ ngắn người một lúc mà ánh mặt trời cũng từ từ đi nhiều, không còn chói mắt như lúc giữa trưa nữa. Thấy trời đã bắt đầu ngả về tây, Cam Đường liền sai tiểu nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh đi đến chỗ Hàn phu nhân: “Đi báo với Lão phu nhân, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta cần phải trở về thôi!”

Tiểu nha hoàn bước nhanh đến chỗ Hàn phu nhân, khẽ khàng giải thích một phen, rồi dìu Hàn phu nhân đứng dậy, đi về phía đình nghỉ mát.

Thẩm Trại Hoa đứng dậy, đang muốn mở miệng đi trước, Hàn phu nhân đã chen ngang: “Người giúp ta chăm sóc Đường nhi một tay. Đường nui khó đi, khí lực của người lại tốt hơn những người khác, nếu con bé không đi được, người còn có thể công nó được!”

Thẩm Trại Hoa thở dài: “Đường xuống núi cũng không quá xa, nàng ta chỉ bị trật chân thôi chứ đâu phải gãy chân, bà sai nha hoàn đỡ hai bên là được rồi.”

Hàn phu nhân nghe nàng cự tuyệt, lập tức đổi sắc mặt, lã chã chực khóc nói: “Nếu Hàn Dịch còn, ta và Đường nhi cũng không phải cầu xin người thế này. Nếu như người thật sự không muốn, ta cũng không miễn cưỡng nữa, người cứ đi trước đi, ta theo Đường nhi từ từ đi xuống là được!”

Từ trước đến giờ Thẩm Trại Hoa chỉ thích mềm không thích cứng, Hàn phu nhân vừa nói như vậy, nàng cũng không nỡ từ chối nữa, bắt đắc dĩ liếc nhìn Tiểu Thụ, rồi quay sang gật đầu với Hàn phu nhân: “Ta đi cùng các người là được chứ gì!”

Hàn phu nhân vẫn lệ rơi không ngừng mà nàng vốn cũng không có tài dỗ dành người khác, lập tức đi về phía dưới chân núi, lạnh lạnh nói: “Nếu như muốn khóc ở đây, cũng không phải là không được. Có điều lúc trước nghe nói nơi này thường có sói xuất hiện, còn cần bị thương không ít người. Nhưng biết đâu phu nhân ngài một thân quý khí, nhất định không sợ thì sao!”

Hàn phu nhân lập tức ngừng khóc, nhìn về phía Thẩm Trại Hoa, rồi lại quay sang nhìn Cam Đường bên cạnh, nói: “Người đi chậm một chút, chúng ta không theo kịp!”

Thẩm Trại Hoa nghe vậy lại không kìm được thở dài, chấp nhận chậm lại mấy bước, chờ đoàn người sau lưng đuổi theo.

Lúc sắp xuống núi, liền có một nha hoàn lạnh lợi chạy xuống trước đi gọi phu xe đang chờ ở cách đó không xa. Nhưng đến khi Thẩm Trại Hoa công Cam Đường đến nơi thì ngược lại chẳng thấy xe ngựa đâu mà đập vào mắt lại là hai phụ tử Cổ Nam Châu và Cổ Đồi đang dặt tay nhau đứng ở đầu đường.

Chẳng biết tại sao Thẩm Trại Hoa có chút quần bách, vừa đi tới chỗ đất bằng, liền đặt Cam Đường xuống, ngẩng đầu lên hỏi: “Sao các người lại tới đây?”

Sắc mặt Cổ Nam Châu hơi u ám, đáp: “Hôm qua, người đã nói là đến giữa trưa sẽ về. Nên sau khi dạy học xong mà chưa thấy bóng dáng người đâu liền hỏi phương hướng, dẫn Cổ Đồi tìm tới đây!”

Thẩm Trại Hoa bắt đắc dĩ cười ha ha: “Vì phát sinh chút chuyện nên mới chậm trễ như thế!”

Cổ Nam Châu liếc nhìn Cam Đường đứng yên ở một bên: “Đây chính là nguyên nhân gây ra chậm trễ của người?”

Thẩm Trại Hoa liếc thấy Hàn phu nhân chậm rãi đến gần, cũng không tiện nói thêm gì nữa, lập tức quay sang nói với Cổ Nam Châu: “Người đợi chút, ta đi cáo biệt trước đã!”. Dứt lời liền xoay người chạy đến trước mặt Hàn phu nhân khách khí tạm biệt, sau đó lại nhanh chóng chạy đến chỗ Cổ Nam Châu, lôi kéo Tiểu Thụ, đi thẳng về hướng thôn Hạ Tuyền.

Hàn phu nhân còn chưa kịp nói gì, Thẩm Trại Hoa cũng đã chạy đi xa, ngạc nhiên mồm chữ O mắt chữ A đang muốn gọi người lại thì phu xe đã chạy xe ngựa tới. Cam Đường nỗ lực đi tới bên cạnh bà, nói: “Phu nhân, chúng ta cũng sớm trở về thôi. Sắc trời không còn sớm, trễ nữa sẽ không có cách nào vào thành mất!”.

Sau khi ổn định vị trí, Cam Đường đột nhiên hỏi: “Phu nhân, trước nghe người ta nói, Nhị công tử Cố Gia bị bệnh qua đời sao?”

Hàn phu nhân cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Hình như có chuyện như vậy. Nghe nói Nhị công tử Cố Gia vẫn luôn là yếu ớt nhiều bệnh, hàng năm đều không gặp người, ở biệt viện tĩnh dưỡng Cố Gia hay sao ấy. Thời gian trước trở bệnh nặng qua đời. Mà người hỏi cái này làm gì?”

Cam Đường cười cười: “Mới vừa rồi con nhìn người nam nhân kia có chút quen mắt. Vừa mới lên xe mới nhớ ra, vóc dáng người này có chút giống với Nhị công tử Cố gia, cho nên mới thắc mắc hỏi thôi.”

“Nhị công tử Cố Gia hàng năm tĩnh dưỡng ở biệt viện, người trong thành gặp qua hẳn quả thực đã ít lại càng ít, làm sao người lại gặp được?”.

Cam Đường thoáng ngượng ngùng đáp: “Năm đó búng bình, đi theo Dịch ca đến Cố Gia, trong lúc nhất thời chạy loạn bị lạc đường, vừa vặn gặp phải một vị công tử thiện tâm, chỉ đường cho con. Sau lại còn nghe thấy nha hoàn kêu một tiếng Nhị thiếu gia mới biết đó là Nhị công tử Cố Gia hàng năm không gặp người. Bởi vì thời gian đã lâu rồi, cho nên mới vừa rồi nhìn người nọ, chẳng qua cảm thấy có chút quen mắt, nên mới sực nhớ ra, vóc dáng người này có chút giống với công tử Cố gia kia mà thôi!”.

Leo núi cả ngày, nên lúc này Hàn phu nhân cũng mỗi mệt rã rời, che mặt ngáp một cái, tùy ý khoát tay nói: “Chắc là người giống người mà thôi. Ta hơi mệt, nhắm mắt một lát, đến nơi thì gọi ta. Nếu là đau chân quá thì cứ để cho nha hoàn đỡ người vào là được!”.

Cam Đường gật đầu một

vi. An họ này còn có những tập thơ nữa không? Nếu
phải chọn, xin "Thơ người ngựa đi"?

Thơ của họ này, xin chọn một tập thơ nữa không? Nếu
phải chọn, xin "Thơ người ngựa đi"?

28. Chương 26: Chương 26

Nói cho cùng, hôn sự của nàng và Hàn Dịch, từ đầu tới cuối chẳng qua cũng chỉ là một sự kiện quạ đen mà thôi. Mà tất cả ngọn nguồn đều bắt đầu từ mối hoài xuân của thiếu nữ Thẩm Trại Hoa.

Trong lòng của mỗi người thiếu nữ, đều sẽ có một bức họa hoặc rõ ràng hoặc mơ hồ, về phu quân tương lai của mình. Có thiếu nữ cất giấu hình ảnh thư sinh phong lưu, có thiếu nữ lại cất giấu một thiếu niên với nụ cười tỏa nắng ấm áp như mùa xuân. Mà lúc đó thiếu nữ Thẩm Trại Hoa, vẫn kiên định cho là, vị hôn phu tương lai của mình nhất định là một nhân vật oai hùng giống như Tiết Đình Sơn.

Mà mình, chính là Đệ Tiên Đồng ngồi chờ ở núi Kỳ Bàn.

Vậy mà năm qua năm, có vô số người đi đường đi ngang qua núi Kim Ngân, nhưng lại chẳng hề có Tiết Đình Sơn nào xuất hiện. Cho đến ngày Hàn Dịch cùng một tiểu đội nhân mã hộ tống lương thảo đi vào trong thành, ngang qua chỗ bọn họ.

Ngày đó ánh mặt trời đặc biệt ấm áp, Hoàng Lịch nói thích hợp để xuất hành, thích hợp để cưới gả.

Ngày đó Nhị Đương Gia Đồi Giản sáng sớm đã lên ngay trấn trên tìm thợ rèn. Không có Đồi Giản dẫn đầu, Thẩm Trại Hoa vốn định ở trong trại leo cây, móc móc tổ chim giết thời gian, nhưng lại bị các huynh đệ cứng rắn kéo xuống núi: “Chúng ta là thổ phỉ, thổ phỉ, đường đường là một trại chủ lại cứ ngày ngày dẫn các huynh đệ đi móc tổ chim làm cái quỷ gì! Có thể tôn trọng đám giặc cướp chúng ta một chút hay không!”

Thẩm Trại Hoa không cưỡng được đạo đức nghề nghiệp đang dấy lên trong lòng bọn họ, không thể làm gì khác hơn là đồng loạt xuống núi, ai ngờ nằm ở trong bụi cỏ nửa buổi, ngay cả một móng khách qua đường cũng không thấy, chỉ có tiếp xúc thân mật với mấy con giun con dế mà thôi. Đến khi không kiên nhẫn được nữa, Thẩm Trại Hoa mới thấp giọng nói với Nhị Cẩu Tử cũng đang nằm trong tư thế giống y chang mình rằng: “Chúng ta trở về đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi!”

Nhị Cẩu Tử tặng cho nàng một ánh mắt với hàm ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm mặt đường: “Chờ một chút, chờ một chút, Lão đại à, người có biết cái gì gọi là dục tốc bất đạt hay không, thổ phỉ như chúng ta, phải rèn được tính kiên nhẫn, thì mới có thể đợi được bạc tới cửa chứ!”

Thẩm Trại Hoa ần ần cái bụng xẹp lép, vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chúng ta trở về ăn một bữa cơm, sau đó lại xuống lần nữa?”

Lúc này Nhị Cẩu Tử ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn nàng nữa, nghiêm trang nói: “Lão đại, không phải là ta khinh thường người đâu! Nhưng người thử nghĩ xem, ở trong trại này, người nào chơi bởi lâu lổng nhất? Là người đấy! Người nào một ngày ăn nhiều nhất? Là người chứ còn ai! Ai là chủ nhân của cái trại này? Là người đứng không! Nhưng người thử nhìn lại mình mà xem, nào có tí dáng vẻ của một trại chủ nào? Trong trại chúng ta, nếu không có Nhị Đương gia ở đây, khẳng định đã sớm bị trại khác nuốt mất rồi. Lão đại người có thể đứng đắn nghiêm túc một chút được không? Mặc dù này trại là Lão trại chủ để lại cho người, nhưng người cũng không thể phá của như vậy chứ! Ta nói này, người mà cứ mãi như vậy thì cái ghế trại chủ này rất có thể sẽ đổi tên thành Nhị Đương gia đấy!”

Thẩm Trại Hoa đang muốn đáp lại rằng “Đồi Giản sẽ không soán vị đâu” thì lại thấy Nhị Cẩu Tử nói: “Ta đang rất nghiêm túc đấy! Người phải biết, Thủy Năng kia ngoài nấu cháo, còn có thể làm được gì?”

Thẩm Trại Hoa lập tức tiếp lời: “Còn có thể chưng gạo nấu cơm?”

Mặt Nhị Cẩu Tử tỏ vẻ không có thuốc nào cứu được nữa nhìn nàng, rồi yên lặng nghiêng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt đường. Đúng lúc nghĩ đến việc Nhị Đương gia chắc chắn soán vị rồi! Trại chủ như vậy, thật sự là không được, không được!

Đầu đường đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Nhị Cẩu Tử lay lay Thẩm Trại Hoa đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh: “Tối rồi!”

Tiếng vó ngựa cách chỗ ẩn thân của đám người bọn họ rất gần. Khi Thẩm Trại Hoa thấy rõ người tới, liền hưng phấn khác thường, nói: “Lên! Ta sẽ chăm sóc tên ở giữa, còn lại các người giải quyết.”

Sau đó Nhị Cẩu Tử liền trơ mắt nhìn Thảm Trại Hoa cực kỳ thuận tay rút thanh đao bên hông, rồi nhảy ra giữa đường, chỉ vào Hàn Dịch đang ngồi trên lưng ngựa: “Người có nguyện ý trở về sơn trại cùng ta hay không?”.

Ngựa của Hàn Dịch bị sự xuất hiện đột ngột của Thảm Trại Hoa dọa sợ liền dựng cả bốn vó lên, Hàn Dịch bất đắc dĩ, sau khi dùng lực giữ chặt dây cương liền tung người xuống ngựa, đi tới trước mặt Thảm Trại Hoa nói: “Cô nương nói thế là có ý gì?”

Thảm Trại Hoa thấy bộ dạng của người này thật tuần tú, rất có kiên nhẫn mà lập lại một lần nữa: “Ta hỏi người, có nguyện ý trở về Kim Ngân trại, làm tướng công ta hay không? Trại của chúng ta rất tốt, ăn no mặc ấm, người bên trong cũng đặc biệt tốt, người nhất định sẽ thích!”.

Rốt cuộc Hàn Dịch cũng hiểu cô nương trước mắt đang muốn nói gì, trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay cười. Hắng giọng một cái, đáy lòng cẩn thận châm chọc một phen, Hàn Dịch mới mở miệng nói: “Cô nương, chúng ta hiện đang đóng quân trong thành, chuyến này đi có chuyện quan trọng, kính xin cô nương giúp đỡ, để cho chúng ta thuận lợi quay về, được không?”

Thảm Trại Hoa nhìn đám người Nhị Cẩu Tử đứng ở phía sau, chậm rãi đáp: “Ta đâu có nói không cho người qua, chỉ cần người theo ta lên núi thành thân là được rồi, chuyện này không mất bao nhiêu thời gian đâu!”.

Hàn Dịch âm thầm đếm nhân mã của mình, vừa cẩn thận dò xét người trong Kim Ngân trại, tính toán xem phần thắng chừng bao nhiêu. Chuyến này hẳn có trách nhiệm vận chuyển lương thảo từ phía dưới nộp lên về trong thành, nghĩ rằng khoảng cách không xa lắm, lại nghe nói trên tuyến đường này rất an toàn, nhất thời sơ ý, không mang bao nhiêu nhân mã đi theo. Lần này chợt gặp gỡ đám người Thảm Trại Hoa nhân số không tính là ít, lại không nhìn rõ thực lực ra sao, Hàn Dịch cũng không dám tùy ý hành động.

Đang muốn mở miệng thương thuyết một phen, thì người nào đó lại không bình tĩnh nổi, quay đầu nhỏ giọng nói với Nhị Cẩu Tử: “Không bằng chúng ta trực tiếp động thủ đi, hẳn quá nhiều lời, ta ta cảm giác mình nói không lại hẳn đâu!”.

Nhị Cẩu Tử đã bị hành động bộc phát bất ngờ này của nàng chấn kinh, lắp ba lắp bắp hỏi: “Lão đại cô nãi nãi của tôi ơi, người còn hung hăng hơn cả bọn ta khi tranh giành phụ nữ nữa cơ đấy!”

Thảm Trại Hoa lườm hẳn ta một cái: “Đám gọi ta là cô nãi nãi hử, ta còn lâu mới có ngoại tôn xấu như người vậy. Có điều người nói đúng rồi, hôm nay ta rất muốn đoạt người này!”

Nhị Cẩu Tử muốn nói mà không thể thốt ra lời, nghi ngờ hỏi: “Người cứ như vậy tùy tiện mang người ta về núi? Không, không, không cần thương lượng với Nhị đương gia sao?”

Lời này vừa nói ra, Thảm Trại Hoa cũng có chút chần chờ. Nàng không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có chút sợ Nhị Đương Gia Đồi Giản trong miệng Nhị Cẩu Tử mà thôi. Đường đường một Đại đương gia Kim Ngân trại, sao lại phải sợ người đảm đương vai trò quân sư chứ? Nhưng có lẽ Thảm Trại Hoa cũng hiểu, tất cả chuyện lớn nhỏ ở Kim Ngân trại này nếu không có Đồi Giản, khẳng định sẽ rất lộn xộn, đến lúc đó Đại đương gia như nàng làm gì còn chỗ đứng. Nhưng “Tiết Đinh Sơn” trước mắt này nàng đã chờ từ rất nhiều năm mới xuất hiện, nếu như hôm nay thả hẵn ra, không biết lúc nào mới có thể gặp lại, chứ đừng nói đến việc thành thân.

Thảm Trại Hoa muốn tăng thêm can đảm cho mình, dù sao hôm nay Đồi Giản không có ở đây, trước tiên nàng phải đoạt người trước đã, dù cho Đồi Giản có tức giận thế nào thì cũng là chuyện đã rồi. Nàng nâng đại đao lên, quay đầu lại nói với các huynh đệ sau lưng: “Trực tiếp lên! Ở giữa thì cứ để lại cho ta, còn lại các người giải quyết! Nhớ đừng làm tổn thương người ta, nếu không về sau chung đụng sẽ rất khó coi! Đây là chuyện lớn cả đời của trại chủ ta, tất cả các người nhớ phải thêm chút sức đấy!”.

Nhị Cẩu Tử nhìn Thảm Trại Hoa tay nắm chuôi đao, thân thể nghiêng về phía trước cũng sắp chạy ra ngoài, khẽ cắn răng, hô: “Trại chủ cũng đã lên tiếng rồi, chúng ta làm huynh đệ, nhất định phải giúp trại chủ giải quyết cho xong chuyện lớn cả đời này!”.

Trong khi Nhị Cẩu Tử còn đang giương cao khẩu hiệu thì Thảm Trại Hoa đã nhắc đao vọt tới chỗ đám người Hàn Dịch, đám huynh đệ đứng ở phía sau thấy thế, cũng hùng dũng vùng vũ khí xông tới.

Thẩm Trại Hoa hành động bất ngờ, Hàn Dịch chưa kịp phản ứng thì đã thấy nàng vung đại đao lao đến trước mặt. Thời gian quá ngắn, hắn hoàn toàn bị động, nỗ lực tránh thoát đường đao, còn chưa đứng thẳng người, sống đao đã hung hăng bổ vào vai. Thẩm Trại Hoa trời sinh khí lực rất lớn, trong trại rất nhiều huynh đệ đều không phải là đối thủ của nàng, nhất đao này, dụng hết toàn lực, ép Hàn Dịch thiếu chút nữa quỳ một chân trên đất.

Trên bả vai thật sự rất đau, Hàn Dịch không khỏi hít vào một hơi lạnh. Thẩm Trại Hoa nghe thấy thế, lập tức ngừng động tác: “Người đừng chống trả nữa, người mà ngươi mang theo cũng không nhiều lắm, đều sắp bị huynh đệ ta đánh chết rồi!”

Hàn Dịch nghe vậy, trong lòng

29. Chương 27: Chương 27

Lúc về đến nhà, trăng đã lên đến đỉnh đầu rồi. Cổ Đồi trên đường về mệt mỏi rã rời, cuối cùng nằm ở trên lưng Cổ Nam Châu ngủ say sưa. Thắm Trại Hoa sau khi giúp Cổ Nam Châu thận trọng thả cậu nhóc lên giường, liền dắt Tiểu Thụ quay trở về nhà.

Đun một nồi nước nóng hổi để ngâm chân, Thắm Trại Hoa thoải mái khép mắt, đầu khẽ cúi thấp xuống, nhìn như đang ngủ thiếp đi tới nơi. Còn Tiểu Thụ thì ngược lại, không hề buồn ngủ chút nào, nhìn thẳng vào người nào đó nửa buổi, rồi đá đá chân hỏi: “Tỷ thích Cổ Nam Châu đúng không?”

Thắm Trại Hoa lập tức liền tỉnh táo, liếc nhìn Tiểu Thụ, thấy con bé không giống như đang nói mớ, vội hỏi ngược lại: “Sao đột nhiên muội lại hỏi như thế?”

Tiểu Thụ cúi đầu nhìn hai đôi chân chen chúc trong chậu gỗ, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt. Kể từ khi Lão Đầu bỏ đi, con bé liền vẫn sống dựa dẫm vào Thắm Trại Hoa. Nàng đi đâu, thì con bé liền đi theo tới đó, chưa bao giờ rời xa. Trước đây kể cả Thắm Trại Hoa đã thành thân với Hàn Dịch, nhưng con bé vẫn có thể cảm giác được, Hàn Dịch đối với mình và tỷ ấy không hề khác biệt gì. Sau này Hàn Dịch mất rồi, bản thân con bé và Thắm Trại Hoa lặng lẽ dắt nhau đến định cư tại thôn Hạ Tuyền vắng vẻ này mà sống qua ngày, mặc dù kham khổ, nhưng hai người sống nương tựa lẫn nhau, ngày qua ngày cũng dễ dàng hơn nhiều.

Thế nhưng những ngày bình tĩnh vô ba đó lại đột nhiên chấm dứt bởi sự xuất hiện của Cổ Nam Châu, hàng xóm láng giềng với nhay chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy. Hắn không hề có bất cứ hành động nào cố ý nhưng lại như dòng nước mát từ từ xâm nhập vào cuộc sống của bọn họ.

Mới vừa rồi trên đường trở về, con bé và Cổ Đồi chạy ở phía trước, thỉnh thoảng lại ngừng bước, liếc về phía sau xem xét tình hình, đập vào mắt là hình ảnh hai người họ sóng vai đi cạnh nhau, không nhanh không chậm. Vóc dáng Cổ Nam Châu rõ ràng cao hơn Thắm Trại Hoa rất nhiều, lại không ngờ hòa hợp đến thế. Thắm Trại Hoa đang nói gì đó, hắn thì hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm người bên cạnh hết sức nghiêm túc. Đôi lúc tiếng cười của hắn theo gió mà đến, nhẹ nhàng và chậm rãi cực kì.

Đột nhiên Tiểu Thụ ý thức được, trong sinh mệnh Thắm Trại Hoa cuối cùng rồi sẽ sẽ xuất hiện những người khác, đi cùng tỷ ấy đến hết đời.

Con bé nửa buổi không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào chậu rửa chân, Thắm Trại Hoa thấy thế liền hỏi: “Không phải muội cũng thích hắn sao? Hắn không ngại phiền toái, dạy chúng ta hiểu biết chữ nghĩa, đối đãi với mọi người cũng rất bình hòa!”. Sau đó lại bồi thêm một câu: “Hơn nữa đáng đáp cũng rất tốt!”.

Tiểu Thụ buồn buồn đáp một tiếng rồi không nói thêm lời nào nữa. Thắm Trại Hoa thở dài: “Muội đã trưởng thành rồi, không thông suốt đáng yêu như khi còn bé, trong đầu buồn bực ảo não, ta đoán chừng sợ về sau sẽ không được gả ra ngoài đâu!”. Dứt lời còn làm bộ lắc đầu, giọng đầy hồi ức.

“Tỷ cứ lo chăm sóc bản thân mình đi đã!”. Nước có chút nguội, Tiểu Thụ định nâng chân lên hong khô, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Thắm Trại Hoa đưa tay vuốt vuốt đầu Tiểu Thụ đáp: “Ta có gì mà phải tăng cường chăm sóc. Chờ đến khi muội gả vào một nhà tốt rồi thì ta sẽ trở về núi Kim Ngân, khai hoang một mảnh đất, tự mình nuôi sống mình.”

“Tỷ không tái giá sao?”, Tiểu Thụ hỏi.

Thắm Trại Hoa gác chân lên thành bồn, hai tay chống cằm: “Ta đã từng tuổi này, lại còn đã hòa ly, có cái gì tốt mà gả? Mấy năm qua, Lý đại ca và Khâu nãi nãi không ngừng mai mối cho ta với vô số người nhưng thật sự ta không thấy hứng thú với họ chút nào!”.

Tiểu Thụ nghe thấy thế liền buồn cười, chen miệng nói: “Nói gì? Nói với tỷ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt sao?”

Thắm Trại Hoa lắc lắc đầu: “Trong bụng ta không có chữ nghĩa gì, kể cả bọn họ nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt ta cũng không hiểu. Khâu nãi nãi nói, tìm nam nhân sống qua ngày, đàn ông thật thà là được.

Những người đó đúng là đang hoang thật thà, nhưng mà ta thật không biết nói gì với họ cả. Ta không muốn lấy người quá trầm mặc, cả ngày chẳng thốt nổi một câu!”.

“Ta chỉ muốn tìm người thật sự hòa hợp với mình. Mặc kệ là ta nói hắn nghe, hay là hắn nói ta nghe, đều được!”. Thắm Trại Hoa lại tiếp tục: “Nhưng vẫn chưa gặp được!”.

Tiểu Thụ bất thành linh hỏi: “Hàn Dịch thì sao? Hắn với tỷ xem như cũng hòa hợp đấy chứ?”.

Thắm Trại Hoa đang dạt dào cảm khái, đột nhiên Tiểu Thụ lại chuyển đề tài về Hàn Dịch, khiến nàng trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, ngớ ngẩn, nói: “Chắc là cũng có chút chút!”. Điều bộ vô cùng thiếu tự tin.

Tiểu Thụ giả vờ nghiêm túc, nói: “Nhưng hình như muội nhớ là mỗi khi tỷ làm sai, đều bị huynh ấy mắng còn gì!”.

Thắm Trại Hoa đỏ mặt: “Cái đó, cái đó, cũng có khác gì hắn nói ta nghe đâu, đúng chứ!”.

Tiểu Thụ hé miệng nở nụ cười, mắt thấy Thắm Trại Hoa không nhịn được giơ tay lên muốn nhéo mình, vội vàng đi giày vào, hai ba bước chạy vào phòng ngủ nhảy lên kháng, im lặng chìm vào giấc mộng.

Thắm Trại Hoa lắc đầu, bưng nước rửa chân ra cửa, rồi hắt ra ngoài sân. Mơ hồ nghe được sát vách, Cố Nam Châu đang nhỏ giọng gọi Cố Đồi, giọng điệu vừa bất đắc dĩ lại dịu dàng. Trong lúc nhất thời không muốn vào nhà, đặt mông ngồi ở ngưỡng cửa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vầng trăng đang treo cao.

Gần tới rằm, trăng vừa sáng lại vừa tròn. Ánh trăng dịu dàng, cúi đầu không nói, lẳng lặng đưa mắt nhìn xuống chúng sinh.

Có lẽ cũng sắp đến Trung thu rồi. Thắm Trại Hoa yên lặng tính ngày, đại khái chỉ khoảng hai ba ngày nữa. Nàng lại chưa chuẩn bị gì cả. Những năm trước Trung thu cũng như thường ngày, nàng và Tiểu Thụ một chút ý tứ ăn mừng cũng không có, nhiều lắm là Khâu nãi nãi làm vài món ngon rồi kêu hai người sang ăn bữa cơm, còn lại cũng không có gì đặc sắc.

Thậm chí ngay cả bánh trung thu nàng cũng không làm. Tuy nói một mặt là bởi vì người thiên về phái hành động như nàng thực có chút lười, mặt khác có lẽ là do chỉ có hai người họ, ai cũng không hề thích náo nhiệt, cho nên không muốn tổ chức rền rang chi cho mệt.

Nhưng thời điểm này, khi nhìn vầng trăng sáng vằng vặc đang treo lơ lửng giữa không trung, nghe viện sát vách vang lên những tiếng động rất nhỏ, còn cả ánh đèn dầu leo lét hắt ra từ cửa sổ, đột nhiên Thắm Trại Hoa lại muốn có một ngày trung thu thật ý nghĩa.

Đã nhiều năm nàng không trải qua một ngày trung thu náo nhiệt rồi. Năm trước ở Kim Ngân trại, ngày ngày đều náo nhiệt, tiết Trung thu thì lại càng không phải nói; Sau này khi về ở Hàn phủ, kể cả có ăn cơm nhanh một chút cũng có thể bị Cam Đường chê cười, khắp nơi đều là quy củ, trúng thu cũng thì lại càng quy củ.

Hôm nay, nàng muốn trôi qua một lễ Trung thu thật đặc biệt như mình từng mong muốn.

Nhất định sáng sớm mai phải mời Khâu nãi nãi đến. Nàng và Khâu nãi nãi là đầu bếp chính, Tiểu Thụ ở một bên giúp đỡ, lưỡi biếng thì không có cơm ăn. Sau đó đợi đến tối, khẳng định trăng vừa

30. Chương 28

Đám đông ồn ào vây quanh giải thích rõ ràng sự việc, sau đó nhanh chóng lui về trong đám người. Thẩm Trại Hoa lặng lẽ ném cho nàng một ánh mắt tán thưởng.

Vợ Ngô Phong bất ngờ bị người đoạt phần diễn của mình, không kịp phản ứng ngay, an tĩnh chốc lát, lại chỉ Cố Nam Châu nói: “Trưởng thôn à, người cũng biết hai hài tử kia của ta, thông minh ngoan ngoãn, trước đây Lý phu tử rất thích chúng. Hôm nay người để cho người không rõ lai lịch làm Phu Tử, chúng ta nể mặt người, cũng liền đồng ý nhưng hẳn thật sự là kỳ cục nha, người nói thử xem, chưa bao lâu, liền đánh hai hài tử của ta đến sợ quá mà đi mất. Ta đúng thật là số khổ mà. Hôm nay ta nói cho người, không tìm được hài tử về, ta liền đập đầu chết ở trước cửa nhà người.”

Hiển nhiên, Cố Nam Châu chưa từng gặp kẻ nào nói dối trắng trợn như vợ Ngô Phong, yên lặng che môi ho hai tiếng. Trái lại, Thẩm Trại Hoa rất bình tĩnh, yên lặng nghe vợ Ngô Phong giãi bày khóc xong, nói: “Nhi tử của người chúng ta nhất định sẽ tìm, người đừng lo lắng chuyện này, ta lập tức gõ chuông, gọi mọi người đến, mọi người đồng loạt tìm, nhất định có thể tìm được.”

Ngô Phong rất là bất mãn hỏi: “Cứ như vậy thôi? Vậy hẳn thì sao?” Ngón tay chọc thẳng vào mặt Cố Nam Châu, tí nữa thì đụng chóp mũi.

Còn không đợi Cố Nam Châu bước lui về phía sau né tránh ngón tay này, Thẩm Trại Hoa đột nhiên lạnh lùng nói: “Để tay xuống cho ta!” Về mặt hết sức khó chịu.

Vợ Ngô Phong bị dọa đến mức run lên, gương mặt lấy tay xuống, ngón tay không tự chủ được chà chà vào mép quần.

Thẩm Trại Hoa không đợi nàng nói nữa, lạnh lùng nói: “Hắn là Phu Tử ta mời tới học đường, là Lão sư của học trò. Trời, đất, vua, cha mẹ, thầy đều phải kính, người trực tiếp lấy tay chỉ vào Cố Phu Tử là tính làm chuyện gì? Tính khí hắn tốt không so đo với người nhưng ta không có kiên nhẫn bỏ qua tật xấu này. Hắn làm Phu Tử, không cần các người nể tình mới có thể làm. Nếu các người có cái gì không hài lòng cứ nói trước mặt ta, muốn thay đổi người cũng tùy các người, nếu là có thể tìm được người học vấn tốt hơn hắn, các người lập tức đổi, nếu Thẩm Trại Hoa ta nói sai, lập tức thu dọn đồ đạc rời đi, vị trí trưởng thôn này sẽ để cho nam nhân của người làm cũng không sao.”

Sắc mặt vợ Ngô Phong lúc xanh lúc đỏ, “Vậy hẳn đánh hai hài tử của ta, liền dễ dàng bỏ qua vậy sao?”

Thẩm Trại Hoa cảm thấy buồn cười nhìn nàng một cái: “Vậy người muốn thế nào? Đánh lại? Ta thế mà không biết, ngày hôm nay làm Phu Tử, thậm chí ngay cả học trò cũng không thể chạm vào rồi hả?”

Về mặt vợ Ngô Phong bất mãn, trong miệng lẩm bẩm lầu bầu, Thẩm Trại Hoa thật sự bực bội, bỏ lại một câu “Nếu như người thật sự muốn truy cứu, vậy thì trước hết tự mình tìm đứa nhỏ về đi. Vào buổi tối gọi người cả thôn lên khắp núi đồi đi tìm nhi tử của người, ta cũng thật ngại vì gây phiền toái lớn cho mọi người.” xoay người liền ra khỏi đám đông, thuận tiện cũng kéo Cố Nam Châu ra ngoài.

Vậy mà còn chưa đi được hai bước, trong đám đông liền bật ra tiếng kinh hô: “Vợ Ngô Phong, vợ Ngô Phong người làm sao vậy?”

Thẩm Trại Hoa thở dài thật sâu, tiếp tục đi về viện mình. Vậy mà chân còn chưa có bước lên, sau lưng lại vang lên tiếng gào: “Trưởng thôn, trưởng thôn, Vợ Ngô Phong lại ngã đi, người mau đến xem thử đi.”

Thẩm Trại Hoa nắm chặt tay cổ nhin, chấp nhận quay lại chỗ đám người ngồi xổm xuống bên cạnh xem vợ Ngô Phong hôn mê bất tỉnh.

Đạo này, người đàn bà chanh chua có nhiều lắm, Thẩm Trại Hoa chưa thấy qua một ngàn, cũng đã gặp tám trăm. Nàng từ trước đến giờ không sợ những nữ nhân này. So âm thanh, nàng chỉ cần ở đỉnh núi gào thét một tiếng, giọng đã vang vọng tới mây quả núi ; so hơi sức, không chừng sức lực của nam nhân nhà những người đàn bà chanh chua đều kém hơn nàng ; so da mặt, mặc dù mặt mấy nàng dày hơn, nhưng nắm đầm của nàng cứng, mặc cho da mặt các nàng dày, nàng chỉ cần hời hợt dùng tay đánh nát cái vỏ, người ta cũng chỉ có ngoan ngoãn cầm miệng thôi.

Tuy là Thắm Trại Hoa gặp rất nhiều người đàn bà chanh chua nhưng người giống như vợ Ngô Phong, ở trong mắt của nàng, thật đúng là có một không hai! Chớ nhìn người ta có giọng nói khỏe khoắn, dáng vẻ cường tráng mà nhầm. Hình như người ta là người yếu ớt đấy. Nếu nàng ta gặp chuyện không thể giải quyết bằng hành vi của người đàn bà chanh chua thì toàn bộ máu của nàng ta liền vọt từ bàn chân lên tới đầu, sau đó nghe “Rầm”, liền ngất đi.

Người này hôn mê, hay là giả ngất? Thắm Trại Hoa thật boăn khoăn. Tiếp tục tranh cãi? Đối thủ đã ngất, mình ở nơi này không tự tránh đi là có ý gì? Nếu bỏ đi? Lỡ người ta xảy chuyện gì, mình thật sự áy náy. Cho nên trước hết cứ cứu người tỉnh rồi hãy nói!

Đặt tay ở huyệt nhân trung (huyệt vị nằm ở giữa mũi và miệng) của vợ Ngô Phong hung hăng bấm một cái. Chỉ chốc lát sau, vợ Ngô Phong lặng lẽ mở mắt, từ từ tỉnh lại.

Thắm Trại Hoa đứng lên, lạnh lạnh nói: “Ta lập tức kêu các thôn dân đi tìm thi tử của người, người mau về nhà kêu Ngô đại ca đến, thuận tiện cũng chuẩn bị cây đuốc để dùng. Nếu là ngất nữa, chiếu cổ người đã đủ rồi, cũng không có tâm tư tìm thi tử người nữa. Ta nói lại một lần nữa, thi tử của người tìm về rồi; nếu sau này người lại tìm Cổ Phu Tử gây phiền toái, ta nhất định sẽ không đồng ý. Đến lúc đó ta thật sự bị bức mình, ta không biết chắc ta sẽ làm ra những chuyện gì.”

Vợ Ngô Phong nghe vậy, không dám nói nhiều nữa, lập tức từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ ít bụi dính trên người, vội vàng chạy về nhà.

Thắm Trại Hoa trở về viện, nói sơ qua cho Khâu nãi nãi biết một chút sự tình, lại dặn dò Tiểu Thụ, Cổ Đồi mấy câu, vội vã đi tới đầu thôn.

Cổng thôn có một chuông lớn, cũng không biết đã để bao nhiêu năm, thời điểm Thắm Trại Hoa đến thôn Hạ Tuyền nó đã ở đó. Thôn nhỏ, lại vắng vẻ, quanh năm suốt tháng cũng không có chuyện gì lớn nên tiếng chuông ít vang lên.

Thắm Trại Hoa cước lực nhanh cộng thêm chuyện tìm người không thể chậm trễ được, nàng không chờ Cổ Nam Châu tự mình đập bậc đá trên sườn núi chạy đến cổng thôn trước kéo gậy gỗ lớn dựng vào chuông cổ, âm thanh to ngân nga, từ từ vang lên, liền miền bất tận.

Tiếng chuông vang lên, Thắm Trại Hoa từ trên bàn nhảy xuống, dựa vào cây cột, ngược lên nhìn ánh trăng, thở dài dằng dặc: Ôi! Bánh Trung thu trong nồi nàng còn chưa có ăn nha. Sớm biết có sự tình này nên ăn trước một cái rồi nói.

Thôn dân nghe được tiếng chuông, cũng ríu rít ra khỏi nhà chạy theo hướng cổng thôn. Cũng chẳng bao lâu, người trong thôn có thể tới liền tới đủ. Thắm Trại Hoa nhìn đa số mọi người khỏe miệng còn mang theo váng dầu, trong lòng càng thêm buồn phiền, miếng thịt sườn giòn giòn, thịt gà xào củ cải chua, còn có canh nấu củ cải, từng cái một đều dao động ở trước mặt nàng. Lặng lẽ đè bụng, Thắm Trại Hoa thở dài: đúng là trưởng thôn số khổ!

Thấy đa số mọi người đã tới, Thắm Trại Hoa lại nhảy lên cái bàn, hắng giọng một cái, cao giọng nói sơ qua một lần ngọn nguồn mọi chuyện. Cuối cùng, nói: “Hôm nay là Trung thu, chính là lúc bà con ăn bánh Trung thu, uống chút rượu ngô nhưng hôm nay bị con gọi tới giúp con tìm người, đúng là gây phiền toái lớn cho bà con rồi. Chỉ là chúng ta đều là người trong một thôn, từng nhà khó tránh khỏi có lúc gặp khó khăn, lúc này, trong hương thân chúng ta không giúp một tay, còn mong đợi ai tới giúp? Cho nên con đây là trưởng thôn, cũng làm mặt dày gọi mọi người đến, chúng ta chịu một nhọc một chút, chia phương hướng ra tìm, tìm đứa nhỏ về, cũng là làm một việc thiện mà đúng không?”

Thôn dân nhao nhao gật đầu. Thắm Trại Hoa đếm số người, chia người đại khái làm bốn phần đi theo bốn hướng đông tây nam bắc, giữ lại vài người vợ trẻ ở trong thôn xóm chung quanh tìm kiếm. Thắm Trại Hoa cũng không dám trễ nãi, tùy tiện chọn một phương hướng rồi dẫn mọi người đi. Đi tới nửa đường, Cổ Nam Châu mới đuổi theo, đưa lễ cầm trong tay cho Thắm Trại Hoa: “Mới rồi Khâu nãi nãi kín đáo đưa cho ta đây, nói là để cho người ăn lót dạ trước.”

Thắm Trại Hoa cũng không từ chối, lau lê vào ống tay áo, gặm hai ba miếng là hết sạch.

Thôn Hạ Tuyền là một thôn nhỏ bị dãy núi vây quanh, mặc dù không có núi nào hùng vĩ, nhưng những

sườn núi nhỏ không có tên cũng dài liên miên không dứt. Trên đường đi Thắm Trại Hoa và mọi người đã bị tách đến mấy lần, đến lúc này chỉ còn nàng cùng Cổ Nam Châu. Hai người đi theo con đường nhỏ quanh co, giờ cây đuốc kêu lớn.

Mắt thấy sắp đến đỉnh ngọn núi, Thắm Trại Hoa kêu một hồi nhưng chung quanh im ắng khiến nàng hơi ủ rũ lại thêm lòng bàn chân co rút vô cùng đau đớn, nàng định ngồi xuống khối đá lớn, nói: “Ta mệt mỏi quá nghỉ một lát.”

Cổ Nam Châu giờ cây đuốc nhìn chung quanh, nói: “Vậy người cứ nghỉ một lát trước đi, ta thử tìm ở chung quanh xem.”

Thắm Trại Hoa thật không muốn đi nên cũng kệ hấn, dặn dò: “Vậy người cẩn thận nhé. Trời tối, người nhìn đường cho kỹ.”

Cổ Nam Châu gật đầu, cầm cây đuốc chui vào rừng cây bên cạnh.

Còn không đợi Thắm Trại Hoa ngồi ầm chỗ, đột nhiên giọng của Cổ Nam Châu từ trong rừng vọng tới. Trong lòng Thắm Trại Hoa không yên giống như bị kim châm vội chạy như bay theo hướng Cổ Nam Châu rời đi lúc nãy. Vậy mà đến nơi phát ra âm thanh, Thắm Trại Hoa giờ cây đuốc nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy bóng dáng Cổ Nam Châu đâu. Nàng đoán chắc hơn một nửa là Cổ Nam Châu rơi vào cạm bẫy nào rồi.

Trong thôn Hạ tuyền không chỉ mình nàng săn thú. Có vài gia đình trong nhà có hán tử thân thể khỏe mạnh, vào lúc rỗi việc đồng áng cũng lên núi săn bắn. Mặc dù không phải mỗi lần đều săn được đồ đáng tiền như nàng nhưng cũng xem là có thu vào. Trong giai đoạn ngày mùa này, người săn thú ít nhưng bầy rập người đào lúc trước vẫn còn ở đây. Đại khái Cổ Nam Châu nhất thời không thấy, chân đạp trúng đi.

Chỉ là dù rơi vào bầy rập cũng không thể yên ắng lâu đến thế. Thắm Trại Hoa chợt nhớ ra có người sẽ vót nhọn những đoạn trúc để khi con mồi rơi vào bầy trong chớp mắt sẽ bị đâm thủng lỗ chỗ như cái sàng. Chẳng lẽ Cổ Nam Châu đen đủi rơi vào bầy rập như thế?

Càng nghĩ càng sợ, trong lòng nàng tựa như có lửa đốt, lại la lớn lên nhưng kêu một lúc lâu vẫn không được đáp lại. Đến cuối cùng, giọng của nàng lại trở nên nức nở mơ hồ.

Trong rừng cây đen như mực, lá cây rậm rạp, trăng sáng cũng không có ích gì, ánh trăng bị chia cắt làm mọi thứ trở nên mờ ảo. Cây đuốc trên tay cũng chỉ chiếu sáng trong khoảng nhỏ nhìn bên này không thấy được bên kia. Trong lòng Thắm Trại Hoa rất bồn chồn nhưng lại không thể làm gì, chỉ đành phải dùng mũi ngửi, cúi người xuống sát mặt đất tìm kiếm hạm không thể bò trên mặt đất.

Gió thổi làm lá cây rụng rào rào. Trong lúc mơ hồ nàng nghe được tiếng đánh nhau bên tảng đá lẩn vào trong gió.

31. Chương 29

Hắn nghe theo lời của nàng thử cử động thân thể, lại nhận thấy cả người mềm nhũn, xương cốt rã rời, căn bản không có sức đứng lên. Từ trên miệng hang nàng nhìn xuống thấy rất rõ ràng động tác của hắn, thở dài, bảo: “Người đừng cử động nữa, trước cứ nằm nghỉ cho khỏe. Ta sẽ xuống núi gọi người tới giúp một tay, mang người lên.”

Dứt lời, Thắm Trại Hoa liền đứng phắt dậy, đang muốn xoay người xuống núi thì trước mặt bỗng tối sầm, thân thể liền không thể khống chế ngã nhào tới trước.

Hồngбет! Lần này hai người đều ngã xuống động mất rồi. Trong lòng nàng âm thầm kêu khổ, thân thể đã lao tới rồi.

Lúc nàng đang rớt thẳng xuống đáy động, hắn đang cố gắng dựa vào vách động tự mình đứng lên. Nào biết chân còn chưa có nâng lên, một bóng đen đã từ miệng động rơi xuống, trong động ngược lại càng ngày càng sáng. Hắn giật phắt ngẩng đầu lên thì nửa người nàng đã đụng vào người của hắn.

Cổ Nam Châu chỉ cảm thấy cái đụng này đối với hắn mà nói đúng là mạnh đến chấn động cả trời đất. Tội nghiệp hắn vừa mới cảm thấy xương cốt hơi bình thường, lại bị vỡ vụn thành cả ngàn mảnh, rải rác trong khắp người mình.

Mắt vẫn thấy tối sầm như trước, nàng cũng nằm ở trên người hắn một lúc lâu. Nàng dần tỉnh táo. Tay chân vẫn không có sức, nàng cố gắng gượng dậy dịch khỏi người hắn, thừa dịp bóng tối che giấu, dùng tay che trước ngực mình, khóc không ra nước mắt.

Mụ nội nó! Chỗ này cũng không phải là nơi có thể đụng, đau chết đi được!

...

Trong động tối đen như mực, im ắng. Hai người bị thương nằm cạnh nhau ở đáy động, chịu từng cơn đau nhức khắp cơ thể

Hồi lâu, cơn đau cũng bớt đi, nàng bò đến nơi cây đuốc rút xuống quờ quạng tìm, sau đó lấy que đánh lửa vẫn mang theo bên mình, đốt cây đuốc, cắm ở chỗ hở của đồng đá. Đáy động lại lần nữa sáng rực

Thấy Cổ Nam Châu vẫn không động dậy, nàng bước đến trước mặt hắn, hỏi: “Người không sao chứ? Có bị gãy xương hay trật khớp không?”

Cổ Nam Châu hít một hơi thật sâu, cảm thấy ngực cũng không quá đau đớn, ho khan hai tiếng, rồi trả lời: “Không có việc gì, vẫn ổn. Chỉ là người thế nào cũng đột nhiên rút xuống?”

Thẩm Trại Hoa có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Chuyện này là, từ chiều tới giờ ta chưa ăn gì nên đói bụng đến choáng váng, mặt mày say sẩm, ta liền ngã.”

Đánh chết hắn cũng không thể nghĩ nàng ngã xuống vì lí do dễ khóc dễ cười như vậy. Hắn âm thầm nghĩ trong lòng người này đối là không chịu được, sau này cần chú ý nhiều hơn, không để chuyện như hôm nay lại xảy ra, đầu choáng váng, mắt tối sầm ngã xuống, không chừng sẽ xảy ra chuyện mất.

Biết hắn vẫn có thể nói năng mạch lạc, nàng cũng không hỏi nhiều nữa, cầm cây đuốc sầm soi chung quanh, nghĩ bản thân có thể bò ra ngoài trước rồi gọi người đến mang hắn lên.

Nhưng mà nàng xem một vòng, cũng chỉ có thể chán nản thở dài. Lúc người đào bẫy rập nhất định là đã cào bằng chung quanh cái bẫy này làm bẫy rập trở nên trơn trượt, một chút nhô ra cũng không có. Tuy nàng quyết tâm leo lên, không ngại mặt tường trơn trượt nhưng nàng cũng không phải thần lùn, bám đất là lên được.

Nàng đành quay lại ngồi cạnh hắn, uể oải thở dài. Lúc này ngực hắn vẫn còn đau, nghĩ nàng bởi vì trong lúc nhất thời ra không được mà buồn bực, cũng thở dài như nàng.

Thẩm Trại Hoa liếc nhìn hắn, thấy hắn chẳng mấy may mở miệng phản ứng gì lại chán nản thở dài: “ôi ~ ”

Rốt cuộc hắn cũng quay đầu lại nhìn nàng: “Làm sao vậy? thở dài liên tục?”

Thẩm Trại Hoa thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, lúc này nổi lên ý xấu, hai tay chống má, vẻ mặt khổ não nói: “Chúng ta có khả năng không ra được. Các bên của bẫy rập đều trơn trượt, ta không bò lên nổi. Lần này, hai tiểu hài tử nhà họ Ngô còn không có tìm được mà hai ta ngã xuống đây rồi.”

Cổ Nam Châu cho là nàng thực sự sợ, gượng ngồi dậy, cười nói: ” Sẽ không như vậy đâu .Cùng lắm khi trời sáng, mọi người phát hiện không thấy hai ta, tự nhiên sẽ tìm chúng ta. Huống hồ, chúng ta đều đi tìm người, bọn họ biết chúng ta đã tới đỉnh núi này. Mọi người sẽ đến tìm chúng ta trước, đến khi có người tới, chúng ta lại kêu vài tiếng, chắc chắn có người nghe được.”

Nàng vốn chỉ muốn hù dọa hắn một chút, lại không nghĩ rằng hắn lại chu đáo xoay qua an ủi nàng như thế khiến nàng không biết phải nói tiếp thế nào, chỉ gật đầu, lại ngăn người nhìn chăm chăm quang sáng lấp lờ của cây đuốc. Cổ Nam Châu nghĩ trong lòng nàng vẫn đang lo lắng, nhanh chóng đến bên cạnh nàng, hắng giọng nói: “Thật sự không có chuyện gì đâu, khi ta còn bé đã từng rơi vào một cái giếng ở nơi hẻo lánh, ở trong giếng suốt đêm chờ người cứu ra. Ta được cứu ra ngoài, vẫn sống tốt đến hôm nay đây thôi.”

Cổ Nam Châu đột nhiên nói chuyện cũ của mình, nàng hứng thú nhìn hắn: ” Là chuyện gì xảy ra thế? Người là người điềm đạm như vậy, khi còn bé khẳng định rất ngoan, làm sao sẽ rơi vào giếng chứ?”

Thấy hai mắt nàng long lanh nhìn mình chăm chú, Cố Nam Châu dứt khoát mở miệng nói, " Người đã đoán sai rồi, khi còn bé ta không được ngoan ngoãn, nhiều lắm là kẻ con nhà quyền quý yếu ớt mà thôi."

Khi còn bé hắn tự tung tự tác, đúng là cậu ấm, ít biết xử sự mà thôi! Từ khi hắn chào đời, thân thể đã yếu ớt so với người thường kém hơn rất nhiều, quanh năm uống nhiều loại thuốc. Để chăm

ư: khi thì đây, khi mất, người của họ đã có thể nói
to lớn khi nói về "Đức vua" và họ đã nói về "Đức vua"
vì họ đã nói về "Đức vua" và họ đã nói về "Đức vua"

32. Chương 30

Thấy Thắm Trại Hoa không nghe lời mình khuyên, Lý Thiết Tượng càng thêm chắc hai người rơi vào bẫy là do nàng cố ý tạo ra, trong lòng cảm thán đúng là cây khô hồi xuân, mới nói: “Tìm được rồi, hai hài tử ở sau ngọn núi ngủ thiếp đi, lúc chúng ta tìm thấy, bọn chúng còn không biết xảy ra chuyện gì đây.”

Thắm Trại Hoa hỏi: “Hai người bọn họ đang yên lành, đến sau núi làm gì? Chỗ kia lại không cái gì hay để chơi.”

“À, trước kia hai đứa trẻ thấy sau núi có một tổ ong mật muốn lấy tổ ong về ném vào nhà Cổ Phu Tử. Nhưng chúng quá vụng về còn chưa có làm đã bị ong chích sưng mặt, sợ cha chúng đánh không dám trở về, nghĩ rằng chờ khi vết sưng xẹp bớt mới trở về. Nào biết chờ lâu quá lại ngủ thiếp đi không nghe nường chúng gọi.”

Thắm Trại Hoa sẵn giọng nói: “Cũng may không có chuyện gì, nếu không Cổ Nam Châu không sai cũng bị vợ Ngô Phong nói thành hung thủ giết người. Ta cảm thấy lạ, vợ Ngô Phong dạy mấy đứa bé thế nào mà tuổi còn nhỏ như thế đã thù rất dai. Người nghĩ thử, nhỏ như vậy đã ngang ngược như thế, lớn lên thì sẽ thế nào? Cũng không thể đến ba bốn mươi tuổi còn để cho cha mẹ bọn họ nuôi.”

Lý Thiết Tượng vỗ vai của nàng, cười nói: “Người lo lắng cái gì. Người cũng biết, ca Ngô Phong là người hầu trong cung, nghe nói có khả năng là người hầu hạ bên cạnh hoàng hậu đấy. Người ở kinh thành thường coi khinh người ở nơi khác. Người đó không có con về sau chết rồi tài sản sẽ về tay

33. Chương 31

Tìm về được hai hài tử ngang ngược từ sau ngọn núi, Ngô Phong mặc kệ sự ngăn cản của vợ, cởi quần hai đứa bé, bắt nằm úp mặt trên sân đá, đánh một trận thật nặng. Tien tay lấy mấy sợi lạt xuống sau đó bó thành một bó, đây chính thứ vũ khí tốt để đánh hài tử ngang bướng. Đánh vào người sẽ không để lại dấu nên sẽ không có chuyện đánh vài roi thì đau lòng không đánh nữa, thế nhưng thật sự rất đau, đến mấy ngày vẫn cảm thấy đau.

Sau một phen thay mây đổi gió, ma gào quỷ khóc hai huynh đệ Ngô Cốc và Phong Đăng đành hoãn được mấy ngày. Mỗi ngày đứng giờ đến học đường, chăm chú nghe Cố Nam Châu giảng bài, cánh tay chồng lên đặt ở trước bàn đọc sách, không nhúc nhích. Cố Nam Châu thấy hai đứa thay đổi khác hẳn vẻ ngang bướng quậy phá trước đây, trong lòng có phần vui mừng, nghĩ rằng đúng là trẻ con là dễ dạy!

Nhưng chỉ được mấy ngày, Cố Nam Châu vô tình bắt gặp hai huynh đệ Ngô Cốc, Phong Đăng cùng mấy đứa bé vây đánh, lăng mạ một đứa bé gầy yếu. Hắn chỉ cảm thấy công sức mấy ngày nay khích lệ Ngô Cốc, Phong Đăng đã bị quăng cho chó mất rồi.

Tức đến nổi mặt mũi vằn vẹo, Cố Nam Châu quát một tiếng, kéo đứa bé bị vây ra sau mình, giận dữ nhìn một hàng tiểu ác bá ở trước mặt.

Hỏi từng đứa một, Cố Nam Châu tức đến nổi lông mày dựng đứng cả lên. Cảm thước đánh thật mạnh mấy trò cùng lớp rồi cho về, chỉ bảo hai huynh đệ Cốc và Phong Đăng ở lại.

“Nói đi, vì sao hai người bắt nạt đồng môn của mình? Còn ép những học sinh khác cùng đi bắt nạt người ta?” Cố Nam Châu hỏi.

Ngô Phong Đăng nghe vậy, không trả lời câu hỏi của Cố Nam Châu, ngược lại hung hăng quát mấy đứa bé khác: “Lại dám bán chúng ta, để xem ta trị các người.”

Trong cơn giận dữ, Cố Nam Châu đập mạnh thước lên bàn. Âm thanh vang dội làm hai đứa trẻ giật mình, sợ hãi. Về mặt hắn nghiêm nghị: “Trò dẫn đầu bắt nạt đồng môn, đã không hối cải mà còn nghĩ tới chuyện trả thù người khác? Trò...trò đúng là hoang đường đến cực điểm! Các trò hôm nay không được về nhà ngay, ở chỗ này tự suy nghĩ cho ta, lúc nào biết mình sai rồi thì ta dẫn các trò về. Phàm hạnh các trò như vậy, ta đành phải tìm phụ huynh các trò nói thôi.”

Ngô Phong Đăng cũng không sợ, lớn tiếng mà hét lên: “Cũng chỉ là một con hoang thôi, có cái gì mà không thể bắt nạt? Đại bá mẫu ta nói rồi, chờ một thời gian nữa Hoàng đế chết, chủ tử của đại bá chúng ta đã có thể tôn quý hơn nữa; nhà họ Ngô chúng ta có thể lật người làm chủ, không biết so với người khác cao quý bao nhiêu. Nó cũng chỉ là một con hoang thôi, ta muốn bắt nạt liền bắt nạt, người có thể làm gì chúng ta? Chắc chắn sau này, người còn phải xin ta cho người miếng cơm ăn đấy.”

Lời này vừa nói ra, Ngô cốc lập tức che miệng Ngô Phong Đăng, hung hăng quát: “Đại bá không phải đã cảnh cáo, lời trong phòng khách hôm đó, ai nghe được cũng không thể nói ra rồi sao? Người cẩn thận về sau đại bá sẽ không cho người vào kinh.”

Ngô Phong Đăng cũng là lỗ miệng, bị ca ca quát lớn, cũng tự bịt miệng mình: “Ca đừng nói cho đại bá, đệ không dám nói nữa, nhất định là không nói.” Còn ngẩng đầu liếc Cố Nam Châu một cái.

Lúc này, lòng Cố Nam Châu rối như tơ vò. Hắn không biết hai cái đứa bé vô tâm trước mắt này nói như vậy có đúng không, nhưng tận sâu trong lòng hắn quả thật đã tin bảy tám phần. Hắn đã từng nghe người ta nói qua; Ngô Đình, ca ca Ngô Phong là người hầu hạ bên cạnh Giang Vu Uyển, đi theo Giang Vu Uyển nhiều năm như vậy, là trợ thủ đắc lực không thể thiếu của nàng ta.

Nhưng tối hôm trước, hắn nhận được thư của Lý công công, cũng không nhắc đến chuyện này. Lý công công là trung bộc tiên đế để lại, mặc dù không phải là người hầu trước mặt Hoàng đế, nhưng nhất định là người có thể tin, nếu không Hoàng đế cũng sẽ không giao chuyện liên lạc với Cố Nam Châu cho người này. Nhưng hôm nay nghe được như vậy, sợ là bên Giang phủ bên đang mưu tính chuyện gì mà Hoàng đế vẫn chưa biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, Cố Nam Châu cũng không có ý định truy cứu chuyện hai người bọn họ bắt nạt bạn cùng trường, sắc mặt dịu đi, để thước xuống bên cạnh, giọng nhẹ lại: “Những lời này các trò không thể nói lung

tung! Hoàng đế chúng ta là một người phúc đức sâu rộng, làm sao sẽ băng hà dễ dàng như vậy được? Các trò đúng là nghe lầm rồi.”

Ngô Phong Đăng thấy sắc mặt hắn đã dịu đi, lá gan lại lớn lên: “Chúng ta làm sao nghe lầm được? Đây là Đại bá mẫu chính miệng nói, ta cùng ca ca núp ở phía sau bình phong, nghe rất rõ ràng.”

Cố Nam

34. Chương 32

“Đúng là, sau cơn mưa thu là rét lạnh nha!” Cố Đồi thả quyển sách trên tay xuống, hai tay chấp sau lưng, thông thả đi đến bên cạnh Tiểu Thụ, thở dài nói.

Tiểu Thụ đang xem mê say một quyển sách thú vị lấy từ chỗ Cố Nam Châu, không thềm để ý tới lời Cố Đồi. Cố Đồi đang sầu não vì những cơn mưa thu triền miên mà Tiểu Thụ không hề nhìn, đành phải giận dỗi trở lại bằng ghế ngồi, mặt phụng phịu.

Sách quý gì! Chẳng lẽ còn đẹp hơn ta? Thật là không phân biệt tốt xấu!

Thẩm Trại Hoa đang hí hục mang giày nhưng giày quá chật, chân chỉ vào một nửa nhét thế nào cũng không vào. Thấy vẻ mặt hờn dỗi của Cố Đồi, Thẩm Trại Hoa rất muốn cười nhưng lại không dám bật cười, sợ Cố Đồi xấu hổ quá lại giận. Đang phân tâm, chân đang mắc kẹt bất ngờ đâm ra ngoài, xóc vào ngón tay cái của Thẩm Trại Hoa chảy máu.

Thẩm Trại Hoa hít mạnh một hơi, đưa ngón tay lên miệng mút. Máu còn chưa cầm đã thấy Lý Thiết Tượng mặc áo tơ, ướm dầm dề chạy vào.

Rũ rũ nước mưa trên người, Lý Thiết Tượng cũng không cởi áo tơ ra, vừa ngẩng đầu thấy bộ dáng của Thẩm Trại Hoa như vậy liền nói, “Người bao lớn rồi còn ngâm đầu ngón tay chơi?”

Thẩm Trại Hoa cũng không ngẩng đầu vẫn ngâm ngón tay hỏi: “Mưa lớn thế này, huynh tới nơi này tìm ta làm gì? Tìm rượu à...!!!”

“Uống rượu gì a!” Lý Thiết Tượng thẳng thừng từ chối, “Hai ngày nay mưa quá lớn, cái dốc nhỏ phía sau nhà Bạch Hoa bị sụp, nước đọng rất nhiều, ta đoán chừng nhà nàng ta cũng ngập nước, tới đây bảo người đi xem một chút. Ngộ nhỡ mưa này quá lớn, làm sụp hết phòng ốc, nàng trở lại ở đâu!”

Thẩm Trại Hoa vừa nghe, nhìn chằm chằm Lý Thiết Tượng cười gian. Lý Thiết Tượng bị nàng cười đến sợ hãi, không nhịn được đưa tay sờ cánh tay, vẻ mặt ngờ vực: “Này nói chuyện cứ nói, người cười cái gì, còn cười đến khó coi thế.”

Thẩm Trại Hoa cũng không tức giận, “Huynh là đại nam nhân, trời mưa lớn, huynh không ở trong nhà ngủ, chạy lung tung cái gì? Chẳng lẽ người lại học theo nữ nhân bọn ta, chuyên chọn lúc trời mưa mà rủ nhau đi nói xấu?”

Ánh mắt Lý Thiết Tượng né tránh, “Ở đó nói nhảm nhiều chi vậy sao không nhanh mặc áo tơ đi xem với ta một chút. Này Bạch Hoa là một tiểu cô nương, ta đây làm đại ca vẫn không thể quan tâm một chút à!”

Thẩm Trại Hoa càng cười vui vẻ: “Chà chà, ta cũng là tiểu cô nương nha, sao không thấy huynh quan tâm ta?”

Thấy Lý Thiết Tượng xấu hổ quá thành giận, Thẩm Trại Hoa vội vàng mặc áo tơ, mang theo nón cỏ: “Đi thôi, ta còn phải trở về làm cơm đấy.”

36. Chương 34

Tiểu Thụ đang nghe Cổ Đồi huyền thuyên bên cạnh, chợt mơ hồ nghe được tiếng khóc từ phía sau truyền đến. Lại cẩn thận lắng nghe, âm thanh kia rõ ràng là của Thẩm Trại Hoa. Tiểu Thụ quay đầu lại nhìn cẩn thận, chỉ thấy mơ hồ hai bóng người, những thứ khác nhìn không rõ lắm, liền mặc Cổ Đồi, xoay người đi tìm Thẩm Trại Hoa.

Cổ Đồi nín lại: “Này đừng đi, đó là chuyện của người lớn, chúng ta còn bé cũng không cần dính vào.”

Tiểu Thụ không nghe, “Ta nghe tỷ tỷ khóc, ta phải đi xem sao.”

Cổ Đồi chết sống không buông tay: “Người yên tâm đi, không có chuyện gì, có phụ thân ta ở đây, người là người lớn, người còn sợ gì. Chắc Trại Hoa tỷ tỷ uống nhiều rượu, mượn rượu làm càn đấy. Chúng ta vẫn nên sớm trở về, chuẩn bị nước nóng mới đúng.”

Tiểu Thụ nghe cũng lý, “Uống nhiều thì uống nhiều, người cười như vậy là sao? Không có ý tốt.”

Cổ Đồi:

Phụ thân à, nhi tử này chỉ có thể giúp người tới đó thôi.

Nhanh chóng chạy tới cửa nhà chuẩn bị nấu nước nóng Tiểu Thụ nhìn cửa khóa, tức giận đến hồ đồ! Giận dữ trách Cổ Đồi: “Chìa khóa cũng không có, làm sao nấu nước? Người ra cửa không mang theo đầu óc à!”

Trong lòng Cổ Đồi còn không biết phụ thân có giải quyết được sự âm ỉ của Thẩm Trại Hoa không, hơi chợt dạ, chỉ có thể mặc Tiểu Thụ tức giận. Thật may là Thẩm Trại Hoa cũng không chậm hơn bao lâu đã trở lại. Thấy hai trẻ đứng ở cửa, cười nói “Ha ha ha, các người chạy nhanh như vậy, vẫn phải chờ tỷ mở cửa?” .

Cổ Nam Châu tới cửa nhà mình chuẩn bị mở cửa, lực lợi trên người một lúc không thấy chìa khóa, quay đầu bảo Cổ Đồi, “Đưa chìa khóa cho phụ thân.”

Cổ Đồi ngạc nhiên: “Chìa khóa ở chỗ phụ thân, sao lại hỏi con?”

Cổ Nam Châu vỗ đầu một cái: “Hồngбет, quên ở chỗ Khâu nãi nãi rồi. Phụ thân đi lấy chìa khóa, con tới nhà Tiểu Thụ chờ phụ thân.”

Thẩm Trại Hoa đã mở cửa nhà, hỏi “Ta đi cùng người?”

Cổ Nam Châu nhìn thấy mắt nàng hơi sưng đỏ, cười cười: “Nàng nấu nước nóng tắm rồi nghỉ ngơi đi. Ta trở lại ngay.”

Đêm khuya yên tĩnh, không có cả tiếng chó sủa. Thẩm Trại Hoa đang nhóm lửa, Tiểu Thụ chợt đi vào.

” Trong nhà bên có người.”

Thẩm Trại Hoa hơi bất ngờ. Cổ Nam Châu mới vừa đi không bao lâu, sẽ không trở lại nhanh như vậy. “Chắc là con chuột, cửa nhà hắt đang khóa kỹ, sao có thể có người.”

Tiểu Thụ khẳng định: “Thật sự là người, muội nghe được tiếng rì rầm. Là nam nhân, không chỉ một người. Giọng bọn họ rất nhỏ, nói cũng rất ít, muội tập trung lắng nghe một lúc mới dám xác định là người.”

Thẩm Trại Hoa để gấp than xuống, kéo Tiểu Thụ: “Muội vào nhà trước, gọi Cổ Đồi vào trong bếp, trông chừng đệ ấy, đừng làm ồn, đừng để những người đó biết đệ ấy đang ở chỗ chúng ta. Muội phải tiếp tục chụm lửa, làm như tỷ còn ở nhà, tỷ đi trước xem thử những người

Đồi. Chỉ là Cổ Nam Châu vẫn cố chấp như cũ, không chịu dẫn Cổ Đồi sang phủ, hai cha con giống như ẩn sĩ ở Kinh Giao biệt viện, ít người biết.

Bắt đầu từ mùa hè năm nay, chuyện hơi không được bình thường. Giang phủ ngày càng không kiêng kỵ, tấu chương buộc tội Giang tả tướng ở trước bàn Hoàng Đế nhiều như bông tuyết. Nhưng Hoàng đế không những không quản không hỏi, còn phạt các quan dâng tấu chương. Sau nhiều năm chưa từng ra mắt thánh nhan vào một bữa giữa trưa Cổ Nam Châu được Hoàng đế tuyên vào trong cung để ôn chuyện cũ. Nào ngờ hần lại nói năng lỗ mãng, trong lời nói ám chỉ Hoàng đế là kẻ bạc bẽo, chỉ lo cho nhà mẹ hoàng hậu phần vinh, còn đối với ân sư của mình là nhà họ Cổ chẳng quan tâm, chỉ tùy tiện phong cho người đứng đầu nhà họ Cổ là Cổ Bắc Hà một chức quan nhàn tản ở Hàn Lâm Uyển. Hôm nay, Giang phủ làm việc nông cuồng, đều là do Hoàng đế ngu ngốc vô năng, không dùng hiền tài chỉ dùng họ hàng. Mặt rồng giận dữ, cho đánh Cổ Nam Châu một trăm đại bản ngay tại chỗ, cũng không cho bất kỳ thầy thuốc nào chữa trị, rồi sau đó ném ra khỏi cung.

Cổ Nam Châu mất sạch mặt mũi, trở về nhà thì không ăn uống được, chỉ có mấy thì buồn bực mà chết. Trên dưới Cổ Phủ mây đen bao phủ, sợ Hoàng Đế còn chưa hết giận, cũng không dám tổ chức tang sự lớn, chỉ đành phải làm qua loa.

Rồi sau đó, hần đã đến thôn Hạ Tuyền, không ngờ gặp được Thẩm Trại Hoa.

Thẩm Trại Hoa chống má, mặt kinh ngạc: “Thì ra chuyện Cổ Đồi như vậy nha! Ai nha, không ngờ đời ta lại có thể quen biết với người của hoàng thất, lại còn nấu cơm cho họ ăn!”

Cổ Nam Châu bị phản ứng của nàng làm cho dở khóc dở cười, “Ta nhất định phải trả Cổ Đồi lại đúng vị trí của mình. Việc thành ta cũng không được lưu danh sử sách, thua sẽ liên lụy mọi người bên cạnh ta. Thẩm Trại Hoa, nàng còn có Tiểu Thụ, nàng.....”

“Thế nào? Không để ta dính vào? Người đang suy nghĩ cái gì đấy, Thẩm Trại Hoa ta đời này chưa từng nghĩ có thể gặp được người của hoàng thất, hôm nay thật may mắn để cho ta gặp được nhi tử của hoàng đế, ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?” Thẩm Trại Hoa ngắt lời của hần, mặt tươi cười.

Cổ Nam Châu đang muốn khuyên nỡ, lại bị Thẩm Trại Hoa bịt miệng: “Người không cần nhiều lời nữa. Thẩm Trại Hoa ta từ trước đến giờ chính là như thế, nếu ta thích người, người cũng thích ta, vậy ta không có lý do từ bỏ người. Con đường phía trước nhấp nhô thì sao, cùng lắm thì chết, cùng xuống hoàng tuyền, cũng không phải tiếc nuối. Hôm nay chúng ta mới bắt đầu, nếu như người là thật sự cảm thấy áy náy, vậy chờ Cổ Đồi lấy lại thân phận, người thay ta xin một Cáo Mệnh, chuẩn bị cho ta một hôn lễ vô cùng vui vẻ, nhất định phải dùng kiệu lớn tám người khiêng cưới ta về, cuộc sống sau này, tuyệt đối không thể bạc đãi ta dù chỉ chút xíu, cũng không cho cưới tiểu lão bà về tức giận với ta, người đồng ý không?”

Cổ Nam Châu trở tay nắm tay nàng: “Được, nàng nói cái gì ta đều đồng ý. Nàng không rời ta, ta cũng không rời nàng.”

Gió lạnh thổi qua, Thẩm Trại Hoa dựa vào ngực Cổ Nam Châu, mắt lén nhìn nửa khuôn mặt tinh xảo của Cổ Nam Châu, cười trộm.

“Người biết không, lúc Lý đại ca lần đầu tiên nhìn thấy người, liền nói ta với người thích hợp chung sống, với khuôn mặt này của người, ta chính là được lợi đấy. Ha ha, ông trời đối với ta vẫn đủ tốt nha, lớn tuổi như vậy rồi, còn có thể gặp được người.” Thẩm bật cười.

Cổ Nam Châu ôm nàng chặt hơn, cũng không nói lời nào.

Cô nương ngốc, được lợi là ta, ông trời quan tâm cũng là ta! Ta tưởng rằng giữa nàng và ta sẽ không bao giờ gặp nhau, nhưng lại chưa từng nghĩ đến nàng sẽ nguyện ý thay đổi đường đi, đi tới bên cạnh ta.

Ánh sao dần tắt, Minh Nguyệt sắp lặn, trời sắp sáng. Cuộc sống về sau dù rục rờ, hay tăm tối, ta cũng có luôn nắng ấm.

Có tiếng gà gáy từ đầu thôn vang lên, sau một đêm yên tĩnh cả thôn rộn rã lên. Thẩm Trại Hoa nhìn bình minh đuổi lưng một cái, hỏi: “Đám người trong nhà người làm thế nào bây giờ? Trực tiếp giết chết hay trói lại chờ người thẩm vấn?”

Cố Nam Châu: “Làm sao trói? Chúng ta ngay bọn chúng có mấy người cũng không biết, đừng nói bản lĩnh bọn họ ra sao, tùy tiện làm việc chỉ sợ không ổn.”

Thẩm Trại Hoa cười: “Người nơi hoang dã tự có diệu kế. Người cũng đừng quan tâm những thứ này, trước cứ cùng Cố Đồi ở chỗ này đợi. Khi nào Tiểu Thụ đến gõ cửa người hãy mở cửa, còn lại mặc kệ ai tới, đều không lên tiếng.”

Cố Nam Châu nghe nàng dặn dò hẩn như dặn trẻ nhỏ, miệng cười vui vẻ: “Được, vậy nàng cũng cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được cứng rắn đối chọi, mọi sự lấy an toàn là chính.”

Thẩm Trại Hoa: “Biết rồi biết rồi, ta với người mới tốt hơn, tuyệt đối sẽ không để cho mình có nguy hiểm gì, nếu không sao đợi đến ngày được Cáo Mệnh!”

Xoay người vào nhà đánh thức Tiểu Thụ, Cố Đồi còn đang mơ màng ngủ, cảm nhận được động tác của Tiểu Thụ, theo bản năng đưa tay bắt được vật áo Tiểu Thụ. Thẩm Trại Hoa định nhẹ nhàng gỡ tay Cố Đồi, Tiểu Thụ dứt khoát đập mạnh vào mu bàn tay trắng nõn của Cố Đồi, “Ba” âm thanh to rõ ràng vang lên. Cố Đồi bị đau, buông vật áo Tiểu Thụ, xoa xoa mu bàn tay, lại xoay người ngủ.

Tiểu Thụ bực bội sửa sang lại vật áo, nói: “Đi thôi.”

Thẩm Trại Hoa ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa nhìn Cố Đồi ngủ say như chết, trong lòng vẫn là không nhịn được nói thầm.

Dáng vẻ thế này sao giống nhi tử của hoàng đế đây?

Cách khí thế vương giả và phong độ hoàng gia quá xa!

38. Chương 36

Để khỏi bị phát hiện, Thẩm Trại Hoa lặng lẽ trở về nhà rửa mặt qua loa, tiến vào phòng bếp nhóm lửa, cán mì, lại hâm nóng thịt gà nóng hôm qua Khâu nãi nãi cho, mùi thơm trong phút chốc lan khắp nhà. Lúc ăn cơm, Thẩm Trại Hoa đặt luôn nồi mì lên cái ghế đá nhỏ trong sân. Nàng và Tiểu Thụ chỉ hai người ăn thật vắng vẻ.

“Tỷ à, gà để để lấy trứng sao tỷ lại làm thịt?” Tiểu Thụ gấp miếng thịt gà nhai rau rầu, miệng còn mơ hồ không rõ mà hỏi.

Thẩm Trại Hoa nói ồm ồm, âm thanh không lớn không nhỏ: “Sợ gì?, này mấy ngày trước, Cố đại ca mới trả ăn tiền nha, lại thêm tiền ăn tháng trước hẩn đưa cho ta còn không dùng hết, đến lúc đó lại đi mua hai con gà là được.”

“Như vậy không tốt, tỷ xem người ta đưa chúng ta tiền ăn nhưng chúng ta mỗi lần ăn thịt cũng không gọi hai người họ, này khoản tiền ăn còn thừa nên trả lại?”

Thẩm Trại Hoa giận: “Trả thì trả, muội là người không biết suy nghĩ. Hằng ngày tỷ nấu cho hẩn ba bữa cơm, không có tiền công à! Tỷ nấu ăn ngon như vậy, nếu ở trong thành thì có thể làm đầu bếp, hẩn một tháng đưa cho tỷ chút bạc, trả tiền công cũng chưa đủ, tỷ còn trả lại cho hẩn, thì đúng là điên rồi.”

“Xuyt xuyt, nhỏ giọng một chút, người ta nghe sẽ không tốt.”

Thẩm Trại Hoa chẳng để ý: “Nghe được liền nghe được, sợ gì. Nếu nghe được thì nên thức thối đưa tỷ nhiều tiền một chút, tỷ chuẩn bị cho muội ít đồ cưới tốt.”

Ôi trời! Ăn roẹt roẹt xong bát mì, Thẩm Trại Hoa nhìn Tiểu Thụ, nói: “Ta đi đưa cơm cho nhà bên, muội ra đồng trước, ta sẽ tới liền.”

Tiểu Thụ nhanh nhẩu đáp: “Biết rồi.”

“Cốc, cốc, cốc” , Thắm Trại Hoa gõ cửa nhà họ Cố, mơ hồ nghe được có tiếng động bên trong, cười thầm, lớn tiếng gọi: “Cố đại ca, có chuyện gì không? Điểm tâm sáng nay ta để ở trước cửa nhà đây, ta phải ra đồng ngay, người ăn xong rồi đặt ngoài cửa là được, chờ ta trở lại nữa dọn dẹp.”

Dứt lời, nhanh chóng đặt bánh màn thầu, dưa muối cùng thức ăn xuống rồi trở về nhà. Thắm Trại Hoa khua loảng xoảng làm như chuẩn bị nông cụ rồi ra khỏi cửa, đi một đoạn ngắn đường, mới lén lút quay trở về nhà.

Leo tường vào nhà, Thắm Trại Hoa thuận tiện nhìn sang cửa nhà họ Cố, quả nhiên bánh màn thầu và dưa muối đã không còn. Trong lòng Thắm Trại Hoa rất hài lòng: Nhóc con, đại gia ta hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, một ít tiểu xảo chỉ là chuyện nhỏ !

Xác định cá đã mắc câu, Thắm Trại Hoa và Tiểu Thụ yên lặng đợi trong phòng, chăm chú nhìn lẫn nhau, không dám nói câu nào. Trong phòng rất yên tĩnh, thời gian chậm chạp trôi qua, chậm tới mức cảm thấy nó nhích từng chút một.

Trong lúc mơ hồ nghe được từng tiếng thở ngắn, Thắm Trại Hoa ngay lập tức ngồi thẳng lên, lại từ từ thả lỏng cơ thể. Đè thấp giọng nói, nói: “Đợi lát nữa tỷ tự đi là được, muội tìm một chỗ trốn trước đi, đừng để bất cứ kẻ nào phát hiện, lỡ xảy ra chuyện gì không hay thì gặp lại sau muội biết không?”

Ngay sau đó Thắm Trại Hoa giấu chủy thủy ở bên hông, thận trọng ra khỏi cửa, lại rón

39. Chương 37

Editor Phương Thủy

Cố Nam Châu trở lại nhà Bạch Hoa đón Cố Đồi về, Thẩm Trại Hoa và Tiểu Thụ đã chuẩn bị xong hành lý, đang ngồi chờ trong nhà. Cố Đồi không biết sáng nay xảy ra chuyện hết, cậu bé chỉ mơ hồ cảm thấy nặng nề như bị núi đè nhưng không biết là tại sao.

Không ai nói lời nào, thời gian như ngưng đọng. Trong lúc Thẩm Trại Hoa vào bếp nấu cơm, chuẩn bị lương khô, mấy người ở ngoài cũng chỉ là ngồi im, chờ trời tối. Cố Đồi bị không khí nghiêm trọng này làm cho sợ hãi không dám thở mạnh, cuối cùng lấy hết can đảm, nhỏ giọng hỏi Cố Nam Châu: “Phụ thân, chúng ta chuẩn bị đi đâu? Ở cùng Trại Hoa tỷ tỷ à?”

Cố Nam Châu xoa đầu Cố Đồi, biết được trong lòng cậu thấp thỏm, giọng cực nhẹ “Ừ, chúng ta chuyển sang nơi khác ở, ở cùng với Tiểu Thụ.”

Cuối cùng trời cũng tối. Mặt trời vừa lặn, bóng tối bao phủ toàn bộ. Thẩm Trại Hoa thổi tắt ngọn đèn dầu trên bàn, đưa hành lý cho Cố Nam Châu, nói: “Đi thôi.”

Bước ra khỏi cửa, ánh trăng mờ ảo lúc sáng lúc tối nhìn không rõ con đường phía trước. Gió đêm thổi qua, mát lạnh.

Thẩm Trại Hoa đột nhiên nói: “Đi tới nhà Khâu nãi nãi trước đi, nói với bà một tiếng, người già hay suy nghĩ, không nói ta sợ bà lo lắng.” Cố Nam Châu gật đầu, công Cố Đồi, yên lặng đi sau nàng.

Nhà Khâu nãi nãi đã tối om om, Thẩm Trại Hoa khẽ gõ nhẹ cửa, trong nhà có tiếng vọng ra: “Ai thế?”

Thẩm Trại Hoa: “Nãi nãi, là con. Người mở cửa đi.”

Đèn trong nhà liền sáng. Một lát sau, Khâu nãi nãi liền khoác xiêm áo ra mở cửa: “Mau vào đi, đêm đã khuya, có chuyện gì vậy con?”

Thẩm Trại Hoa kéo tay Khâu nãi nãi, lắc đầu, nói: “Nãi nãi, con không vào. Con dẫn Tiểu Thụ tới từ biệt người. Con với Tiểu Thụ sẽ đi ngay, về sau cũng có thể không trở lại. Người có một mình nhất định phải cẩn thận, đừng quá tiết kiệm có việc cần cũng không dám tiêu.”

Về mặt Khâu nãi nãi đầy lo lắng: “Con nói đi là đi liền thế? Con đi đâu vậy?”

“Chuyện quá gấp, còn chưa quyết định đi nơi nào. Người đừng lo lắng, mọi người chúng ta cùng đi, không có chuyện gì đâu. Nếu Bạch Hoa trở về, người nói với nàng ấy một tiếng, chìa khóa nhà nàng ấy con sẽ để ở nơi này..., nãi nãi người cất dùm con.”

Thẩm Trại Hoa cũng không biết nên nói thêm gì nữa, xoay người muốn đi. Khâu nãi nãi kéo tay của nàng, “Nữ nhi à, ta biết rõ con muốn làm chuyện lớn, nãi nãi cũng không giữ được con. Chỉ là con ở bên ngoài nhất định phải cẩn trọng. Nếu là mệt hoặc muốn trở về thì nhớ trở về ngay. Ta cam đoan sẽ trông nom nhà cửa thật tốt.”

Thẩm Trại Hoa đầu: “Con biết rồi nãi nãi. Đúng rồi, chuyện tối nay, người đừng nói với ai. Nếu có người hỏi, người cứ nói người cũng không biết con đi lúc nào, được không?”

Khâu nãi nãi buông tay ra, nắm thật chặt y phục: “Thôi con đi đi, trời tối, đi đường nhớ cẩn thận.” Dứt lời, xoay người lại run rẩy đi vào nhà.

Thẩm Trại Hoa đứng ở cửa, cho tới lúc ngọn đèn trong nhà tắt mới thở dài, móc từ trong ngực ra một cái hà bao, đặt ở bên cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, quay người đi.

Đêm khuya đường núi khó đi, đi nhón gót cũng không được. Tội nghiệp Cố Đồi từ trước đến giờ vốn lười biếng nay thất tha thất thiếu đi trên con đường núi tối om. Nếu không phải Cố Nam Châu dắt, không biết đã té bao nhiêu lần. Sau cùng không đi nổi nữa, nằm trên lưng ngựa Cố Nam Châu ngủ say sưa.

Y phục trên lưng Cổ Đồi bị cuộn lên, lộ ra nửa đoạn hông béo múp múp. Thắm Trại Hoa sợ cậu bé bị cảm lạnh, đưa tay kéo y phục xuống, lại hỏi Cổ Nam Châu: “Người có mệt hay không, nếu mệt ta công giúp cho.”

Cổ Nam Châu lắc đầu: “Không sao đâu, hài tử này nhìn mũm mĩm thôi chứ không nặng. Công nhiều năm như vậy, ta đã quen.”

Thắm Trại Hoa: “Đúng rồi, Cổ Đồi đã biết thân thể của mình chưa?”

“.....” Cổ Nam Châu yên lặng một lúc, “Ta...ta không biết nói thế nào.”

Thắm Trại Hoa cũng biết lúc này không nên nói chuyện này nên đổi đề tài: “Đúng rồi, chúng ta đi kinh đô trước, tìm một người bạn của ta, nếu có người đó ở đây, sẽ đồng ý giúp chúng ta.”

“Ừ.”

Thắm Trại Hoa cười: “Người đồng ý dứt khoát thế, không sợ ta chân trước vừa theo người vào kinh chân sau đã đi Giang phủ đi mất báo rồi hả?”

Cổ Nam Châu nhìn về phía nàng: “Ta biết nàng sẽ không làm thế.”

Thắm Trại Hoa bĩu môi: “Ta không nói, không có nghĩa là bằng hữu kia cũng sẽ không.”

“Ta tin nàng là đủ rồi.”

Tiểu Thụ ở bên cạnh, trong bóng tối liếc mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Nói nhảm nhiều quá! Nổi da gà!”

Thắm Trại Hoa nghe rất rõ ràng, vừa tiếp tục cùng Cổ Nam Châu nói chuyện, vừa lặng lẽ dùng tay véo tai Tiểu Thụ, lại rút tay về thật nhanh. Tiểu Thụ bất ngờ, la oai oái.

“Chuyện gì thế? Vấp đá à?” Thắm Trại Hoa hỏi, trong giọng nói ẩn chứa nụ cười.

Tiểu Thụ vừa xoa xoa lỗ tai của mình, vừa liếc Thắm Trại Hoa.

Ngây thơ!

Chạy cả đêm không nghỉ, rốt cuộc cũng chạy tới cửa thành. Trời vẫn còn tối, ánh sáng mặt trời cũng chưa thấy. Nơi cửa thành mấy người đang uể oải chờ cổng thành mở, mỗi một người đều mặt lộ vẻ mệt mỏi, thỉnh thoảng ngáp lớn.

Cũng không có đợi bao lâu, cửa thành liền mở ra. Bốn người cũng không chậm chạp, cưỡi ngựa chạy nhanh vào phía thành tây.

Cho dù là cùng ở trong kinh đô, chỗ ở cũng phân làm nhiều loại. Thành Đông gần Hoàng Thành hơn phần đông là chỗ ở của hoàng thân quốc thích, quan to hiển quý; Thành Nam, Bắc là chỗ của các gia đình nông công thương; về phần Thành Tây là nơi tốt xấu lẫn lộn, sông bạc thanh lâu và phần lớn quán xá đều tập trung ở đây, mỗi đêm đèn sáng rỡ, khắp nơi sinh ca.

Lúc bọn họ đến Thành Tây trời đã sáng rồi. Những nơi khác trong thành đã dần dần đông đúc nhưng ở Thành Tây vẫn im ắng, thỉnh thoảng có mèo hoang khê chạy qua. Không khí sáng sớm còn đậm mùi rượu, mùi son phấn, cùng với mùi thức ăn để qua đêm.

Thắm Trại Hoa đi phía trước, mấy người còn lại theo sau, cùng đi qua mấy cái hẻm nhỏ yên tĩnh, cuối cùng dừng bước trước một nhà, liếc nhìn Cổ Nam Châu, nói: “Chính là chỗ này!”

Giơ tay lên gõ gõ cửa, lại không người lên tiếng. Thắm Trại Hoa cũng không nổi giận, tiếp tục gõ, từng tiếng một vang lên, liên tục thúc dục.

Cuối cùng cửa cũng mở ra. Còn không đợi người ở bên trong lên tiếng, Thắm Trại Hoa đã đập cửa xông vào, vào nhà, áp sát mặt người ta cười nói: Khâu Giản, đại gia ta tới chỗ người tìm nơi nương tựa.”

Về mặt Khâu Giản bức bối: “Nãi nãi của ta, người tới thì tới, cần gì phải đánh thức ta, người tới đúng lúc quá đó.”

Thẩm Trại Hoa đưa tay gõ: “Này ban ngày, người cũng ngủ được!” Lại ngóng ra cửa, gọi Cố Nam Châu, “Đi vào đi.”

Sắc mặt Khâu Giản càng khó coi hơn : ” Mẹ nó, người còn mang theo con chồng trước?”

Thẩm Trại Hoa làm bộ cười một tiếng: “Hết cách rồi, ai bảo hôm nay nhà đại gia ta chuyển nhà, không giống người là người cô đơn, dĩ nhiên là không có thông cảm cho trường hợp của ta.”

Khâu Giản hung hăng xì một tiếng khinh miệt: “Người cô đơn có chỗ tốt của người cô đơn, người là một nữ nhân, dĩ nhiên là không có cách trải nghiệm cảm giác tự do tự tại.”

Thẩm Trại Hoa liếc mắt nhìn hân: “Được được được, người cũng bẻm mép lắm, ta không nói nhảm với người, người nhanh giúp ta chuẩn bị hai phòng, chúng ta đi suốt đêm, mọi người mệt mỏi hết rồi.”

Cố Nam Châu lúc này đã công Cố Đồi vào nhà, Tiểu Thụ đứng ở bên cạnh hân. Thẩm Trại Hoa liếc mắt nhìn Cố Nam Châu, nói với Khâu Giản: “Cố Nam Châu, nam nhân của ta.”

Khâu Giản cẩn thận quan sát Cố Nam Châu, khẽ xì một tiếng: “Ánh mắt thay đổi rồi nha.” Dứt lời, xoay người đi tới phòng, ” Cứ vào nhà ngồi trước. Phòng trống thì có, chỉ là không ai dọn dẹp, rất bẩn, người tự mình quét dọn sạch sẽ là ở được.”

Thẩm Trại Hoa chạy đến bên Cố Nam Châu đỡ Cố Đồi, lại la to: “Ở xa tới là khách, là khách người có hiểu hay không! Người không biết xấu hổ để khách khứa đi dọn dẹp phòng?”

Vào nhà chính, Khâu Giản rót nước trà đặt lên bàn: “Nếu không người ở phòng ta vậy?” Nói xong, giơ tay lên chỉ rèm cửa căn phòng bên trái.

Thẩm Trại Hoa đang khát khô cổ, nâng chén trà lên uống một hơi, không đợi hết chén thứ hai, rèm cửa căn phòng bên trái lại đột nhiên bị vén lên. Có tiếng vải thô khẽ cọ sát, một người từ phòng Khâu Giản đi ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía bên trái.

Là một nữ nhân. Mặc sa y màu hồng đào, mặt mũi diễm lệ, đầu tóc rối bời. Mặt mày lộ vẻ phong tình không sao tả xiết.

Thấy trong nhà chính đột nhiên có thêm mấy người, trên mặt nữ nhân xinh đẹp hơi hoảng hốt nhưng ngay sau đó nữ nhân này vội bước ra cửa, cũng không để ý tới mấy người Thẩm Trại Hoa, hướng về phía Khâu Giản nói: “Buổi tối người qua hay là ta tới đây? Lúc ta tới có cần ta mang ít rượu tới không? Hôm qua ta mới phát hiện lúc người uống rượu đáng yêu hơn bình thường nhiều lắm.”

Khâu Giản sừng sộ lên: “Đừng ở đó nói nhảm nữa, ta đây có chút chuyện, người về trước đi.”

Nữ nhân kia cũng không giận, xoay người về phía Thẩm cuộc so tài hoa nói: “Ta về trước, lúc này quần áo xốc xếch, cũng không tiện chào hỏi các người.”

Thẩm Trại Hoa bị gian tình này làm cho chấn động không biết nói gì, chỉ gật đầu nói theo nữ nhân nọ: “Được, người thu xếp xong lại tới, chúng ta chắc phải ở chỗ này ở một thời gian đấy.”

Nữ nhân kia cười cười, sửa soạn lại y phục, duyên dáng yêu kiều ra cửa. Trước khi đi còn véo má của Tiểu Thụ.

Vẫn luôn nhìn theo từ lúc nữ nhân kia ra khỏi nhà, Thẩm Trại Hoa chợt nhảy đến bên cạnh Khâu Giản, chặc chặc lưỡi, mắt chăm chú nhìn Khâu Giản, con người đảo quanh khắp người Khâu Giản.

Khâu Giản xấu hổ, vỗ bàn một cái: “Nhìn cái quỷ gì!”

Thẩm Trại Hoa cười thành tiếng: “Người đừng nói, ta đúng thật là đang nhìn quỷ đấy. Chà chà, Khâu Giản à Khâu Giản, bên tai người đều đỏ ửng rồi kìa. Nhìn đáng dấp, đạo hạnh quỷ này không thấp nha!” Lại nói, “Mới vừa rồi người nói tự do tự tại, chính là vậy nha! Quả nhiên tự do!”

Khâu Giản mặc kệ nàng, chỉ vài căn phòng trống trong nhà, nói: “Những phòng kia đều trống, người thích phòng nào thì dọn dẹp mà ở.” Nói qua liền xoay người muốn vào phòng.

Thẩm Trại Hoa vội vàng gọi hân lại: “Ôi chao, ôi chao chúng ta dọn dẹp còn người cứ thế mà đi à?”

Khâu Giản ngáp nói: “Mới sáng sớm người đã đánh thức ta còn không cho phép ta ngủ bù nữa hả?”

Thẩm Trại Hoa làm như chợt hiểu ra: “Ồ ồ ồ, người đi đi, tuổi đã lớn, thân thể kém, không nên lặn qua lặn lại nhiều.”

Khâu Giản lão đảo cả người, xoay người tức giận nói: “Thẩm Trại Hoa người ngậm cái mõm chó của người lại! Có tin ta lập tức đuổi người ra ngoài!”

Thẩm Trại Hoa không thềm để ý, nói với Cố Nam Châu: “Đi thôi, chúng ta đi dọn nhà đi.”

40. Chương 38

Mới vừa vào đông có mấy ngày, kinh đô đổ một đợt tuyết lớn, từ sáng đến tối, tuyết rơi liên tục, dày đặc. Trên đường đóng một lớp tuyết thật dày, dẫm lên nghe lao xao. Trời lạnh thấu xương, gió lạnh và khô thổi làm da mặt nhiều người nứt nẻ. Trên đường người thưa thớt, cả kinh đô trở yên tĩnh hơn nhiều.

Nhưng chỉ có Thành Tây vẫn nhộn nhịp như trước. Dân cờ bạc, kẻ lãng tử không ngại rét mướt, mặc kệ gió tuyết đi qua đi lại đi tới nơi mình muốn đến, sống cuộc sống mộng ảo.

Tiếng gõ cửa bị tiếng gió và tuyết át đi, rất khó nghe được. Nếu không phải là Khâu Giản bị Thẩm Trại Hoa cùng Lục Y ép uống nhiều tới mức chạy đi ới, cũng không nghe được. Cố gắng giữ thân thể đứng vững, Khâu Giản đi ra mở cửa, là tiểu tử làm trong sòng bạc, biết được một số tin tức đã chạy tới đây để nhận tiền thưởng.

Khâu Giản ra khỏi phòng đã lâu mà chưa trở lại, Thẩm Trại Hoa liền trêu ghẹo Lục Y: “Coi nam nhân của người kìa, mới uống một chút đã không dám trở lại, chẳng lẽ là sợ?”

Lục Y chính là nữ nhân từ trong phòng Khâu Giản bước ra lúc trước. Tên nàng ta rõ ràng nghĩa là màu xanh, lại thích mặc màu hồng.

Nàng liếc nhìn Thẩm Trại Hoa đang cười hớn hở: “Người đã ép người ta uống quá trời rượu còn nói nữa. Thì ra không phải nam nhân của người người không xót, người có ngon thì bảo nam nhân của người uống cho ta xem, xem ai uống tốt hơn!”

Cố Nam Châu đang tập trung gỡ miếng nạc cho Tiểu Thụ và Cố Đồi, chợt nghe chiến tranh lan tới người mình vội ngừng đầu lên: ” Tửu lượng ta không sánh bằng Khâu huynh, Lục cô nương tha cho ta đi.”

Thẩm Trại Hoa kéo Lục Y nói: “Hắn là một con một sách, sao bằng người nữ trung hào kiệt đây. Hơn nữa, ta rót cho Khâu Giản còn không phải là vì giúp người à, người đứng quá cố chấp, quả thật phụ lòng tốt mà.”

Lục Y cãi lại: “Vậy ta cũng làm thế cho người, để người dễ làm việc?” Nói xong, còn nhìn Cố Nam Châu đầy ẩn ý.

Cố Nam Châu đang gấp miếng cá bỏ vào miệng, nghe xong lời này, chợt bị nghẹn kiến hắn ho sặc sụa, mặt mũi đỏ bừng. Thẩm Trại Hoa vội vàng rót ly nước trà đưa cho hắn, tức giận nói với Lục Y: “Lo ăn đồ của người đi.”

Lục Y gấp thịt bỏ vào miệng, hừ lạnh một tiếng: “Ta cũng không biết ngày nào có thịt ăn, cũng không ngờ người đã làm nhiều năm như vậy, chắc, chắc, chắc.”

Mặt Cố Nam Châu càng đỏ hơn.

Lục Y đột nhiên bước trước mặt Cố Nam Châu: “Ôi, Ôi, Ôi, Cố đại ca, sao mặt của người đỏ như vậy?”

Ly nước trà Cố Nam Châu đang cầm trong tay chợt đổ, nói: ” Cá này cay quá.”

Lục Y đang tính nói tiếp, Thẩm Trại Hoa tiện tay đưa nàng ta ly rượu : “Đến đây uống rượu, chớ nói linh tinh nữa. Nơi này còn có trẻ con.”

Lục Y nhìn nàng cười đầy ẩn ý, nhận lấy ly rượu uống cạn.

Bên trong nhà vẫn tưng bừng. Đặt trên lò than đang cháy hừng hực là một nồi canh sôi sùng sục, những miếng cá tươi ngon làm nồi nước dậy mùi. Cố Nam Châu không nhanh không chậm giúp Thẩm Trại Hoa bỏ xương cá. Thẩm Trại Hoa cùng Lục Y liên tục rót cho nhau rồi liên tiếp uống cạn, không say không ngừng. Trong lúc đó Lục Y cũng cố ép Cố Nam Châu uống vài chén.

Chờ Khâu Giản tiễn khách xong vào lại nhà thì cả hai đã say mềm nằm trên bàn, Cố Nam Châu lắc đầu nhìn Thẩm Trại Hoa không bưng nổi ly vẫn kiên trì đưa ly rượu đến miệng của Lục Y, rượu trong chén lại bị đổ hết. Mà Lục Y đã sớm gục xuống bàn, lớn miệng hô “Dô, dô, tiếp tục uống, uống nữa..., xem tử lượng ai tốt hơn”.

Cố Nam Châu cúi đầu nhìn Tiểu Thụ: “Giờ đã muộn nên đi nghỉ thôi.”

Tiểu Thụ để đĩa xuống: “Huynh chăm sóc tỷ tỷ đi, Cố Đồi đã có muối rồi.”

Cố Nam Châu gật đầu, vừa nhìn về phía Khâu Giản: “Khâu huynh, ta mang Trại Hoa đi rửa mặt trước, nếu huynh chưa tận hứng, ta lại đến uống với huynh.”

Khâu Giản nhìn Lục Y say nằm một đống, vuốt trán: “Thôi thôi, đi ngủ thôi, tối nay đến đây là được rồi. Huynh cũng đi ngủ sớm đi.” Dứt lời, ôm Lục Y lên, xoay người vào phòng.

Tiểu Thụ đã dẫn Cố Đồi đến phòng bếp nấu nước nóng ngâm chân, Cố Nam Châu nhìn Thẩm Trại Hoa vẫn đang bĩu môi nói thầm thì mỉm cười, ôm nàng lên ra khỏi phòng.

Ban đêm tuyết rơi càng dày, trong sân toàn một màu trắng xóa, óng ánh rực rỡ.

Chỉ vài bước ngắn ngủi, cả người Cố Nam Châu đều dính đầy tuyết. Cố Nam Châu nhẹ nhàng đặt Thẩm Trại Hoa lên giường, do cúi người xuống nên tuyết trên vai rơi lên mặt Thẩm Trại Hoa, chốc lát đã hóa thành giọt nước. Thẩm Trại Hoa bị lạnh mở mắt, thấy Cố Nam Châu ở trước mặt, cười hờn hở, giơ tay lên sờ mặt Cố Nam Châu, nói: “Mặt của người sao lạnh thế, ha ha, ta sẽ làm người ấm.”

Còn không đợi Cố Nam Châu kịp phản ứng, nàng vụt một cái ngồi thẳng dậy, đưa tay ôm Cố Nam Châu, bước tới trước mặt hắn, say đắm nhìn Cố Nam Châu thật lâu, cười hi hi, sau đó dán khuôn mặt đỏ của mình vào mặt Cố Nam Châu.

Cố Nam Châu ngây người, hình như tất cả cảm giác trong lúc này đều tập trung ở trên mặt. Mặt Thẩm Trại Hoa nóng nên khi chạm mặt nàng cả mặt của hắn đều nóng lên; mặt của nàng lại láng bóng, mịn màng, không có cả những sợi lông tơ; nàng không ngừng cười khúc khích, toàn bộ hơi nóng thổi vào lỗ tai hắn làm hắn ngứa muốn chết, rồi lại thoải mái muốn chết.

Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy Thẩm Trại Hoa biến thành một yêu tinh ngây thơ, ngờ nghệch, mọi cử động đều quyến rũ hắn làm ngọn lửa trong lòng hắn bùng lên. Ở đây, vào buổi tối hôm nay, mặc dù bên ngoài gió lạnh băng tuyết đầy trời nhưng trên trán hắn mồ hôi đổ ròng ròng.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, gió cuốn bông tuyết vào phòng, Cố Nam Châu rung mình, hơi nóng trên người hắn cuối cùng cũng đã tản hết. Hắn đỡ Thẩm Trại Hoa lên giường, mới quay đầu lại, nói với Tiểu Thụ: “Huynh đi trước. Buổi tối, nếu muội không chăm sóc được thì gọi huynh, huynh sẽ tới ngay.”

Tiểu Thụ: “Dạ, huynh đi ngủ đi, có chuyện gì muội sẽ gọi huynh.”

Cố Nam Châu dèm lại chăn cho Thẩm Trại Hoa, cuộn một đầu chăn lại rồi mới ra khỏi phòng.

Lúc Khâu Giản đặt chân Lục Y trong nước nóng thì Lục Y cũng mở mắt, rướn cổ lên nhìn phòng của Thẩm Trại Hoa, lại nhìn thấy Cố Nam Châu đang ngây người ở trước cửa, không khỏi thở dài.

Khâu Giản nắm chặt mắt cá chân của nàng, nói: “Người bớt để tâm vào chuyện người khác đi, lần nào cũng thế, tật xấu thích làm bà mai còn chưa chịu sửa sao?”

Lục Y bị đau, dùng chân đạp mạnh ngực Khâu Giản: “Người biết cái gì! Người biết có cách làm tiến triển cực nhanh không! Người chẳng biết gì hết. Người đúng là ngu xuẩn!”

Khâu Giản thuận thế kéo chân của nàng, cố gãi lòng bàn chân nàng: “Đã nói với người bao nhiêu lần, nữ hài tử khi nói chuyện phải nhã nhặn một chút, nhã nhặn người biết không, người vừa nói liền nói lời thô tục, tật xấu này còn chưa sửa được?”

Lục Y bị nhột lẩn qua lẩn lại trên giường xin tha, Khâu Giản không chịu dừng tay, gãi gãi liền đề lên người Lục Y, cười nói: “Người nói thử xem, chúng ta cũng đã nhiều ngày như vậy, cũng không thấy tiến triển nhanh đâu?”

Trên mặt Lục Y ửng hồng, nghe vậy hừ Khâu Giản: “Người nghĩ thế nào vậy, cũng phải xem lão nương có đồng ý hay không đã!”

Khâu Giản thuận thế ngã trên người nàng, “Một ngày nào đó người sẽ đồng ý.”

Đêm hôm nay Cố Nam Châu, ngủ không yên, chỉ một lúc lại giật mình. Nhắm mắt lại, hình ảnh Thẩm Trại Hoa duyên dáng mặn mà mà tươi cười lại hiện ra trước mắt hắn; vừa mở mắt, lại cảm thấy mặt Thẩm Trại Hoa nóng bỏng đang chạm mặt hắn. Hắn mở mắt cũng không phải, nhắm mắt cũng không phải, trần trọc trở mình, cho đến sau nửa đêm mới miễn cưỡng ngủ.

Trong mơ, Thẩm Trại Hoa lại xuất hiện. Nàng ngồi ở bên giường, người mặc đồ cưới, dịu dàng như nước. Hắn cầm gậy vén khăn voan, khẽ hôn lên đôi mắt đen như mực của nàng. Dưới ánh nến, màn đỏ che phủ, hắn mượn cảm giác say đề nàng dưới thân, điên loạn đảo phượng, phóng túng.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Cố Nam Châu vô thức đưa tay sờ soạng, cũng không có thân thể mềm mại trong trí nhớ, chỉ có giường chiếu lạnh lẽo làm hắn bực mình.

Hắn mở mắt, mới phát giác đỉnh điểm cuộc vui cũng chỉ là một hồi mộng xuân trong mùa đông lạnh lẽo, người yêu vẫn còn đang ngủ say trong phòng cách đó không xa. Lúc rời giường mặc quần áo phát giác đáy quần bị dính. Cố Nam Châu biết ngay chuyện gì đã xảy ra, trên mặt không khỏi ửng hồng, nhỏ giọng chửi rủa “Tên háo sắc”, lại vội vàng đổi quần con sạch sẽ, đem đồ dơ giấu ở trong góc, chờ lúc nào đó lén lút giặt sạch.

Trong bếp Khâu Giản đang bận rộn, Cố Nam Châu đành ra tay. Khi điểm tâm bưng lên bàn, Lục Y cùng Thẩm Trại Hoa mới bò dậy, miệng kêu nhức đầu.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Tiểu Thụ và Cố Đồi chạy ra sân nghịch tuyết, Lục Y đành trở về phòng ngủ tiếp, khiến Thẩm Trại Hoa nhìn Khâu Giản đầy trêu chọc. Khâu Giản lười cùng nàng giải thích, rót nước trà đặt ở trước mặt hai người, nói: “Hôm qua huynh đệ ta theo dõi vùng lân cận Giang Phủ tới đây báo tin.”

Nghe xong lời này, Thẩm Trại Hoa thu lại ý cười, ngồi thẳng dậy, chờ nghe tiếp.

“Huynh đệ này nói, hôm qua khi huynh ấy ở cửa sau của Giang phủ, nhìn thấy hoàng hậu.”

Cố Nam Châu hỏi “Hoàng hậu? Tại sao sẽ xuất hiện ở cửa sau? Tiểu huynh đệ kia chẳng lẽ nhìn lầm rồi?”

“Huynh ấy cũng không nhận ra đó là hoàng hậu, chính là khi nữ nhân kia ra cửa, bên trong cửa có người nói “Trên đường tuyết lớn, nương nương phải cẩn thận” lúc này mới cảm thấy không thích hợp, lẳng lặng đi theo, theo tới gần hoàng cung mới trở về. Nương nương có thể nửa đêm từ bên trong Giang phủ đi ra ngoài, trừ hoàng hậu, còn có thể là ai?”

Thẩm Trại Hoa chen miệng nói: “Trời lạnh như thế này, hoàng hậu nương nương của chúng ta không ở trong cung dưỡng thai, chạy thật xa về nhà mẹ làm cái gì? Còn không đi cửa chính mà đi cửa sau, chẳng lẽ là về nhà mẹ để khóc nhè đi, lại không cẩn thận để mọi người biết?”

Khâu Giản cười nói: “Người ta là hoàng hậu cao quý, thế nào cũng không cần phải chạy thật xa về Giang phủ khóc nhè a.”

Hơn nữa, Khâu Giản uống một hớp trà, “Tiểu huynh đệ kia của ta nói lúc đầu huynh ấy cũng không nhận ra được đó là hoàng hậu, bởi vì bụng nữ nhân kia không giống dáng vẻ người mang thai chút nào, chân bước rất nhanh nhẹn.”

41. Chương 39

Sau nhiều ngày, tuyết liên tục rơi dày đặc. Đợt tuyết này vừa ngừng, tuyết trên đường chưa tan hết, trời đã đổ đợt tuyết mới. Bên ngoài trời đông giá rét, Thẩm Trại Hoa mỗi ngày đều vui vẻ làm ổ trong viện nhỏ của Khâu Giản không bước chân ra khỏi nhà, suốt ngày trùm chăn ngắm tuyết. Tội nghiệp Khâu Giản hằng ngày đi sớm về tối đi vòng quanh sông bạc, mỗi đêm trở về người đều dính đầy tuyết cảm tức nhìn Thẩm Trại Hoa nhàn nhã.

Cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi. Sau mười ngày không thấy bóng mặt trời đã hiện ra, mặc dù trời vẫn còn lạnh, gió thổi hiu hắt làm cho người ta rứt cả cổ lại nhưng cuối cùng trời cũng quang. Khâu Giản nhờ hai đứa bé trong nhà, gọi Thẩm Trại Hoa đang vui đùa trong chần, bảo nàng đi qua nửa kinh đô mua hộp bánh ngọt trở về ăn thử. Thẩm Trại Hoa lười cùng hần so đo, lăm bầm đôi câu, cầu nhàu ra cửa.

Mới vừa đi nàng nghe trong lầu hồng bên cạnh có người gọi tên nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thấy Lục Y đang tựa tại trên lan can, cầm khăn tay phất lia lia về phía nàng, “Người đi đâu vậy hả?”

Thẩm Trại Hoa nắm thật chặt cổ áo, xoa xoa chóp mũi bị rát do lạnh, nói: “Đi mua đồ ăn cho nam nhân của người.”

Lục Y lại hỏi đi tới đâu, hào hứng chạy xuống lầu, nói: “Vừa đúng lúc ta cũng muốn đi thành đông, hai ta cùng đi cho có bạn, dù sao ban ngày trong lầu cũng không buồn bán gì, không cần ta phải trông chừng.”

Thẩm Trại Hoa nhìn lên lầu quan sát, xác thực không có mấy người, trong hành lang lúc này cũng chỉ có mấy tiểu nha đầu cùng những kẻ ca hát. Chủ yếu là quét dọn. Nàng lại nhìn Lục Y trên người nàng ta mặc y phục mỏng manh, yên lặng rùng mình nói: “Này trời rất lạnh, người đi xa như thế làm gì?”

Lục Y cười đến thần bí: “Nhìn nam nhân!”

Thẩm Trại Hoa chê cười: “Người còn dám nhìn nam nhân, cũng không sợ Khâu Giản biết, đập đổ cả bình dấm chua, làm chua mười dặm chung quanh à.”

Lục Y vung lên khăn lên mặt nàng: “Ta chỉ xem một chút, cũng không phải là muốn ngủ với họ, có cái mà ghen? Các người đúng là nghĩ nhiều, ta chỉ là đơn giản nhìn một chút mà thôi, nào có giống như người không biết nghĩ đi nơi nào.”

Thẩm Trại Hoa: “Được, được, được, mặt mũi của người lớn, người nói đúng!” Lười cùng Lục Y cãi cọ, Thẩm Trại Hoa xoay người đi nhanh lên; sau lưng nàng, Lục Y lại nũng nịu la hét bảo nàng đi chậm một chút.

Trên đường tuyết còn tan hết nhưng so với mấy trước đã dễ đi hơn nhiều, giày không còn ngập trong tuyết nữa. Đến thành đông, Thẩm Trại Hoa mới phát hiện, tuyết trên đường được quét sạch sẽ, đường rộng hay hẻm nhỏ đều thế, trên con đường đá rất sạch sẽ, cách một khoảng còn để bồn cây sỏi xanh.

Mua xong bánh ngọt Khâu Giản muốn ăn, Lục Y liền kéo Thẩm Trại Hoa vào quán rượu nổi danh nhất thành đông, tìm gian phòng gần đường phố, gọi thức ăn cho hai người, lại bảo hâm nóng một bầu rượu, cùng Thẩm Trại Hoa nói chuyện phiếm giết thời gian.

Thẩm Trại Hoa thật sự không biết nàng ta muốn làm gì, hỏi không được nguyên nhân nên im lặng không hỏi. Trong phòng, lò than đang cháy hừng hực, trong nhà rất ấm áp, hơn nữa mới sáng sớm nàng đã bị Khâu Giản gọi dậy, mí mắt nặng trĩu, đầu óc dần lơ mơ, gục xuống bàn ngủ.

Trên đường đột nhiên ồn ào, tiếng người nói rôm rả, giống như nước sôi sùng sục. Đang mơ màng, Thẩm Trại Hoa chỉ cho là trên đường xảy ra chuyện gì ồn ào, mắt vẫn nhắm nghiền. Đang mơ mơ màng màng nàng nghe được tiếng Lục Y bên cạnh kéo cái băng ngồi tới bên cửa sổ. Sau một khắc, gió lạnh chợt chui vào, xen lẫn âm thanh huyền ảo của người trên phố.

Trên lưng gió thổi từng đợt lạnh buốt, Thẩm Trại Hoa đành mở mắt, miễn cưỡng ngồi dậy, xoa xoa mặt bị gió thổi rát rạt, nhòai nửa người ra ngoài cửa sổ nhìn Lục Y hỏi “Nhìn cái gì vậy?”

Nàng thò đầu ra ngoài, lại phát hiện người trên đường phố cùng chạy theo một hướng, về mặt mọi người háo hức. Do bị nhiều người che mắt, nàng không thấy rõ chuyện gì, lại lộ vẻ tức giận rứt đầu trở về.

Lục Y đuổi cổ thẳng ra như cũ nói: “Hôm nay Ân tướng quân trở về thành, mọi người đều chen chúc ở ven đường muốn xem thử phong thái của tướng quân đấy.”

Nghe vậy, Thẩm Trại Hoa lại thò đầu ra cửa sổ, quay trái quay phải, muốn nhìn rõ một chút, nhưng người trên đường thật sự quá nhiều, miệng nàng cầu nhàu: “Đi sao chậm vậy, đã lâu như vậy, còn xa như thế, không nhìn rõ bất cứ thứ gì hết.”

Lục Y thấy nàng còn có vẻ sốt ruột hơn mình, cười nói: “Người không phải là không có hứng thú sao, sao lần này lại trở nên gấp gáp như vậy rồi hả ?”

Thẩm Trại Hoa cười hì hì, phớt lờ.

Đội ngũ Ân Kỳ Lôi trở về thành đi thật chậm, mặt hoa của Thẩm Trại Hoa bị gió lạnh làm đau rát, thì họ mới tới gần quán rượu chút. Thẩm Trại Hoa cố gắng cũng có thể hơi thấy đội ngũ bị người đi đường vây quanh. Dẫn đầu là một người

42. Chương 40

Trong lòng nhớ cuộc hẹn với Bạch Hoa hôm qua, Thắm Trại Hoa sáng nay dậy rất sớm. Từ trong chăn, ngóc đầu dậy nhìn cửa sổ thì thấy trời còn tối mờ, chắc là chưa nhìn rõ đường. Nghĩ rằng thời gian còn sớm, Thắm Trại Hoa liền nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp nhưng lần qua lần lại một lúc lâu, vẫn không buồn ngủ đành mở to mắt nhìn nóc phòng, còn nhìn thấy con chuột chạy trên xà nhà.

Đang nhàm chán, Tiểu Thụ bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Sao mà tỉnh sớm vậy?”

Thắm Trại Hoa quay đầu nhìn Tiểu Thụ: “Muội cũng đã tỉnh rồi hả?”

Tiểu Thụ xì khe một tiếng: “Tỷ đảo tới đảo lui như xào rau, muội có thể không tỉnh sao?”

Thắm Trại Hoa thò tay từ trong chăn ra, vò mạnh đầu Tiểu Thụ, chỉ dừng lại khi tóc của tiểu cô nương rơi thành một nùi như ổ rơm. Giỡn đủ rồi, Thắm Trại Hoa lại tiếp tục nhìn chăm chăm xà nhà, hỏi: “Hôm qua muội nói cái gì với Cố Đồi? Muội mới vào một lát, hài tử này đã khá hơn, không giận cha mình nữa rồi.”

Tiểu Thụ lấy tay vuốt tóc cho bớt rối: “Muội nói, muội sẽ luôn ở cùng với đệ ấy, đệ ấy không cần sợ.”

“Muội mới bảy lớn, đã mở miệng cam kết lâu dài, cũng không sợ người ta chê cười.”

“Nếu muội cam kết, cũng sẽ không thay đổi, việc này cùng tuổi có quan hệ gì đâu? Chỉ là có người cam kết muộn, có người cam kết sớm mà thôi.”

Hiếm khi nghe Tiểu Thụ nghiêm túc trả lời vấn đề của mình như vậy, Thắm Trại Hoa đột nhiên hứng thú, hỏi: “Vậy muội có biết, con đường phía trước của đệ ấy chưa biết sống chết hay không? Nay muội cam kết mà đệ ấy không sống để thực hiện cam kết, muội không phải ngốc à?”

Tiểu Thụ: “Nếu muội hứa hẹn, tự nhiên sẽ hết sức bảo vệ đệ ấy.” Dứt lời, liền xoay người đưa lưng về phía Thắm Trại Hoa, không nói gì nữa.

Thắm Trại Hoa tưởng Tiểu Thụ đã ngủ thiếp, tiếp tục nhàm chán nhìn chăm chăm xà nhà, muốn tìm tung tích con chuột vừa chạy qua.

“Vậy còn tỷ?” Tiểu Thụ đột nhiên lại hỏi.

Thắm Trại Hoa trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, “À?”

“Mệnh Cố Nam Châu từ lúc bắt đầu liền cùng Cố Đồi cột chung vào nhau. Hôm nay, huynh ấy cũng là không rõ sống chết, tỷ rõ ràng hơn muội, nhưng tỷ chọn đi theo huynh ấy tới kinh đô.”

Thắm Trại Hoa không ngờ Tiểu Thụ ngược lại lại lôi chuyện nàng và Cố Nam Châu, nàng cười cười, lại đưa tay véo mặt Tiểu Thụ mặt: “Cho nên nói, hai ta cùng ngu nha.”

Cuối cùng chờ đến trời sáng. Thắm Trại Hoa không có tâm tư ngủ nướng, liền nhanh chóng rời giường, chuẩn bị xong liền ra cửa.

Trời còn lạnh, mở miệng thở ra một ngụm khói trắng. Trên đường người đi lại ít đến thăm thương, chỉ hai ba người, người nào cũng co ro, đôi tay rút trong ống tay áo, cúi đầu vội vã đi qua.

Lúc nàng chạy tới Phù Dung lầu, quán rượu vừa mới mở cửa không lâu, chưa có khách, chỉ có một tiểu nhị trông coi, còn ngủ gà ngủ gật, Thắm Trại Hoa Đò đi tới trước mặt tiểu nhị rồi, người này mới kịp phản ứng. Thắm Trại Hoa bao phòng hôm qua, theo tiểu nhị đi lên.

Mãi cho đến lúc giữa trưa, mới có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Thắm Trại Hoa vội vàng mở cửa, chính là Bạch Hoa, khoác một cái áo dính đầy bụi bẩn nhìn từ xa không phân biệt nam nữ.

Nàng mở cửa, Bạch Hoa vội đi vào, bưng ly trà trên bàn uống một hơi cạn sạch. Uống xong, lại uống tiếp ly nữa, mới lau miệng, ngồi xuống. Thắm Trại Hoa thấy thế bật cười, “Sao mà khát đến độ này? Không phải là người chạy một mạch đến đây chứ?”

Bạch Hoa lau miệng: "Chạy nổi gì! Sáng sớm ta vừa đi ra cửa,

43. Chương 41

Đảo mắt đã đến đêm đưa ông táo về trời. Mấy ngày nữa là giao thừa, mặc kệ bão tuyết cả kinh đô vẫn bắt đầu nhộn nhịp lên.

Nhưng Khâu Giản lại cảm thấy khác thường. Tuy rằng số lần và số người mỗi lần cấm quân tuần tra đều như cũ, cũng đi cùng một đường, nhưng được trang bị thêm nhiều vũ khí, tính cảnh giác cũng tăng cao, nghiêm túc hơn nhiều.

Ngày thường nếu gặp Khâu Giản khi đi tuần tra, còn có thể đứng tán gẫu một lát nhưng hôm nay những cấm quân chỉ nhìn thẳng, đến miệng cũng chẳng mở.

Không khí bình yên trước khi bão tố xuất hiện.

Kể từ đêm, Cố Nam Châu và Cố Đồi trở lại từ phủ tướng quân. Nhà Khâu Giản xuất hiện rất nhiều vị khách không mời mà đến. Có hai ba lần nữa đêm Khâu Giản đi nhà xí, bất chợt nhìn thấy trên nóc phòng có tầm hai ba người tụ tập, làm cho gã sợ đến mọi suy nghĩ trong đầu đều bay mất.

Trong lòng Khâu Giản tức không nhịn nổi, rồi lại biết tất cả những người này đều do Ân Kỳ Lôi sắp xếp tới đây bảo vệ Cố Đồi nên đành chịu.

Đêm khuya mọi người đang ngủ say, cửa bị gõ nhẹ. Âm thanh rất nhỏ nếu không chú ý sẽ không nghe được. Cũng may Khâu Giản bởi vì những vị khách không mời ở trên nóc nhà mà ngủ không sâu, nghe được âm thanh, vội vàng đứng dậy mặc thêm y phục đi mở cửa. Ai ngờ mở cửa ra, ngoài cửa lại không có một bóng người, lòng Khâu Giản sinh nghi, bước ra cửa nhìn đảo đảo trái phải, vẫn không thấy ai. Hắn định trở vào thì cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một người đang nằm im lìm cạnh chân mình.

Người kia yếu ớt cất tiếng : Giản đại ca. Vừa lên tiếng, mùi máu tươi đã xộc vào mũi.

Khâu Giản nhận ra đó là một tiểu huynh đệ dưới tay hắn, tên gọi Quản Hà phụ trách việc giám sát Giang phủ thì sợ hết hồn, tranh thủ chuyển người vào trong phòng, rồi đánh thức Cố Nam Châu và Thẩm Trại Hoa, cùng đến phòng của mình.

Dưới ánh nến, thấy thương thế của người nọ rất nghiêm trọng.

Áo bông vừa dày vừa nặng đều bị thấm máu, toàn thân không chỗ nào lành lặn, sắc mặt trắng bệch, miệng tụ máu bầm đen, hơi thở phập phều.

Khâu Giản xoay người liền muốn đi ra

44. Chương 42: Chương 41.2

45. Chương 43: Chương 42

< id="divcontent">Sau khi phủ tướng quân bị bao vây hai ngày, sáng sớm tiếng trống vẫn cứ vang lên như thường, trăm quan vào triều. Đêm qua bên trong phủ Tả tướng đèn sáng suốt đêm, người đến người đi cả đêm không ngớt .

Giờ Thìn canh ba, cửa nhà Khâu Giản bị đập mạnh. Mở cửa ra, Khâu Giản nhìn thấy một tướng quân mặc khôi giáp dẫn theo một đội cấm quân. Tướng quân kia không đợi Khâu Giản mở miệng, đã hắng giọng hỏi: “Cố nhị công tử có đó không? Chủ tử nhà ta có chuyện quan trọng cần bàn.”

Khâu Giản mơ hồ nhận được người đứng trước mặt là người đứng đầu trong cấm quân, đang muốn đáp lời, Thẩm Trại Hoa đột nhiên từ khuê phòng bước ra ngoài: “Ai là Cố nhị công tử? Quân gia có phải hay không tìm lộn địa phương?”

Tướng quân kia cười nói: “Phu nhân đừng sợ, tiểu nhân là phụng lệnh Ân tướng quân tới, muốn mời Cố nhị công tử vào cung một chuyến, có chuyện quan trọng muốn cùng ngài ấy thương lượng.”

Thẩm Trại Hoa vẫn tỏ vẻ nghe không hiểu, “Ôi dào quân gia, chúng ta là dân nghèo, từ đâu tới cái gì công tử hay không công tử, quân gia nhất định là tìm nhầm rồi. Để ta hỏi giúp ngài thử chung quanh đây có ai là Cố nhị công tử không?”

Kẻ nọ đang muốn giải thích, sau lưng lại đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, gã quay đầu lại nhìn thì một thanh đao còn dính máu đã gác ở trên cổ của gã. Ánh mặt trời hắt lên lưỡi đao rất chói mắt.

Máu trên lưỡi đao nhỏ xuống quần áo gã. Sau lưng gã, người cầm đao cười khẩy, tay vừa động, máu liền phun ra.

Chỉ là trong chốc lát, tất cả đoàn người vừa gõ cửa kia đã ngã xuống hết con ngõ hẻm, máu bắt đầu chảy tràn theo khe hở giữa những phiến đá xanh. Thẩm Trại Hoa hướng về phía người trước mặt nói: “Đa tạ ra tay tương trợ.”

Người nọ chấp tay: “Cô nương không cần phải nói tạ, chúng ta theo lệnh Tướng quân bảo vệ Cố công tử, đây đều là nhiệm vụ của chúng ta.”

Mùi máu tươi ngoài cửa rất tanh, Thẩm Trại Hoa tránh người ra, nói: “Không biết nên xưng hô như thế nào?”

Người kia nói: “Cô nương gọi ta Trường Phong là được rồi.”

Thẩm Trại Hoa: “Trường Phong đại ca, vào nhà trước đi, ở cửa nhiều người chú ý, mùi máu tươi rất nồng.”

Trường Phong nghe vậy, thu đao trong tay, dẫn mấy người sau lưng vào nhà. Ai ngờ còn chưa đi mấy bước, lại có người hỏi: “Cố nhị công tử có đó không?”

Nghe vậy, đao trong tay đám người Trường Phong liền ra khỏi vỏ, Thẩm Trại Hoa lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta ra trước hỏi thử.” Lại mở cửa viện, bước ra sân.

Lúc này dẫn đầu lão thái giám mặt mũi hiền lành, tóc hoa râm, cả lông mày cũng trắng. Thấy Thẩm Trại Hoa ở cửa thì cười hí hóp nói: “Làm phiền phiền cô nương mời Cố nhị công tử cùng lão nô vào cung một chuyến.”

Thẩm Trại Hoa đang muốn mở miệng chối từ, Cố Nam Châu lại đột nhiên nói: “Lý công công, bao năm không thấy rồi, thân thể tốt không?”

Lý công công thấy Cố Nam Châu, vội cúi người, nói: “Đa tạ Cố thiếu gianh.” Lại nói, “Còn làm phiền Cố thiếu gia sắp xếp, mang theo tiểu quá. . . Tiểu thiếu gia cùng đi một chuyến thôi.”

Cố Nam Châu gật đầu, nói: “Ngài vào nhà ngồi trước, đợi chúng ta sửa soạn thì lên đường ngay.”

Lý công công nghe vậy, đi theo Thẩm Trại Hoa vào nhà chính. Cố Nam Châu vào phòng ngủ của mình, lấy y phục Cố Đồi ra chỉ là động tác trong tay càng ngày càng chậm, mắt cũng nhòe đi không nhìn thấy đồ.

Cố Đồi ngồi ngay ngắn ở trên giường, nhìn Cố Nam Châu ở một bên bên việc. Hồi lâu, Cố Nam Châu cuối cùng cùng để quần áo bên cạnh Cố Đồi, giọng nặng nề nói: “Thay thôi.”

Cố Đồi nghe theo thay cái áo dài màu xanh ngọc, buộc lại đai lưng, đứng ở trước mặt Cố Nam Châu, im lặng thật lâu. Cố Nam Châu đứng dậy

46. Chương 44: Chương 43

< id="divcontent">Bạch Hoa không thể tin chỉ vào cái hang bên chân, hỏi: “Đây chính là đường người nói?”

Thanh Phong rất nghiêm túc: “Đúng vậy Bạch cô nương. Hôm nay cấm quân giới nghiêm, cửa thành đóng chặt, cái hang này cũng là thuộc hạ tìm lâu mới tìm được.”

Bạch Hoa ngồi xổm xuống nhìn thấy rõ ràng là lỗ chó “Đường”, cười ha ha, “Vây thật là vất vả cho người rồi a.”

Thanh Phong: “Đây là việc nằm trong phận sự của thuộc hạ.”

“Được rồi được rồi, lỗ chó thì lỗ chó đi, dù sao cũng tốt hơn không có đường đi ra ngoài.” Bạch Hoa hạ quyết tâm, cột vạt áo lại, quỳ người xuống chui vào trong hang. Sau lưng Thanh Phong nhỏ giọng nói, “Ra khỏi thành đi về phía nam ba dặm, có một khu rừng đào, cô nương đi qua đó là được.”

Lúc này, Bạch Hoa cũng lười phản ứng lại. Ra khỏi hang, hai ba lần, phủi phủi bùn đất trên người, lại liên tục chạy về phía nam.

Lửa ở Phủ tướng quân hơn nửa đêm mới bị dập tắt hoàn toàn. Người trong phủ vốn thừa thốt, mọi người lại dập lửa kịp thời nên chỉ cháy phòng ốc, ngược lại không người nào bị thương.

Đêm đông thường rất dài. Ngọn đèn đã cháy gần cạn dầu nhưng trời vẫn tối như mực.

Ước chừng khoảng giờ Sửu, ngoài thành tiếng trống trận đột nhiên vang lên vang dội, từng tiếng một thỉnh thịch, vang vọng khắp kinh đô.

Phố lớn ngõ nhỏ lại bắt đầu sôi trào, trên đường tất cả đều là tiếng bước chân rầm rập của cấm quân, vội vàng vàng, la to bảo mọi nhà đều đóng kỹ cửa, không thể tùy tiện ra đường, nếu có người vi phạm, nhất định chém chết trên phố. Trong lúc này, từng nhà đều đóng chặt cửa, thổi tắt đèn, trên đường chỉ còn tiếng bước chân của cấm quân đi lại.

Nhưng chỉ được chốc lát, trên đường đột nhiên có người hô to: “Ân tướng quân muốn đánh vào thành nha! Lão tặc Giang Hữu Tứ tạo phản là muốn mất mạng à!”

Cấm quân ở gần nghe tiếng đi tìm, nhưng không thấy bóng người. Đang chuẩn bị tiếp tục tuần tra thì lại nghe ở nơi khác xuất hiện tiếng hô như vậy, vội vàng vàng chạy tới, nhưng cũng không thấy bóng dáng. Lại nhiều lần như thế, người chưa bắt được một mà cấm quân đã mệt đến như tử. Rồi sau đó, toàn thành đều xuất hiện tiếng hô như thế, bốn phương tám hướng đều có, nhưng vẫn không bắt được người hô.

Tiếng la liên tiếp, trong lúc nhất thời làm cho lòng người bàng hoàng. Mặc dù, các nhà đều khép chặt cửa, chịu cảnh tối lửa tắt đèn nhưng cũng đang âm thầm thu dọn đồ đạc, để khi chiến loạn xảy ra thì chuẩn bị chạy.

Kinh đô hỗn loạn suốt cả đêm, bình minh tới muộn. Ngày đông ánh sáng mặt trời yếu ớt, không xua được không khí u ám của kinh đô.

Đóng chặt một cả ngày, cổng thành đột nhiên hé mở, có cấm quân cưỡi khoái mã qua lại, sắc mặt nặng nề.

Vào lúc giữa trưa, sau mấy phen cấm quân truyền tin qua lại, cổng thành cuối cùng cũng mở rộng, Ân Kỳ Lôi tay cầm thánh chỉ cưỡi khoái mã đến cổng thành, lệnh quân giữ

thành và công 35, giải bài toán còn à hình 35. Ngay sau đó, Hoàng đế cũng bỏ chiếu thư, chiếu nào thần hạ việc hơn 'Giấy Hào Tử còn đưa những bài làm khác và những bài làm sau.

Học Công Hào, tốt nghiệp từ phái chùa của học
hoàng hậu Công Hào. Ông là người giỏi về binh tượng, trận
địa không dạy học ở nhà mà chỉ dạy tại chùa. Ông gọi
Lữ là sư và có công rất lớn, được Hoàng đế khen thưởng
lớn, ban thưởng một số tiền lớn, cho lương bổng xứng
ngân cấp bậc, nhiều hơn cấp học hàm, sai người đưa tới

Từ khi Âu Kỳ Lễ được truyền vào trung ương nhà
này, chỉ chọn tức họ này, việc tạo phân do Từ Tương
Quang Xảo Từ tạo ra để kết thúc. Sau thời gian ngắn
lạ lẫm, cả kinh đô chính không phân biệt như xưa

Chào mừng bạn đến với thư viện số của trường

Bước thứ ba, trong buổi thánh vịnh lần chót này.
Đạo Hưởng "Còn lại An Kỳ Thánh vịnh là, đây là
V. A. Văn Đại An Đại là, nước này là, đây là

Trong kinh đô lúc này nhô nhô dần trên lòng dân chúng, người người nở ra từ chúng, ăn thức ăn chúng, lấy hoa ở trên chúng, và nhô nhô dần dần lên.

Đến với giới trẻ hiện đại, Mâm cỗ hòa quyện vào dòng kỹ thuật số, không thể vắng hàng nghìn lượt like trên các nền tảng mạng xã hội. Không thể không nhắc đến việc chia sẻ bí quyết nấu ăn trên các ứng dụng nấu ăn, từ đó giúp nhiều người khác học hỏi và cải thiện kỹ năng nấu nướng của mình.

Đẹp vậy, lời hoa tươi hẳn là lời. Lời Ý không làm
chứng gì, mỗi ngày đi lý trong năm năm Khôn Lời.
cùng Thiên Từ Nơi Hoa sáng đẹp, cùng Khôn Từ đi
giữa. Máu này đi là giữa thân, Lời Ý và Thiên Từ
Hoa sáng đẹp hẳn vậy, đẹp bị quốc tang không thể
thi được ai đẹp, cũng chỉ nói lý này chính là không
vấn đề này.

Đang học tập, bạn có đặt niềm tin "Như cha Cò
Như Cháu Cò" vào sự nghiệp của mình không?

Đang nghĩ chuyện khác ở bên cạnh tôi nữa. Khiến "Giáo" nghe vậy lập tức đứng lên, hướng "Lục" về phía dưới, ý bảo xuống đây không vào bài học này, lại chỉ giọng nói xuống nhà gọi chuyển khác. Ở ngoài "Giáo" còn chưa nói rõ và "Lục" V. tiếp tục: "Tôi vào không được nữa? Khiến vào trong lớp như vậy, nhưng tại sao phải tìm vào cũng không có." "Trời! Học như thế có chơi đến cả năm và sinh viên học như thế!"

Thần Yết Hổ nhận lệnh rất mừng nên ăn dưa vào dạ.
Khôn Giỏi nghĩ bèn nói: "Nhất định là bùa có chuyện
quan trọng lắm chứ ư, hai ngày nữa nhất định sẽ về.
Người ta từng nói rằng:

Loài Y lại học: “Ta không Tươi Hoa nên tránh xa
cũng không phải là không học lý giáo quan hệ giữa hai
người bạn họ, chỉ là nên nhớ và tránh xa giữ lại tình
bạn bạn, một phần để lòng nhưng để ở trên người bạn
tên nữ nhân. Có Nara Chiu vào trong đó nhiều ngày
vợ thì, với ta có lòng, không học từ ta nên, đến nay
không có tin.”

"Hôm sẽ trở lại!" Theo đạo lương cô phẫn hận họ lừng lững và thức ăn Chấn Trạo Hân đột nhiên nói, "Hôm nào qua bên sẽ trở lại cùng ăn ăn cơm, thì mới biết sẽ trở lại!"

[illegible]

“Vào đây, người đi tiếp phần nữ không trả đường
từng tấc cái quần này vào xong như trước. Bên trong
đang để chôn than, nóng như bếp lửa, họ đi suốt
một. Rồi người hàng thứ ba vào như chính. Khiến
Giáo sư nhìn ngọn lửa được cháy bằng lửa.”

Bà là một người nết na và thông minh. Trước đây bà còn học nữa. Bà cũng không phải học ngày Lễ Nam Chấn và lễ sinh học nghĩa rằng ngày ngày không gặp mặt, vòng tròn phát hiện ra mình như Lễ Nam Chấn.

Thật đáng là kỳ quái! Chỉ trong tháng, năm là không
qua như giờ phút trôi qua ở đây.

Loại V cũng không quên viết đơn, điền vào các chỗ trống, chỉ cần thấy học sinh điền, làm đúng thì ra khỏi phòng, vào trong sân đứng hàng giờ chờ.

Tên Thiên thay thế, để đưa xuống, là sau này như sau
này, dùng ở tên người này, nói: "Tôi không cần phải lo
lắng, bằng ấy số từ nó."

Thiền Tịch Hạo giảng luật tác của ngài: "Tự biết rõ chỉ là có chất như hèn hạ" "Còn kinh cũng như dưa gang thối hèn này, chỉ là hèn hạ với kẻ không ưa dưa gang thối".

Từ khi bắt đầu, anh cũng học lái xe, ăn lấy
Bên Trại Xưa: "Mọi cũng học như là lái xe. Mọi
vừa đi bị trong rừng, cũng không biết nó là hay không
Các chú lính lái xe, cũng không biết nó là đi của anh
lên một đi đến không."

Kể từ An Đô đi xuống, Thiên Thủy không có chi bằng
nhất tới nam chi này nữa, chỉ là có ngày dài tới trung tâm
ngôn ngữ, rồi vào cùng nhau nhốt, không như chi này
Chỉ là hình tượng chính là ngày dài nữa, ngày, ngày
hình tượng với nó, ngày dài tới chi này cũng như chi
cũng như ngày dài nữa, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi,
Thiên Thủy, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi, rồi,

Tiêu Chy từ trước đến giờ là một bậc nhũ không thể hạ
vô tình của trong lòng, mà dường như chỉ cũng chỉ một
cái, trong lòng khi đến, thì cũng sẽ không nói cho người
khác biết. Điều này hẳn rằng Tiêu Chy nói như vậy
cũng không biết nên nói cái gì, chỉ như những giọt lệ thì
Tiêu Chy.

Hai người đồng thời cũng già đi một lúc nữa, cuối cùng

Đến với thầy, anh học tập và sống chung với các bạn đồng
đào đến hết 4 năm, phần lớn bị cho học miễn phí và ăn miễn phí.

Còn một đợt nữa là hết đợt này, có người mang theo gói gạo vào nhà. Chỉ là trong nhà Lưu Ý đang đói, không lấy gạo lấy thịt nữa không người nào phải hỏi có người hỏi.

Cho đến khi có người lấy thanh gươm của hắn ra phòng.
Thần Trại Hoa cũng phải lấy ra thanh gươm của mình để
hắn. Khi trong đó trong lúc nhất thời im lặng lại.
Thần Trại Hoa nhìn bằng ánh mắt nơi này, cũng rất rõ.

Đã, nói: "Ngươi trả lại."

Đã Nêu Khẩu cười, nhún nhún vai trong tay Thập
Tựi Nêu, nghỉ ở một bên, nói: "Ừ, trả lại cùng người
đó, vậy?"

Tiền hôn lại nên sống như nước, Thiên Tuy Hào nên
vượt, chi còn thủy nguyệt càng sáng càng thanh, càng

Có Hồn Chấn, tức Tồn Tỵ. Hồn gần mình trong
gương thì, thấy lòng vô cùng thán phục.

Người đi theo Âu Dương vào rừng, chuẩn bị đánh giết quái
vong chuyên Âu Dương thì lập tức tỉnh lại. Âu Dương bảo
Khí Thỉnh đi để đến nơi cần đến, gặp Âu Dương mới biết
thì gọi đến. Âu Dương mới vàng lên tên đó là, ứng dụng của
người của Khí Thỉnh đây không sai, lúc đi Âu Dương
khí Thỉnh đi bên người để phòng Âu Dương cũng mới cần đến
bà, “Chị Năm” “Chị này” sự không gọi bằng, luôn đi lại
trong rừng, gặp thì Âu Dương gọi bằng như vậy.

Mấy ngày này, bên với vùng chân bóng chạy đến, cho tôi nhìn thấy với hình, với vùng xa xa, đi tới "Cổ Gia" trước, đến "Cổ Gia" phía bên cùng "Cổ Gia", người chưa bị nắng đỏ, đi với nó chạy đến nhà "Khánh Gia", nó chạy.

Công này, khi không phải tới quá muộn. Ở nhà, còn có thể chờ chờ đến nửa đêm.

Thầy giảng: "Còn chưa xong đâu. An Bối ngồi một chỗ, xe ngựa, tay cầm roi ngựa, mang Túc Thụ vào."

47. Chương 45: Chương 44

< id="divcontent">Sau ngày, Tiểu Thụ vào cung, nhà nhỏ của Khâu Giản lại có khách không mời mà đến.

Người đến là Cố Bắc Hà, huynh trưởng Cố Nam Châu, Cố Gia gia chủ hiện nay. Huynh trưởng này bị Cố mẫu ra lệnh tới, nhanh chóng Cố Nam Châu thu dọn đồ đạc về phủ. Hôm giao thừa Cố Nam Châu vừa trở về Cố phủ liền lại ra cửa, Cố mẫu cho là hẳn có chuyện quan trọng quần thân, cũng không hỏi nhiều. Nào ngờ mấy ngày cũng không thấy bóng dáng hắn, Cố mẫu lolảng cho con trai nhỏ, mấy lần tới hỏi Cố Bắc Hà, mới hiểu được Cố Nam Châu nay đang ở tạm Thành Tây.

Cố mẫu nghe xong lời này, trong lòng lo lắng không yên, Thành Tây là địa phương hỗn tạp, các thành phần đều tụ tập ở đây, là nơi ăn chơi hưởng lạc. Mấy ngày hôm nay, Cố Nam Châu không trở về nhà, nhất định là bị hỷ tinh giữ chân, nếu không hẳn là người hiền lành hiếu thuận, sao có thể không trở về nhà?

Nghĩ đến đây, Cố mẫu không ngồi yên được, bắt Cố Bắc Hà phải tìm về, còn nói nếu không dẫn được Cố Nam Châu về, Cố Bắc Hà cũng không cần về nữa. Cố Bắc Hà được Cố mẫu ra lệnh, tất nhiên chẳng dám chậm trễ chút nào, bắt ngựa chạy không ngừng đến Thành Tây.

Cố Bắc Hà thuật lại lời của Cố mẫu cho Cố Nam Châu. Cố Nam Châu cũng không dám trì hoãn, vội thu dọn xong hành lý của mình và Thẩm Trại Hoa, chào tạm biệt Khâu Giản, liền cùng Thẩm Trại Hoa ngồi lên xe ngựa.

Lúc đầu, Cố Bắc Hà gặp Thẩm Trại Hoa, không vừa ý lắm, đánh mắt sang Cố Nam Châu mấy lần. Cố Nam Châu không thèm để ý, ngược lại vén rèm xe lên, đuổi Cố Bắc Hà xuống xe ngựa, để cho huynh trưởng cỡi ngựa trở về.

Xe ngựa đi rất êm nhưng lòng Thẩm Trại Hoa hồi hộp không yên. Hôm nay Cố Nam Châu dẫn nàng về nhà, ý đồ rõ ràng, chỉ là nàng vốn tưởng rằng mình đã làm xong tất cả chuẩn bị nhưng hôm nay chuyện xảy ra rồi, lại bắt đầu lo lắng.

Cố Nam Châu nhìn vẻ mặt cố giữ bình tĩnh của nàng, nhếch môi cười khế, kéo tay nàng, nhỏ giọng nói: “Trong nhà ta, người cũng không nhiều, phụ thân mất sớm, trên có một ca ca, người đã gặp. Mấy năm trước huynh ấy đã thành thân, tẩu tẩu là người hiền lành dịu dàng. Ta còn có một tổ mẫu, kể từ tổ phụ ta mất, thì ở một mình trong viện, cả ngày lễ Phật, hiếm khi nhúng tay vào chuyện trong nhà. Còn phần mẫu thân ta là người hơi cổ chấp, còn thích nói ngọt, nghe lời biểu muội ta nói, chắc sẽ gây khó cho nàng.”

Thẩm Trại Hoa nhìn hắn, nghe hắn nói nhiều như vậy, trong lòng nàng ngược lại yên tâm hơn rất nhiều.

“Nhưng nàng không phải sợ, cũng không cần lo lắng. Bên phía mẫu thân ta cứ giao cho ta là được, nàng chỉ cần chờ gả cho ta là tốt rồi.” Cố Nam Châu kiên định nói.

Thẩm Trại Hoa cười vui vẻ, gật đầu: “Được, vậy thì ta chỉ chờ gả cho người là được.”

Xe ngựa dừng lại, Cố Nam Châu xuống xe trước, mới đưa tay đỡ Thẩm Trại Hoa xuống, Cố Bắc Hà cỡi ngựa về nhà họ Cố trước.

Một đường theo Cố Nam Châu vào Cố phủ, Thẩm Trại Hoa hơi thắc mắc, nói một mình: Sáng sớm, Cố mẫu sai Cố Bắc Hà tới tìm Nam Châu, nhưng bây giờ Cố Nam Châu trở về Cố phủ, rồi lại không người nào đón, cả Cố phủ im lìm đáng sợ.

Chờ đến tiền thính, gặp được Cố mẫu, Thẩm Trại Hoa mới biết sao mà vắng lạnh như thế.

Thẩm Trại Hoa đi sau lưng Cố Nam Châu chào Cố mẫu nhưng Cố mẫu coi như không nhìn thấy nàng, thản nhiên nói chuyện với cô nương bên cạnh về đồ trang sức đang lưu hành. Cố Bắc Hà đứng ở một bên hết sức lúng túng, cũng không biết nên giúp đỡ mình nói mấy câu, hay là để giúp mẫu thân mình vui vẻ, cùng lắm khó nên đành ngồi một bên, cúi đầu nhìn chằm chằm gạch lát sàn dưới chân.

Thấy thái độ của Cố mẫu như vậy, Cố Nam Châu cười nói: “Nếu mẫu thân cùng biểu muội đang bận, thì nhi tử cũng không quấy rầy nữa. Trại Hoa còn chưa biết ở đâu, nhi tử xin đi trước sắp xếp.” Dứt lời, không chờ Cố mẫu kịp phản ứng, dắt Thẩm Trại Hoa, xoay người ra khỏi tiền thính.

Lúc ăn cơm trưa, thái độ Cố mẫu bắt đầu có chuyển biến, không coi Thẩm Trại Hoa như không khí nữa, chỉ là sắc mặt vẫn khó coi. Ngược lại, Kỳ Lam chủ động cùng Thẩm Trại Hoa nói chuyện, chỉ là trong lời nói chứa đầy hàm ý, còn có ý miệt thị.

Thẩm Trại Hoa cảm thấy buồn cười. Kỳ Lam này vừa nhìn đã biết là bị Cố mẫu làm hư, cô nương này còn không bị được Cam Đường. Lúc trước Cam Đường còn có thể làm nàng tức tới bốc lửa, nhưng Kỳ Lam trước mặt chỉ hay đi nhảy lại vài câu nói, làm nàng hơi mệt mỏi.

Thẩm Trại Hoa không thèm phản ứng gì, ngược lại Cố Nam Châu dần mạnh chén cơm xuống bàn, giấu cợt nói: “Biểu muội thật đúng là có quy tắc.”

Ý giấu cợt rất rõ ràng, Kỳ Lam mặt ửng hồng lên, đang muốn giải thích nhưng Cố Nam Châu không để ý tới nàng, nói với Cố mẫu đang im lặng: “Mẫu thân, nhi tử biết người không thích nàng, nhưng nàng là người con muốn cưới. Cho dù là người, cũng không thể làm con thay đổi quyết định này.”

Cố mẫu giận dữ, gơ tay đập bàn, “Xoảng”, vòng ngọc trên cổ tay bị va đập đã vỡ: “Nghịch tử! Chỉ vì nữ nhân này, ngươi dám dùng thái độ như vậy nói với mẫu thân của ngươi. Giỏi, giỏi, giỏi lắm! Những lời này ngươi cũng dám nói, vậy hôm nay ta cũng nói cho ngươi biết, ta chỉ nhận mỗi Kỳ Lam là con dâu, còn người khác, ta nhất định không nhận.”

Cố Nam Châu cười mỉa: “Vây dễ lắm mẫu thân, bảo đại ca cưới biểu muội là được.”

Vốn là người ngoài cuộc, Cố Bắc Hà nghe vậy, vội nhỏ giọng nói: ” Đệ cũng đừng hại ta. Tẩu tẩu đệ đang

48. Chương 46: Kết Cục

< id="divcontent">Ăn hơn nửa bụng bánhngọt nguội lạnh, Cố mẫu lại lặng lẽ lên giường nằm lại. Nhưng lần qualăn lại, tinh thần phần chấn lên, một chút buồn ngủ biến mất, trong lòng tính toán ngày mai làm như thế nào trị Thấm Trại Hoa, để cho nàng sớmbiết khó mà lui, thành toàn Kỳ Lam cùng Cố Nam Châu trai tài gái sắc.

Càng nghĩ càng phần chấn quên cả thời gian bất chợt nhìn trời thì trờiđã sáng choang. Mặc dù cả đêm không ngủ nhưng trong lòng có đầy kếhoạch, Cố mẫu cũng không thấy mệt chút nào, ngược lại ý chí chiến đấudâng trào nên chỉ vội vã ăn vài miếng điểm tâm lấy lệ, đã bùng bùng khíthể hăm hở đi tới viện Cố Nam Châu.

Có núi chắn thì ta đi tìm chỗ núi dựa! Chỉ là một bờ đê nhỏ mà muốn bảo vệ người ? Quả thật buồn cười!

Cố mẫu hùng hổ đến trước cửa viện Cố Nam Châu. Nha hoàn giữ cửa thấydáng vẻ Cố mẫu như thế thì nhanh nhẩu tránh ra. Cố mẫu mang tư thế muốntrút giận đi một lèo đến phòng khách, đang muốn lên tiếng dạy dỗ thìlại phát hiện Cố lão phu nhân xưa nay không ra ngoài đang ngồi ở bànvuông đối diện cửa viện.

Vừa thấy được Cố lão phu nhân, tất cả uất ức trong lòng Cố mẫu hai ngày nay bỗng dâng trào, khí thể dạt dào lúc này mất hết, chỉ còn lại đầybụng uất ức.

Cố mẫu bước lên hai bước, đứng ngay ngắn cúi người chào Cố lão phu nhândang ngồi. Cố mẫu, nói: “Mẫu thân, người muốn ăn cơm sáng sao? Mẫu thânmuốn ăn những gì? Con đi phân phó người làm.” Cuối cùng, lại uất ức nói, “Mẫu thân cần gì cứ sai người nói với con chớ sao lại ra đây làm gì.”

Cố lão phu nhân không tự nhiên nhìn thái độ ngoan ngoãn phục tùng củacon dâu, thấy từ vẻ mặt đến giọng nói đều mang vẻ hờn dỗi, trong lòngbuồn cười nhưng lại không dám bật cười, chỉ sợ con dâu lòng dạ hẹp hòilại chọc tức, vẫy tay, ý bảo con dâu ngồi ở bên cạnh mình , mới cườinói: ” Đã ăn điểm tâm rồi, con không cần phải vất vả. Ta cũng là ngenói Nhị Lang bị thương, trong lòng lo lắng mới ra ngoài xem một chút,đang chuẩn bị cho người gọi con tới .”

Nói tới chuyện Cố Nam Châu bị thương, trong lòng Cố mẫu cũng rất là lolắng, hỏi ” Thuốc trị bỏng nha hoàn mang tới con dùng được không? Thuốckia không có hại, mỗi ngày bôi nhiều lần mới tốt.”

Cố Nam Châu hờ hững chỉ dạ mà không nói gì khác. Thấy thái độ hần nhưvây, Cố mẫu tỏ vẻ lúng túng, đang suy nghĩ nên nói cái gì, Thấm Trại Hoa lên tiếng: “Phu nhân yên tâm, áo mùa đông dày nên cũng không bị bỏngnặng hai ngày nữa là tốt.”

Cố mẫu thấy Thấm Trại Hoa thay Cố Nam Châu trả lời mình, trong lòng càng thêm khó chịu, quay đầu không thèm để ý Thấm Trại Hoa. Thấm Trại Hoacũng không lúng túng, tự nhiên uống nước trà trên tay mình.

Thấy thế, Cố lão phu nhân vỗ vỗ tay Cố mẫu, nói: “Cũng là tỏ mẫu rồi, tính còn hay dỗi như thế, cũng không sợ bọn trẻ cười.”

Cố lão phu nhân tóc bạc trắng, lại hàng năm lễ Phật nên mặt mũi nhìnhiên lành hơn so với người khác. Nghe được Cố lão phu nhân trêu ghẹo như vậy, lòng Cố mẫu càng thêm ầm ức, định ngay trước mặt Cố Nam Châu máchtội Cố lão phu nhân : “ Nay nhi tử vì nữ nhân muốn uy hiếp người làm mệnnày rồi, con dâu đã sớm thành trò cười của người khác rồi.”

Thấm Trại Hoa nghe vậy, nhìn về phía Cố Nam Châu: người trong nhà còn thích vạch tội trước mặt người khác ?

Cố Nam Châu cúi đầu khê hóp hóp trà, nhìn nàng xua tay, ý bảo: ta cũng bó tay, nàng tập quen dần....!

Bên cạnh hai người họ mất đi mây lại, Cố mẫu đã nói liên miên hơn nửangày, từ chuyện mình khó khăn sinh đường Cố Nam Châu đến chuyện nay hãkhông nghe lời bất hiếu; càng nói càng uất ức, nước mắt rơm róm. Khí thể lúc trước chuẩn bị chèn ép Thấm Trại Hoa đã quăng đi mất, Cố mẫu chỉ lo giải bày hết những uất ức trong mình cho Cố lão phu nhân xem.

Khó khăn mới nghe Cố mẫu nói xong, Cố lão phu nhân vẫn cười hiền như trước nói: " Chuyện Nhị Lang cùng Trại Hoa ta đã biết. Chuyện này haitrẻ thật có lỗi, vì không đủ tôn trọng mẫu thân là con nhưng con saophải dùng gậy đánh uyên ương ? Con cháu tự có phúc của con cháu, bọn chúng muốn sống như thế nào, con cứ tùy bọn chúng đi, cần gì phải đi theo cản trở, để bị chọc cho tức càn hông, việc gì con phải khổ như thế chứ?"

Cố mẫu thấy Cố lão phu nhân vì Cố Nam Châu nói chuyện, trong lòng càng thêm uất ức: "Còn Lam Nhi nữa? Lam Nhi phải làm thế nào? Lam Nhi cùng Nhị Lang là thanh mai trúc mã, cùng Nhị Lang thành thân, là chuyện hợp lý, biết gốc tích, phải tốt hơn nữ nhân không rõ lai lịch?"

Cố lão phu nhân thở dài nói: "Thanh mai trúc mã, biết gốc biết rễ tất nhiên là không tệ, nhưng Nhị Lang đối với Lam Nhi không có tình yêu nam nữ, con cũng biết rõ, nếu không lúc hần cập quán, nhà chúng ta đã có chuyện vui. Năm đó, Nam Châu tìm mọi cách từ chối, chẳng lẽ con đã quên?"

Cố mẫu: "Nhưng."

"Không phải tất cả thanh mai trúc mã đều có thể giống như con và phụ thân của Nhị Lang, khiếm điệp tình thâm. Lam Nhi là một cô nương tốt, nhưng Nhị Lang không thích, lấy tính tình của tôn nhi, con dám ép hần cưới Lam Nhi, không chỉ có làm trễ nãi cả đời Lam Nhi, mẹ con các con chắc cũng phải trở mặt, con sao phải khổ sở, cố chấp như thế?"

Nghe Cố lão phu nhân tận tình khuyên bảo, thấy Cố mẫu càng lúc càng do dự, Cố Nam Châu mặc kệ lưng đau, dắt Thẩm Trại Hoa quỳ gối trước mặt Cố mẫu, khẩn thiết cầu xin: "Mẫu thân, hôm qua là nhi tử nói năng lỗ mãng, làm mẫu thân đau lòng, xin mẫu thân trách cứ."

"Chỉ là đoạn đường gian nan khó khăn, con và Trại Hoa đã cùng nhau trải qua nên tình đã sớm thâm sâu. Trại Hoa vì an nguy của nhi tử, không tiếc xa xứ, đi theo nhi tử vào kinh đô. Cuộc đời này, nhi tử quyết không phụ nàng , mong rằng mẫu thân chấp thuận."

Dứt lời, Cố Nam Châu dập đầu mấy cái, lạy Cố mẫu, khiến trán sưng đỏ. Cố mẫu thấy thế, càng thêm đau lòng, chỉ đành phải vội vàng đứng lên đỡ Cố Nam Châu cùng Thẩm Trại Hoa lên, mặt do dự nói: "Các người nghỉ ngơi trước, chuyện này, chờ ta nghĩ kỹ đã."

Cố lão phu nhân thấy mình nói có tác dụng, càng cười hiền lành, nói: "Vậy nếu như thế, thì đỡ ta đi về viện ngồi một chút. Mẹ chồng nàng dâu chúng ta cũng đã lâu rồi chưa nói chuyện."

Hôm nay trong lòng Cố mẫu rất loạn, may mà Cố lão phu nhân chủ động nhờ đưa ra khỏi viện, làm Cố mẫu rất biết ơn, vội vàng đỡ Cố lão phu nhân ra cửa. Cố Nam Châu đưa hai người tới cửa viện, bị Cố lão phu nhân đuổi về.

Sau ồn ào lúc sớm, cuối cùng viện nhỏ cũng yên tĩnh lại. Dìu lấy Cố Nam Châu trở vào phòng, Thẩm Trại Hoa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-thon-la-doa-kieu-hoa>